OLIVIER SÉCHAN
IGOR B. MASLOWSKI

TRADUCERE DE NESTOR GHEORGHIU

voi,
care
n-ați
fost
uciși
niciodată...

1974

JUNIMEA

Coperta :
GHEORGHE ANTON

PARTEA I

1

Era nouă şi zece, cînd piatra mi-a spart geamul şi s-a rostogolit apoi pe covor. Stăteam în faţa oglinzii şi începusem să leg nodul papionului, după ce aruncasem o privire spre orologiul agăţat deasupra şemineului.

Mi-am întors capul în timp ce sunetul cristalin continuă să vibreze în aer şi m-am uitat la geamul spart în formă de stea. Perdelele nu fuseseră trase. Noaptea era neagră şi părea — privită prin spărtură — încă şi mai întunecată. A urmat o tăcere grea, de parcă un operator diabolic ar fi oprit brusc banda sonoră, nelăsînd să subziste decît imaginea.

Am schiţat o mişcare spre fereastră, dar piciorul meu a izbit piatra şi am coborît ochii fără voie: am văzut atunci că micul bolid fusese învelit în hîrtie.

M-am aplecat, l-am luat în mînă şi am desfăcut hîrtia :

„*Vei fi omorît în seara aceasta*".

Am sărit spre fereastră, am deschis-o cu un gest brutal şi am privit în întuneric... Nimic! În

depărtare, orașul părea el însuși scufundat în beznă.

Am închis fereastra la loc, am tras perdelele și am revenit încet spre mijlocul camerei. Hîrtia îmi tremura ușor în mînă. Neașteptata tăcere ce se instalase după spargerea geamului mă apăsa. Aveam senzația că mă sufoc, că o durere surdă îmi devorează stomacul și că se răspîndește — asemeni unui torent de lavă — în tot corpul.

Mi s-a făcut brusc frică... Chiar așa : frică ! Nu atît din pricina amenințării anonime, cît mai ales din cea a liniștii de mormînt ce mă învăluise, a acestui vid sonor inexplicabil. Și totuși Arabel trebuie să se afle în camera ei, învecinată cu a mea, preocupată ca și mine să se îmbrace pentru serata noastră, în timp ce Wesley soarbe jos, fără îndoială, primele cocktailuri. Cîteva clipe mai devreme mi se păruse că aud răsunînd în camera lui Gwendolyn *Carousel Waltz* — discul ei preferat —, dar acum nu mai prindeam nimic, deși îmi ciuleam urechile...

Am examinat hîrtia :

„Vei fi omorît în seara aceasta".

Am ridicat din umeri, am mototolit-o și am aruncat-o în șemineu, apoi am revenit la oglindă. Ea-mi reda imaginea unui ins palid, cu cravata legată strîmb, îmbrăcat cu un halat verde, de casă...

M-am apucat să-mi refac nodul și eram aproape gata, cînd am simțit un curent rece la ceafă. M-am uitat, prin oglindă, la perdelele trase de mine : se *mișcau*.

Am simțit cum îmi bate inima cu violență, apoi am priceput — curentul pătrunsese prin spărtura geamului. M-am întors furios și le-am examinat mai atent.

Am văzut atunci — ivindu-se lucitori sub ele — o pereche de pantofi uşor îndepărtaţi.

2

Am rămas o clipă nemişcat, cu dinţii încleştaţi şi cu gura uscată. N-ar fi putut pătrunde nimeni în camera mea. Era situată la etaj şi fereastra o închisesem. Aş fi putut jura că pantofii nu fuseseră mai devreme acolo... Mi-am trecut o mînă prin păr, m-am îndreptat spre comodă — apropiindu-mă astfel de fereastră — şi m-am prefăcut că mă aflu în căutarea unui obiect imaginar ce s-ar afla, chipurile, aşezat pe mobilă. Cu coada ochiului am continuat să examinez pantofii, ce păreau să-mi urmărească fiecare mişcare şi să-şi bată joc de mine, afurisiţii. Cînd am socotit, în sfîrşit, că mă apropiasem îndeajuns, am întins braţul şi am dat perdelele la o parte, cu un gest brutal.

Nimeni !

Şi ceea ce este şi mai caraghios : erau proprii mei pantofi !

Dar nu, parcă mă încălţasem mai înainte. Mi-am coborît ochii. De necrezut ! Eram în papuci... Şi totuşi, mi-aduc bine aminte... M-am aplecat, am apucat pantofii şi i-am azvîrlit în celălalt capăt al camerei.

Au căzut fără nici un zgomot pe covor.

Eram gata să izbucnesc în rîs, cînd am auzit prima trosnitură. Era atît de slabă, încît mai mult am intuit-o. Imposibil de localizat zgomotul, dar eram sigur că ceva trosnise. Rămas nemişcat, am examinat camera, apoi m-am prăbuşit greoi într-un fotoliu, stînd cu urechea tot mai încordată...

Trosnitura s-a repetat, părînd a proveni din dreptul palierului... ba nu, se auzea *chiar în camera mea*. Cu toate acestea, nu se vedea nimic suspect.

M-am scuturat fără să vreau. Eram un dobitoc, la urma urmei. N-ar fi fost, oare, mai simplu să-l sun pe Henderson ?

M-am sculat în picioare, m-am îndreptat spre șemineu, m-am oprit din nou, am privit cu atenție clanța ușii și m-am așteptat s-o văd deschizîndu-se...

Nu s-a mișcat ; în schimb însă, am auzit o a treia trosnitură, de parcă cineva ar fi stat să asculte de partea cealaltă, pitit undeva pe palier.

Era incredibil și ridicol în același timp. Să simți o asemenea spaimă în propria ta casă ! M-am decis să lămuresc lucrurile și m-am îndreptat spre ușă, cînd îmi reveni în minte anonima amenințare :

Vei fi omorît în seara aceasta".

Dar dacă asasinul pătrunsese în casă ? Dacă așteaptă cumva pe palier să ies din cameră pentru ca să se arunce asupra mea, să mă înjunghie, să mă sugrume sau să mă scoată în vreun alt mod din rîndul celor vii ? Chiar așa prost mă crede ?

Am revenit lîngă comodă, am deschis sertarul de sus, am vîrît mîna, am căutat un moment...

Revolverul meu dispăruse !

3

De obicei, era așezat deasupra batistelor... De obicei.. Numai că azi nu era acolo.

M-am apucat să răscolesc febril, să golesc sertarul. În zadar. Cel de al doilea și cel de-al treilea

avură aceeaşi soartă. M-am ridicat din nou, gîfiind.

Atunci îl văzui *deasupra comodei!*

Era prea de tot: o clipă mai înainte nu fusese acolo, aş fi putut pune mîna în foc. Şi totuşi... Îmi pierdusem, oare, memoria? Înnebunisem? Îl scosesem maşinal din sertar?

Am pus mîna pe el, l-am examinat atent, am verificat dacă era încărcat şi am încercat piedica lui de siguranţă...

Pe palier nu s-a mai auzit nimic, dar simţeam o prezenţă străină, pîndindu-mă parcă dincolo de uşă.

M-am apropiat în vîrful picioarelor, am lipit urechea de canatul uşii.

Nimic, evident.

Eram gata s-o deschid, cînd un al şaselea simţ mă opri. Încadrat de tocul uşii, aş fi oferit o ţintă uşoară chiar pentru un trăgător mediocru.

Am stins lumina şi am apăsat cu mîna stîngă, încet, pe clanţa uşii, în timp ce strîngeam cu dreapta mînerul revolverului.

Ca niciodată, uşa s-a deschis fără să scîrţîie.

Am scos capul cu prudenţă. Nimeni. În stînga şi în dreapta nu se vedea decît scara dublă coborînd spre hol. Jos erau aprinse toate luminile, dar în spaţiul larg al holului plutea o ceaţă albăstruie, asemănătoare celei produse de fumul a o sută de trabucuri şi cinci sute de ţigări, atunci cînd trei sau patru duzini de invitaţi se hotărăsc, în sfîrşit, să părăsească încăperile, nelăsînd în urma lor decît mese murdare mucuri de ţigări abandonate în toate ungherele şi amintirea greţoasă a unor convorbiri insipide, zadarnic înfierbîntate de alcool.

Dar cum era totuşi posibil? Serata doar nu începuse încă...

Am început să cobor, ţinînd degetul pe trăgaciul revolverului, gata să apăs. Pe măsură ce coboram, ceaţa deveni tot mai deasă, mai opacă, iritîndu-mi gîtlejul. Deşi mă sufocam, nu m-am oprit.

Mi-a trebuit aproape un secol pentru a ajunge jos.

Cînd am atins dalele holului, privirea mi-a fugit spre dreapta. Uşa spre salonul mare era deschisă şi ceaţa de acolo părea încă şi mai densă. Abia puteam distinge conturul mobilierului. Mă întrebam dacă nu cumva arde casa. Îmi încordam auzul, aşteptîndu-mă să aud chiar plesniturile focului... Era o reacţie pur instinctivă, întrucît *ştiam* că n-aud nimic. Cea mai bună dovadă în acest sens era faptul că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să explorez salonul: ceva indescriptibil, un fel de forţă irezistibilă, poate curiozitatea împinsă la paroxism mă împingea în altă parte, *afară*.

M-am îndreptat, asemenea unui automat, spre uşa de intrare. Aveam mai mult impresia că alunec decît că merg. O voce interioară murmura: „Nu te duce!", dar părea a fi undeva, departe de mine, învăluită şi lipsită de orice putere de convingere.

Am ajuns în sfîrşit la poarta din lemn de stejar. Era zăvorîtă... De ce oare? Am tras zăvorul şi am apăsat pe clanţă.

Mi s-a părut că în spatele meu s-ar fi stins toate luminile. În faţa mea domnea întunericul. De obicei, terasa era iluminată şi ar fi trebuit să văd oricum, dincolo de grădină, felinarele de pe Wilson Drive. Dar în seara aceea abia se distingeau pe cerul de un cenuşiu întunecat siluetele copacilor.

Totul nu era decît tăcere, umbră și nemișcare. Am înaintat un pas sau doi, cu revolverul în mînă.

Dintr-o dată am simțit o lovitură teribilă în ceafă. Apoi întunericul s-a adăugat beznei deja existente și am avut, în fine, senzația unei căderi fără sfîrșit.

4

Cînd am deschis din nou ochii, am simțit un suflu de aer măturîndu-mi obrajii. Zăceam închircit, asemenea unui cîine de vînătoare, pe bancheta dinapoi a unei limuzine.

Am încercat să mă mișc. Imposibil. Aveam picioarele și mîinile legate.

Ridicînd capul cu prețul unor eforturi mari, am văzut pe bancheta din față siluetele a doi bărbați.

Am deschis gura și i-am strigat. În zadar însă. Îmi pierdusem vocea — dacă nu cumva lovitura mă surzise de-a binelea. Fapt este că n-auzeam nimic în continuare. Simțeam dureri insuportabile în tot corpul.

Am încercat să mă redresez, folosindu-mă de unul din umeri și de cap. După o caznă de cîteva minute, am reușit, în sfîrșit, să mă rezem de peretele mașinii. Poziția mea era la fel de incomodă, dar am putut, cel puțin, să privesc prin geamul aflat în dreptul meu.

Judecînd după automobilele cu care ne întîlneam, ne deplasam cu o viteză mai mare de o sută de kilometri pe oră. Apăreau și dispăreau la intervale de două sau trei secunde. Nu se vedeau decît farurile lor, ivindu-se brusc și devenind tot atît

de brusc invizibile de îndată ce ajungeam în dreptul lor.

Nici un singur moment răpitorii mei nu-și întoarseră fața spre mine. Păreau a fi două statui ; atenția lor era concentrată asupra cursei noastre nebunești. Am încercat să reconstitui peisajul, dar era prea întuneric. Cîteva panouri publicitare luminoase pe care le întrezăream m-au făcut totuși să-mi dau seama că ne aflam la o distanță de vreo treizeci de mile la nord de Jefferson City și că ne îndreptam spre Nevada.

Pierdusem orice noțiune a timpului ; stomacul îmi era devorat din nou de dureri atroce și un foc arzător părea să curgă prin vinele mele. Pentru a lupta cu succes împotriva acestei suferințe, am încercat să desfac legăturile, dar treaba aceasta mi-a făcut și mai rău și am simțit că-mi vine să vomit.

Trecînd cu o viteză infernală pe lîngă un ansamblu de locuințe, am reușit să descifrez inscripția cu neon „Harry's Drive-In", ceea ce mi-a confirmat presupunerea că porniserăm spre Nevada.

Am închis ochii, dar a trebuit să-i deschid numaidecît. Am simțit niște zvîcnituri, pe care completa obscuritate le-a făcut de-a dreptul insuportabile. Lucrul cel mai straniu era că, în continuare, n-auzeam absolut nimic : nici zgomotul propriului nostru motor, nici mașinile cu care ne încrucișam.

Am pronunțat cît am putut de tare propriul meu nume : Lester M. Carradine, dar — deși înregistrasem perfect mișcarea buzelor — n-am perceput nici o singură silabă.

Durerea din stomac s-a potolit dintr-o dată și am putut să-mi fixez din nou atenția asupra drumului. De data aceasta mi s-a părut că limuzina noastră ar fi imobilă, în timp ce noaptea, străpun-

să din timp în timp în stînga noastră de lumini, s-ar năpusti asupra noastră.

În cele din urmă, aceasta m-a întristat peste măsură și am încercat, dezinteresîndu-mă de scopul acestei călătorii zănatice, să-mi concentrez gîndirea, să-mi aduc aminte cum s-au putut întîmpla toate acestea.

Care erau rațiunile acestei răpiri? Teoretic, ele nu lipseau. O situație ca a mea n-o cucerești fără să-ți faci dușmani. Ba, numărul lor este chiar destul de mare. Am dus, ca mai toată lumea, o bătălie aprigă și am mai dat la o parte pe cîte unul. N-ai ce face: ori el, ori tu! Dar nu-mi aduceam aminte să fi comis ceva care să justifice un asemenea atentat la persoana mea, avînd în vedere riscurile legale pe care și le asumă cel ce-l săvîrșește.

Apoi mi-a venit o altă idee. Raționamentul meu fusese influențat pînă atunci de un aviz anonim, aruncat în camera mea de un mucalit nu prea bine inspirat. Dar ce garanție aveam că amenințarea și răpirea fac parte din unul și același plan? Și dacă răpitorii mei nu-s decît niște *kidnappers* care nutresc speranța de a mă ceda în schimbul unei răsplate substanțiale?

Lucrul acesta mă mai liniști întrucîtva. Preferam să am de-a face cu niște *mobsters* decît cu niște așa-ziși prieteni. Cei dintîi nu-s, la urma urmei, decît niște oameni de afaceri, să zicem de un anume gen, pe cită vreme ceilalți...

M-am hotărît să nu-mi pierd cumpătul.

Mașina se opri brusc. Atît de brusc, încît am recăzut pe banchetă. Am văzut că cei doi coboară, fiecare pe ușa lui, și că deschid apoi ușa din drep-

tul picioarelor mele. Două capete se aplecară în interiorul mașinii.

L-am ridicat pe al meu pentru a lua cunoștință de figura lor, dar l-am dat instinctiv înapoi. Purtau amîndoi ceva, ce aducea a mască de cauciuc.

M-au scos brutal din mașină. Capul meu, sărmanul, se izbi succesiv de podeaua mașinii, de treapta de urcare și apoi de pămînt. Unul din ei mă apucase de picioare, celălalt de umeri, după care porniră amîndoi la drum.

Nu s-au oprit nici măcar o secundă. După ce au parcurs cam o sută de metri, au început să urce un taluz. Cînd am ajuns sus, am zărit brusc strălucirea șinelor.

Atunci am priceput despre ce este vorba și am început să mă zbat, dar în zadar: era ca și cum corpul meu nu mi-ar mai fi aparținut.

M-au așezat de-a curmezișul șinelor; una din ele îmi îngheța ceafa. O funie îmi înfășura gleznele, în timp ce alta îmi fixa gîtul. Îmi intra în carne.

Am leșinat...

5

Cînd mi-am revenit, cei doi dispăruseră. Mă aflam în același loc, unde mă depuseseră.

M-am înfiorat: voi muri! Prostește! Nimic pe lume nu mă mai putea salva. Legat de calea ferată, departe de orice locuință, fără nici o speranță de a fi zărit înainte de trecerea primului tren de vreun revizor de linie aflat în tură, n-aveam, practic, nici o șansă de salvare. Sfîrșitul meu va

fi atroce, mai mult chiar : idiot! Este o pedeapsă cumplită să ajungi într-o situaţie ca a mea.

Cu capul pieziş, vedeam firul lucitor al şinei. Inspre răsărit, cerul începuse să pălească.

Ultimii zori pe acest pămînt!

Apoi îmi reveni auzul, tot atît de brusc cum dispăruse. Şina tremură uşor sub capul meu, apoi începu să vibreze intens. In acelaşi timp, am auzit undeva, în depărtare, un şuierat. M-am agăţat de viaţă asemenea unui condamnat la moarte care — cu cîteva clipe înainte de a fi dus în camera de gazare — nădăjduieşte în graţierea guvernatorului. Mecanicul trenului ar putea totuşi să mă vadă, de vreme ce se făcea ziuă şi calea era dreaptă. Dar va putea el, oare, să oprească convoiul la viteza pe care o căpătase?

Am întins muşchii, dar funia ajunse să-mi intre şi mai tare în muşchii gîtului. O clipă mi-a trecut prin minte să mă sugrum, dar mi-a lipsit — ca să fiu sincer — curajul.

Zgomotul se apropie. Şina vibră foarte tare, producînd un zgomot de parcă ar fi cîntat laolaltă o mie de ferăstraie muzicale.

Am văzut apoi farul locomotivei, năvălind monstruos către mine cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră.

M-am zbătut, într-un ultim efort.

Locomotiva trecu răcnind peste mine. M-am simţit azvîrlit în aer, în mijlocul unui ocean de stele căzătoare, apoi capul îmi plesni şi mă învălui o pace imensă.

. . . .

Am deschis ochii, mi-am dat seama că mă găseam în camera mea şi am priceput numaidecît că toate nu fuseseră decît un *coşmar* îngrozitor.

PARTEA A II-A

1

Se iviseră zorile. Stăteam întins pe patul meu, cu capul dat înapoi, şi mi-a trebuit un minut întreg pentru a-mi reveni.

„Slavă ţie, Doamne, slavă ţie! Bine că n-a fost decît un coşmar...".

Am rămas întins îndelung privind plafonul, apoi m-am întors încet într-o parte. Cadranul fosforescent al ceasului de pe noptieră indica orele cinci şi zece. Am oftat adînc şi mi-am plimbat privirea în jurul camerei. Ce uşurare să te regăseşti cu toate obiectele acestea atît de familiare! Simţeam că renasc şi că amintirea atroce a coşmarului se destramă pe îndelete.

„Ce-am băut, oare?, mă întrebam, Dumnezeule, ce-am băut?"

Amintirile îmi reveneau încetul cu încetul. Nu cumva din cauza coniacului de Tanger, despre care mi s-au spus atîtea lucruri bune şi pe care mi-l procurasem cu atîta trudă? Avea o culoare verzuie şi un gust de spirt care — sincer vorbind — mă cam decepţionase, dar pe care, aveam impresia, invitaţii mei îl găsiseră întocmai pe gustul lor.

Nu e de mirare! Cei mai mulţi dintre ei fuseseră în Europa, unde se pare că se consumă lichidele cele mai imposibile. In ceea ce mă priveşte, — sînt mîndru s-o spun — n-am pus niciodată piciorul în această parte a lumii, întrucît la timpul său, guvernul considerase — şi nu fără temei — că aş fi fost mai util la Washington, la Oficiul de informaţii, decît pe plaja Normandiei sau la Bastogne.

Mă simţeam obosit, cuprins de o sfîrşeală ciudată, fără suferinţă, de parcă întregul meu trup s-ar dilua pe îndelete, ca şi cum grăsimea mea s-ar topi şi ar obliga pielea să se restrîngă... Nici pomeneală de somn. Trecuse de ora cinci; aş fi putut deci să mă scol, să beau un suc de roşii şi să termin cel de al 50-lea capitol al romanului *Coral din Hudson* (Coral era numele tinerei eroine). Era necesar să termin cartea pînă la sfîrşitul lunii, dat fiind că editorul meu o reclama cu o zgomotoasă vehemenţă.

M-am sculat oarecum împotriva dorinţei mele, bucuros totuşi de a mă simţi degajat în mişcările mele. Am observat că eram îmbrăcat în hainele mele de seară. Mă trîntisem probabil în pat imediat după încheierea seratei, fără să mă mai dezbrac.

Odată sculat în picioare, treaba mergea din ce în ce mai bine: nici un fel de ameţeli, nici un fel de greţuri. M-am îndreptat cu un pas hotărît spre oglinda cea înaltă, pentru a-mi privi mutra mahmură de după chef...

Ei bine, *nu mai aveam mutră!* N-aveam nici un fel de cap. Nici gît, nici corp... Mă uitam în oglindă şi nu vedeam nimic. Vedeam camera din spatele meu, şi atîta tot.

Cît despre mine, nici o urmă.

C-da 3970 col. 2

2

Coşmarul continua. De data aceasta însă mi s-a părut un lucru imposibil. Eram treaz de-a binelea! Nu era nimic anormal în jurul meu. Auzeam zgomotul înfundat al oraşului care se trezeşte, un fel de rumoare ce creşte neîncetat şi se extinde. Se făcea ziuă, conturul mobilierului se desemna cu claritate. Nu dormeam. Nu visam. Mai simţeam încă, ce e drept, efectul coniacului, dar nu chiar într-atît. Realitatea palpabilă, ca să mă exprim astfel, era aceasta: mă priveam în oglindă şi nu mă vedeam.

Trebuie să mărturisesc că, după coşmarul pe care-l trăisem, acest lucru nu mă mai înspăimînta. Citisem undeva că anumite băuturi alcoolice pot provoca o orbire trecătoare. In ceea ce mă priveşte, se vede treaba că coniacul se mulţumise să-mi provoace doar halucinaţii. Mă aflam, probabil, în umbră şi oglinda nu reflecta decît o imagine indistinctă pe care, adormit pe jumătate, n-o distingeam.

Am înaintat doi paşi, am ridicat mîna, am ţinut-o la o distanţă de doi sau trei centimetri de oglindă. În locul ei vedeam cu claritate tabloul agăţat pe peretele opus. Mîna rămăsese absolut invizibilă.

N-am insistat. N-aveam de ce să-mi pierd cumpătul. Singurul gînd care-mi veni în acea clipă în minte era: „Am băut prea mult". Apoi mi-am adus aminte de un detaliu al coşmarului. Am deschis gura şi am pronunţat:

— Lester M. Carradine.

De data aceasta m-am auzit foarte bine. Eram, aşadar, treaz. Am ridicat din umeri. Misterul imaginii mele dispărute îşi va găsi neîndoielnic mai tîrziu explicaţia. Cel mai bun lucru era să mă odihnesc, să dorm pînă la opt, dacă va fi posibil. M-am întors şi m-am îndreptat spre pat.

Deodată, am simţit un şoc puternic.

Un bărbat stătea întins în locul meu.

3

Reîncepe! De data aceasta însă îmi trebuiau mai multe pentru a-mi ieşi din fire. Acum o luam ca o simplă glumă... Era urmarea viziunilor mele de beţiv! Aşadar, cineva era în patul meu! Nostim, nu-i aşa? Păcat că era bărbat. De vreme ce aveam halucinaţii, aş fi putut la fel de bine să văd o femeie drăguţă. De ce nu?

Bărbatul nu mi se păru deloc seducător. Zăcea întins cît era de lung, îmbrăcat într-un costum, cu faţa extrem de palidă, cu ochii întredeschişi, cu buzele îndepărtate. Craniul său vădea un început de chelie, cam ca a mea.

M-am aplecat peste el, pentru a-l contempla în voie.

Bărbatul acela eram eu!

4

Mi-am trecut mîna peste ochii lui, i-am închis şi i-am deschis din nou.

Celălalt rămase lungit cu încăpăţînare în patul meu, fără să se mişte.

Simţeam cum mă cuprinde desperarea. Visul continua oare? De o mie de ori, nu! Atunci...

M-am aplecat pentru a doua oară peste *celălalt*. Era imobil, nu respira deloc. Nu dormea, *era mort*!

Spaima mea nu mai cunoscu margini. Ea făcu apoi loc unui soi de iritare, chiar unei furii. Mă săturasem! De data asta, mi se înfundase! Nu mai eram victima unei iluzii. Era un lucru mult mai grav. Mi se pusese un cadavru în pat, după ce acesta fusese machiat de aşa manieră încît să semene cu mine. Un truc de roman poliţist de prin 1890, al cărui haz nu mai putea fi gustat în zilele noastre. Nu, n-am să mă las tîrît într-o asemenea afacere! Am s-o trezesc pe Arabel, pe Gwendolyn, pe Wesley, pe şofer, pe intendentul casei, toată lumea. Am să-i aduc pe toţi aici, am să-i oblig să-mi explice istoria aceasta, am să chem poliţia, primarul, guvernatorul...

M-am repezit spre uşă, am întins mîna, am vrut să apuc clanţa... Degetele mele trecură dincolo de ea.

Prea de tot! Picioarele-mi tremurau şi mă cuprinse o ameţeală. Ca să nu cad, m-am rezemat de uşă... şi m-am trezit pe palier.

5

Uşa nu se deschisese. Trecusem prin ea.

Nu mi-am mai pierdut timpul ca să-mi pun întrebări. Ca şi cum m-aş fi obişnuit deja, am refăcut drumul în sens invers...

Celălalt zăcea tot acolo, în patul meu.

M-am repezit din nou spre palier şi am început să urlu.

Vocea mea răsuna lugubru prin casa adormită, dar nu trezi nici un ecou. Nici la propriu, nici la figurat. Pentru că, de obicei, holul cu acustica lui defectuoasă reflectă pînă și cel mai mic zgomot.

De data aceasta însă nu se auzi absolut *nimic*!

Descumpănit, am coborît cîteva trepte, apoi m-am oprit.

Atunci am înțeles adevărul cel cumplit. Am înțeles nu numai că murisem, dar că devenisem totodată și fantomă.

PARTEA A III-A

1

Am petrecut două ore cu adevărat chinuitoare. Toată casa dormea și mi-am dat repede seama că, dacă eram în stare să trec prin uși și prin pereți, eram totuși incapabil să-mi fac simțită prezența.

Am încercat în mai multe rînduri să zgîlții corpul meu întins pe pat, dar mîinile mele trecură dincolo de el. Nu puteam să apuc nimic. Vedeam corpul meu fantomatic, dar oglinzile refuzară să redea imaginea lui. Puteam să vorbesc și să urlu cît poftesc : nimeni nu mă auzea !

Dezorientat, m-am apucat să rătăcesc prin casă trecînd dintr-o cameră în alta.

Gwendolyn dormea liniștită. Arabel, în schimb, părea agitată ; în momentul cînd i-am atins patul, s-a ridicat, a aprins lumina, a luat un roman (tradus !) și s-a apucat să-l citească. Wesley, la rîndul său, zăcea îmbrăcat într-un fotoliu și sforăia discret.

Pe Henderson l-am descoperit în camera lui Jenny, servitoarea noastră cea nostimă, pe care

Arabel abia o angajase cu vreo zece zile mai înainte.

„Tu, bătrîne, mi-am spus furios, vei fi dat miine afară! Amîndoi veţi fi concediaţi!" Am fost dintotdeauna un entuziast suporter al moralei domestice. În acelaşi timp îmi dădeam totuşi seama că îmi va fi greu să procedez la această înlăturare, respectiv s-o determin pe Arabel s-o facă ea.

Lucrul acesta mă irita. Am rămas o clipă lîngă ei, convins fiind că prezenţa mea va tulbura somnul lor, dar nimic de felul acesta nu s-a întîmplat.

„Veţi fi daţi mîine afară!" am repetat maşinal şi cu voce tare.

Apoi i-am părăsit. Ceva mă atrăgea spre camera mea. Vroiam să *mă* revăd. Ideea că eram mort nu m-a mai izbit atît de tare, dat fiind că eram consolat ştiindu-mă prezent în continuare. Din nefericire nu pricepeam ce anume mi se întîmplase. Fusese ceva brusc. Nu fusesem bolnav. Mă dusesem lună de lună la doctorul August Rodenbach, care examinase totul: plămînii, inima, ficatul, genunchii. Dar veneticul nu-mi găsise nimic. Iar după fiecare vizită l-am blagoslovit şi cu o sută de dolari, de parcă ar fi fost vorba doar de doi cenţi... „Iată unul, mi-am zis cu amărăciune, care trăieşte uşor, nu ca alţii".

Mi-am examinat corpul. Nu era tocmai plăcut la vedere. Eram crispat din cap pînă-n picioare. Se vede treaba că suferisem cumplit!

„Bătrînul Rodenbach, cretinul, mă gîndeam, nu s-a prea omorît să dibăcească ceea ce clocea în măruntaiele mele. Un dobitoc fără minte!".

Apoi m-am aplecat peste *mine* şi m-am examinat mai de aproape. Dar trebuie să recunosc că— chiar dacă critica literară şi publicul cititor sînt

de acord să admire finețea psihologiei mele — cunoștințele mele medicale sînt din cele mai reduse. Oare inima clacase în mine? Fusese cumva o embolie, un atac? Și de ce această grimasă oribilă? Și doar îi spusesem acestui netrebnic că mă încearcă uneori niște dureri în partea stîngă. El însă s-a mulțumit să emită opinia că aș avea splina mărită... Splina! Nu cumva am avut un cancer? Dumnezeule, asta trebuie să fi fost! O tumoare fulgerătoare, un chist care s-a spart și m-a lichidat în două ore! Coșmarul acela oribil mă torturase în timp ce eu dădeam, de fapt, ortul popii.

Turbam de necaz că nu-i puteam vîrî nasul în eroarea lui, că nu puteam să-l confrunt în fața lumii întregi, că nu puteam să-i zdrobesc cariera.

M-am gîndit, timp de o clipă, că aș putea să mai fac un tur prin casă, dar mi-am zis: La ce bun? N-am să pot trezi pe nimeni.

Și apoi mi s-a părut că voi avea parte de o plăcere sentimentală deosebită, stînd de veghe lîngă rămășițele mele pămîntești.

M-am așezat așadar pe marginea patului și am așteptat. În cele din urmă voi fi totuși descoperit și va fi chemat fără îndoială Rodenbach, care va găsi, în ciuda imbecilității sale, rațiunea morții mele.

Or, treaba asta mă interesa în mod considerabil.

2

Am fost descoperit de Henderson.

A intrat ca de obicei la șapte și jumătate, după ce bătuse discret în ușă.

Văzînd că nu mă mişc, s-a apropiat de pat, a zîmbit mai întîi văzîndu-mă culcat îmbrăcat şi s-a aplecat apoi peste mine.

— Domnule, spuse, este ora şapte şi jumătate.

Neprimind nici un răspuns, repetă fraza niţel mai tare, apoi aşteptă ezitînd. Va renunţa, oare, să mă trezească ? Pentru o clipă mă temusem că aşa va face, dat fiind că-l cam săpunisem rîndul trecut, cînd mă trezise prea devreme după o recepţie. Se vede însă că uitase incidentul, de vreme ce, după un minut de reflecţie, îmi atinse umărul, tuşi şi declară : „*Breakfast*-ul este servit, domnule". Mă zgîlţii, la început mai uşor, apoi mai energic, suspină şi reluă întregul ceremonial.

Deodată îşi încruntă sprîncenele, se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă.

— A, nu ! am exclamat eu.

El trecu pe palier şi îl urmării, oarecum nemulţumit.

Omul se duse pînă la capătul culoarului, bătu în uşa lui Wesley şi intră apoi în camera fiului meu. Am sosit şi eu acolo, aproape în acelaşi timp cu el.

Wesley era în pijama şi se scărpina în cap.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă el pe Henderson.

Avea o voce răguşită.

— Domnule Wesley, spuse servitorul, nu reuşesc să-l trezesc pe tatăl dvs.

— Se vede treaba că-i beat mort, babacul, declară Wesley. După ce a supt atîtea pahare, nici nu-i de mirare ! („Mai multe ai băut tu, frăţioare", m-am gîndit).

Henderson luă un aer îngrijorat.

— Mă tem că este ceva mai grav la mijloc.

L-am zgîlţîit şi nu s-a mişcat. S-ar zice că nici nu respiră!

— Doar n-ai să pretinzi că a murit. Nici chiar aşa! replică Wesley vădit indispus.

Henderson nu spuse nimic.

Wesley îşi trecu mîna pe sub bărbie, bombăni ceva de neînţeles şi luă apoi un halat de casă.

— Vin şi eu cu d-ta să văd despre ce este vorba, spuse el.

Au revenit amîndoi în camera mea.

— Ce aer închis! declară Wesley.

El se apropie de pat, mă zgîlţîi la rîndul său şi făcu apoi o încercare, neizbutită dealtfel, de a mă întoarce. Faţa lui deveni brusc gravă. Se aplecă deasupra corpului meu, îşi puse urechea în dreptul inimii mele, apoi se ridică.

— E mort! constată el cu o voce sacadată. Mort!

Henderson făcu o figură înspăimîntată.

— Nu sta acolo, Dumnezeule, ca un imbecil! strigă Wesley. Dă-i numaidecît un telefon doctorului Rodenbach. Du-te şi previn-o pe maică-mea! Nu, lasă că mă duc eu acolo...

Şi se repezi afară.

3

Voi trece sub tăcere diversele reflecţii, pe care le auzii proferate la adresa mea. E banal să te apuci să relatezi despre asemenea lucruri. În anumite romane, pe care le citisem şi care tratau subiecte similare, mortul află cu stupefacţie că nevastă-sa se bucură de dispariţia lui, că cel mai bun prieten al lui este amantul fiicei sale, că fiul său

așteaptă de ani de zile să se deschidă odată testamentul. Am fost fericit să constat că familia mea a resimțit un regret real aflînd de moartea mea. Nu mă îndoisem niciodată că mă bucur de dragostea alor mei și toate cîte îmi fură date să le ascult nu făcură decît să confirme finețea psihologiei mele. Dar să revenim la oile noastre . . .

Doctorul Rodenbach sosi după o jumătate de oră. Se vede treaba că telefonul lui Henderson îl scosese din așternut.

Intră cu o figură impozantă, depuse trusa pe un fotoliu și-și roti privirea în jurul lui. Arabel se opri din plîns. Wesley își mușca degetele. În ceea ce o privea pe Gwendolyn, toată lumea fusese de acord că este de preferat să nu fie încă trezită din somn.

Doctorul Rodenbach privi, după cum spuneam, în jurul lui, tuși și spuse apoi :

— Ia să vedem, ia să vedem . . .

Era mic de statură, avea un cap de șobolan și doi ochi bine ascunși sub niște sprîncene dese.

Pipăi rapid trupul meu, îmi luă pulsul, îmi ridică pleoapa, oftă, împreună mîinile sale de parcă ar fi fost pastor și se îndreptă spre Arabel.

— Sărmana și scumpa mea prietenă, spuse pe un ton jenat, nu mai pot face nimic !

O nouă criză de plîns din partea Arabelei.

Doctorul Rodenbach se întoarse nehotărît spre corpul meu, îl contemplă dînd din cap și se adresă apoi lui Wesley, bănuind că Arabel nu era în stare să priceapă nici jumătate din spusele sale.

— N-am intenționat niciodată să vă neliniștesc, începu el, dar starea sănătății scumpului nostru amic Lester . . . hm . . . L-am diagnosticat nu demult . . . ăă . . .

— Ce-a avut? strigă brusc Arabel.
— Ei bine...
Escrocul acela bătrîn de Rodenbach era vizibil încurcat — avea și pentru ce — și se chinuia să născocească pe loc ceva, cît de cît plauzibil.
— Dă-i drumu', canalie, nu m-am putut reține să-i strig. Găsește ceva! Doar n-am să te contrazic.
Dar nu găsi nimic, ce ar fi putut explica moartea mea subită.
Urmă o tăcere.
Obosit de atîta stat în picioare, m-am așezat pe marginea patului.
Doctorul Rodenbach veni foarte aproape de mine, se aplecă din nou asupra învelișului meu carnal, încruntîndu-și de data aceasta sprîncenele.
— Nu, l-am auzit murmurind, nu e posibil!
— Despre ce-i vorba? vru să știe Wesley, venind mai aproape.
Rodenbach nu răspunse. Îmi examina fața și mai ales buzele. Îmi mirosi gura și-mi ridică o pleoapă.
— Nu, nu, repetă el. Nu e posibil! Nu este inima la mijloc. Nici nu *poate* fi vorba de inimă... Iar la plămîni n-avea nimic! Nu, de o mie de ori nu!
Apoi se ridică.
— Îmi pare rău, declară el cu o voce fermă, dar nu pot elibera permisul de înhumare. Moartea acestui om mi se pare suspectă... Foarte suspectă chiar...
Fu rîndul meu să fiu surprins. Ce vroia să spună cu asta? Își mărturisise ignoranța?
— Cum? se miră Arabel.
Doctorul Rodenbach luă un aer profesional.

— Aşa cum am zis : deces suspect, declară el sec. Refuz să permit înhumarea şi mă văd obligat să anunţ poliţia.

4

— Dar nu s-a sinucis, gemu Arabel. Pentru ce să fi făcut una ca asta ? Era fericit, reuşise admirabil în viaţă, avea tot ce şi-ar fi putut dori pe acest pămînt... De ce să se fi sinucis ?

Telefonaseră între timp la poliţie. Aşteptînd sosirea ei, coborîseră în salon, după ce încuiaseră camera mea. Rodenbach insistase în această privinţă. Eu i-am urmat, bineînţeles.

Arabel se lamenta. Incepuse chiar să mă enerveze. In ceea ce-l priveşte pe Rodenbach, părea să păstreze o anumită rezervă neràspunzînd decît prin monosilabe, consultîndu-şi însă deseori ceasul.

— ...Nu era nici un motiv ca să se sinucidă, repetă pentru a zecea oară Arabel. Dumneavoastră vă gîndiţi, poate, la nişte necazuri sentimentale, domnule doctor ? Nici vorbă de aşa ceva, ne înţelegeam foarte bine. Şi nici nu era omul care să aibă aventuri. Nu se gîndea decît la el, la situaţia lui.

— Negreşit, negreşit ! replică Rodenbach. Poate un acces de nebunie...

Wesley se îndepărtase şi aştepta, aşezat la fereastră, sosirea poliţiştilor.

— De nebunie ! exclamă Arabel. De nebunie ? Dar nu era nebun. Cu cîteva luni în urmă s-a dus să vadă un psihanalist celebru, pe profesorul Trauer, Siegmund Trauer. S-a întors de la el cu scîrbă,

spunind că dintre ei doi cel mai nebun... Adevărul este că nu se dusese acolo decît ca să se documenteze pentru un roman de-al lui. Trauer, la rîndul său, afirmase că Lester ar avea nevoie de o cură. Ar fi vrut să-i mărturisească că în subconştientul său...

Ea se îndreptă spre Rodenbach.

— Doctore! Jur... Este exclus să se fi sinucis!

Doctorul cel mititel ridică din umeri.

— Vom vedea, zise. In orice caz, am procedat în unicul mod posibil. Vă repet că decesul acesta nu mi se pare firesc...

— L-or fi asasinat, murmură Arabel.

Rodenbach nu răspunse, se îndreptă spre Wesley şi se apucă să-i şoptească ceva la ureche...

5

Asasinat? Asta-i bună! Ideea era ciudată. Dar, în fond, de ce nu?

Ştiam cît se poate de bine că nu-mi pusesem capăt zilelor. Pe de altă parte, ştiam că nu sufăr de nici o boală. Rodenbach avusese dreptate. Parcă-l aud spunînd: „Ai să trăieşti, frate, o sută de ani... Inima e O.K., plămînii ţi-s transparenţi şi rinichii solizi... Cel mult, dacă te apucă vreo febră asiatică sau te îmbolnăveşti cumva de ciumă...

Dar cine dracu' să-mi fi jucat o asemenea festă?

— L-or fi asasinat, repetă Arabel în neştire. A avut destui duşmani, slavă Domnului, duşmani înrăiţi, nu glumă. Unul din ei trebuie să fi profitat de serata noastră de ieri pentru a-l...

Sirena maşinii poliţiei o întrerupse şi puse capăt reflecţiilor mele.

Casa fu brusc invadată de lume. Dată fiind personalitatea mea, au fost deranjaţi granguri mari. Prezentările fură scurte şi rapide. Am auzit numele lui Lock Howery, inspector al Brigăzii criminale, al căpitanului Washington Blossom, şeful lui ierarhic, al doctorului Frank Whittle, medic legist pe care-l mai întîlnisem o dată sau de două ori. Nu m-aş fi mirat dacă s-ar fi deranjat însuşi *District Attorney* avînd în vedere importanţa defunctului.

Toată această lume simandicoasă, însoţită de trei sau patru agenţi în uniformă, urcă treptele şi irupse în camera mea, împreună cu doctorul Rodenbach ce tropăi alături de colegul lui de la poliţie.

Doctorul Whittle examină rapid corpul meu procedînd întocmai ca Rodenbach.

— Bine aţi făcut că aţi avertizat autorităţile, declară el acestuia din urmă. După toate aparenţele, Carradine a fost otrăvit. Autopsia ne-o va confirma în curînd, dar încă de pe acum nu pot crede, pentru nimic în lume, într-o moarte naturală.

Îşi făcură reciproc invitaţia de a părăsi primul încăperea. În ceea ce mă priveşte, fiind din ce în ce mai interesat, m-am instalat într-un fotoliu (lucru ciudat, în poziţie de şedere nu traversam mobila!) şi m-am decis să aştept ridicarea corpului meu.

L-am însoţit pînă la morgă. Acolo a fost dezbrăcat şi depus într-un sertar de oţel care a fost apoi împins în spaţiul unui frigider imens.

Aflînd că autopsia nu va fi efectuată decît în timpul serii, am considerat că este inutil să mai aştept şi m-am întors acasă.

Sticleţii procedau, cum ziceau ei, la „stringerea indiciilor". Puseseră mîna pe sticlăria şi pe vesela utilizată în ajun şi o depuneau în nişte coşuri destinate a fi expediate laboratorului municipal. Holul şi salonul erau intr-un hal fără de hal. Eram trist, mă simţeam fără nici un rost pe lume, ca un suflet pricăjit — era cazul! — şi încercai şi eu să spicuiesc cîteva informaţii.

Dar poliţiştii se dezinteresau cu desăvîrşire de treaba lor şi de personalitatea mea. Nu vorbeau decît de avansare, de ore suplimentare şi de reţete contra durerilor de picioare. Judecînd după interesul ce-l purtau acestei părţi a anatomiei lor, am înţeles de ce sînt denumiţi de cîte unii „lăboaie".

Arabel era în camera ei, întinsă pe pat. Plîngea. Şi Gwendolyn, aşezată lîngă ea, plîngea. Se vede că discutaseră în timpul absenţei mele despre cazul meu; singurele cuvinte schimbate între ele se refereau la înmormîntare, la diversele măsuri ce erau de luat şi la anumite probleme băneşti.

Wesley era jos, în hol. Avea de furcă pentru a ţine piept gazetarilor şi curioşilor care începuseră să asedieze casa.

Eram intrigat. Toate acestea întîrziau aflarea rezultatului autopsiei. Doar fiecăruia — hai s-o recunoaştem — îi place să afle de ce i-a fost dat să moară. Ştiam că nu mă sinucisesem, iar doctorul Rodenbach îmi spusese întotdeauna că eram sănătos tun. Nu rămînea decît asasinatul.

Chestiunea nu-mi părea imposibilă, dar refuzam totuşi s-o admit. Gelozia şi ura nu evoluează totuşi, în domeniul literar, pînă la asasinat. Scri-

itorii se răzbună în alt fel. Cînd am vrut să mă răzbun pe Duncan Blows, l-am deplins în *Drumul romului* sub chipul unui bețiv sadic și impotent. Din nefericire, nu s-a recunoscut în personajul respectiv și s-a apucat să consacre în *Sun* trei coloane elogierii veracității acestuia. Apoi ne-am împăcat. Din păcate, i s-a părut la un moment dat că se recunoaște în figura lui Antonio Desperado, eroul romanului *Valea dragostei lente,* un bigam ce sfîrșește pe scaunul electric. A trebuit să dau dovadă de o răbdare imensă pentru a-l convinge că nu aceasta mi-a fost intenția, de vreme ce habar n-am avut că fusese cîndva condamnat pentru bigamie.

Așadar asasinatul mi se părea puțin posibil și m-am surprins chiar zicîndu-mi în două sau trei rînduri : „Mă duc să discut chestiunea cu Arabel...".

O, Doamne! Mi-am dat seama, în acea clipă, că nu eram într-o situație din cele mai privilegiate. Fusesem, evident, plăcut impresionat că nu dispărusem în neant, așa cum îmi închipuisem, sau că nu fusesem expediat de-a dreptul în infern, cum speraseră desigur dușmanii mei, dar — oricum ai lua-o! — pentru un scriitor de popularitatea mea era un adevărat chin să nu mai poată comunica cu publicul său.

Mi-am dat seama apoi că, dacă morților le este dat să mai rătăcească pe ici și pe colo, să străbată ziduri și să asculte convorbiri, ei nu se pot bucura totuși de nici o putere supranaturală. N-am devenit atotștiutor și n-aveam nici măcar atîta habar despre obștescul meu sfîrșit, pe cît avea cel din urmă dintre sticleții ce continuau să-mi devasteze casa.

c. da 3970 col. 3

În cursul dimineții, am avut totuși parte de o primă consolare.

Unul din dușmanii mei intimi, Dan Kollar, un tînăr neisprăvit ce-mi făcuse praf ultima carte recenzînd-o într-o revistă obscură, ceru să fie primit de Wesley. Intrucît acesta din urmă ezită să transmită documentele pe care celălalt le ceruse, Dan îl înștiință că este pe cale să consacre persoanei mele un număr special al revistei sale.

— Am pierdut, fără îndoială, susținu el pe un ton grav, pe unul dintre cei mai mari scriitori ai noștri ... E penibil că el n-a cunoscut în timpul vieții sale succesul pe care-l merita ...

Wesley obiectă că ultima mea carte fusese un *bestseller* și că tirajul total al creației mele literare atinsese treizeci de milioane de exemplare, dar Kollar înlătură cu un gest ferm această remarcă.

— Nu doresc să vorbesc de public, spuse el, afișînd o strîmbătură plină de dispreț. Vreau să vorbesc de elită ... Elita n-a acordat încă lui Lester M. Carradine locul ce i se cuvine ... Aceasta este misiunea noastră, a criticilor ...

S-au dat nu știu cîte telefoane, cele mai multe din partea ziarelor ce pregăteau importante necrologuri ...

„Iată, în sfîrșit, toată lumea de acord! Nimic nu contribuie mai mult la glorie ca un deces oportun. Pentru mine sînt comentariile elogioase, reeditările, poate chiar și statuile ...".

Dar, încă o dată, nu țin deloc să relatez despre toate aceste mici surprize de care are parte un defunct. Nu este nimic surprinzător în ele — o viață întreagă nu m-am îndoit de asta : nu ești bun, nu ești cu adevărat cumsecade decît cu un mort ;

îl iubești chiar, măcar pentru că te-a scutit, de acum înainte, de prezența lui.

6

Țineam neapărat să asist la autopsia mea, dar eram șocat de apucăturile și de tonul doctorului Whittle.

Fără nici un menajament, fără să renunțe a-și molfăi trabucul, el s-a apropiat de cadavrul meu întins pe o masă de operație, spunînd: „Ia să vedem ce zace în burta lui", și m-a deschis ca pe o conservă de *corned-beef*.

Mi s-a făcut rău și a trebuit să întorc capul pentru a nu privi cum sînt măcelărit. Auzeam totuși scurtele remarci ale medicului legist.

— Otrăvire, pun mîna în foc, spunea. Există toate simptomele... Să mergem totuși pînă la capăt... Uite-te, domnule, nu e chiar putred tipul... Splina e, într-adevăr, mărită... August a avut dreptate. Dă-mi flaconul... Nu acela, celălalt!... Ce? Otrăvire, bineînțeles, nu prea te pricepi la medicină, hai?... Aha. Cînd? Știu eu? Fără îndoială aseară, în timpul recepției... Habar n-am, o să se vadă la analiză... Florură de sodiu, poate... Acționează cam după patru sau cinci ore și nu iartă... Uite și mațele... Bun! Adună-mi-le la un loc... N-ai decît să le înghesui și să coși în cîteva puncte... Restul lasă-l pe seama pompelor funebre...

— Ați citit cărțile lui? întrebă unul din asistenți.

— Nevastă-mea mi-a făcut cadou una, de ziua mea, răspunse Whittle. *Cazul Topeka,* dacă nu

încurc cumva titlul... Mărturisesc însă că n-am avut destulă răbdare s-o citesc pînă la capăt. Am s-o fac acuma, cînd l-am „cunoscut" pe autor... Da, într-adevăr, e o splină cu totul ieşită din comun.

7

În timpul serii, mi-am cam neglijat casa pentru a urmări îndeaproape analiza viscerelor mele. La ora şapte, eram lămurit.

— Otrăvit, comunică prin telefon chimistul doctorului Whittle. A consumat o doză puternică de florură de sodiu. Moartea trebuie să fi survenit, aşa cum aţi spus dumneavoastră, pe la orele patru sau cinci dimineaţa...

Într-o altă parte a laboratorului principal municipal, se procedase la examinarea veselei. Într-un pahar ce conţinea *Dry Martini* s-au descoperit nişte urme de aspirină. În altele de spirt. Era fără îndoială „coniacul" adus din Tanger. Nicăieri otravă. Cu toate acestea trebuie să fi băut din unul din pahare florura aceea blestemată de sodiu...

Revenind acasă, am auzit strigătele vînzătorilor de ziare oferind trecătorilor o ediţie specială a lui *Jefferson City Herald*. Am citit peste umărul cuiva:

„Otrăvirea celui mai mare scriitor american",

„N-a fost o otrăvire, strigă văduva Carradine",

„Poliţia presupune omor".

PARTEA A IV-A

1

Deşi poliţist, inspectorul Howery n-avea propriu-zis o figură antipatică, dar poate că impresia aceasta se datora doar faptului că fusese însărcinat cu rezolvarea cazului meu. Or, este evident că te simţi obligat să încerci o anume bunăvoinţă pentru omul care-ţi caută asasinul.

L-am găsit, deci, acceptabil.

Ce e drept, fizicul locotenentului — acesta era gradul lui — nu stîrnea sentimente din cele mai calde: avea o faţă mică şi ascuţită, un nas mare care cobora pînă în dreptul buzelor, o frunte aproape inexistentă, acoperită de trei şuviţe blonde, pe care le mîngîia asiduu, cu o mînă grijulie.

Vorbea cu o voce spartă, iar inteligenţa lui nu părea să fie în stare să scapere chibriturile de la distanţă. Dar, mă rog... omul se ocupa de mine şi asta mă făcea să trec cu vederea micile lui defecte.

Se ambala numaidecît.

— O să punem noi mîna pe asasin, îi spuse Arabelei imediat după ancheta procurorului, al cărui verdict fusese: „Lester M. Carradine, în vîrstă

de patruzeci și opt de ani, a fost asasinat de una sau mai multe persoane necunoscute". O să punem noi mîna pe el, să n-aveți nici o grijă în această privință, doamnă.

O conduse pe Arabel pînă la mine acasă, ceru apoi să i se explice detaliat poziția camerelor și puse să se alcătuiască o listă a invitaților noștri.

Noroc că Arabel, grijulie cum este, își notase ea însăși numele tuturor convivilor. Greutatea consta în aceea că fuseseră poftite patruzeci și trei de persoane și că participaseră, după aprecierile cele mai modeste, peste optzeci.

— Așa se întîmplă de fiecare dată, oftă nevastă-mea. Se știe că este băutură la discreție și se vine și fără invitație... Am reperat, dealtminteri, cîțiva linge-blide de profesie...

— Din mediul scriitoricesc? întrebă Howery, gata să-și noteze orice nume.

— Bineînțeles!

Howery păru șocat. Nutrea încă, fără îndoială, prejudecăți în privința acestui „mediu" literar.

Arabel avu grijă să-i deschidă ochii, citindu-i cîteva nume pe care bietul Howery nu le auzise niciodată.

— E vorba de un scriitor? întrebă el de fiecare dată.

— Se pare că da... Dwight Larrimore, bunăoară... a publicat acum zece ani o plachetă de poeme... Ei bine, de atunci poate fi văzut la toate cocktailurile.

— Și din ce trăiește?

— Asta-i bună... Din cocktailuri, uite-așa!

Howery schiță ceva, ceea ce după el unul ar fi trebuit să fie un surîs. De fapt gura i se urcă

pînă sub nas, al cărui vîrf se apropie în mod periculos de bărbia lui.

— Soțul dumneavoastră avea dușmani ? se informă el.

— Dușmani ? De bună seamă ! In mediul acesta toată lumea se invidiază și se detestă...

— Și se vizitează, cu toate acestea...

— Este un lucru necesar... Soțul meu avea, într-adevăr, dușmani înverșunați. Dar n-aș vrea să arunc bănuieli nedrepte asupra unuia sau altuia...

Arabel cită pînă la urmă nu mai puțin de douăsprezece persoane, considerate de ea a fi „dușmanii mei cei mai înverșunați", cu alte cuvinte din aceia care veneau frecvent la noi la masă și nu ezitau să mă tapeze, la nevoie, și de o sută de dolari.

Howery notă.

— ...Dwight Larrimore... De ce credeți că nu-l iubea pe soțul dumneavoastră ?

— Pentru că lui Lester îi mergea bine. Dwight e un ratat... Tot așa este și Dinah Voltayre...

— Caraghios nume, își dădu părerea Howery, după ce ea îl lămuri că se scrie cu „y".

— A ! E un pseudonim literar... Il detesta pe Lester... A încercat chiar imposibilul, pentru a fi sedusă de el, dar fără succes ; apoi, rănită în orgoliul ei de femeie, a nutrit pentru el o ură de-a dreptul mortală.

Cită apoi numele lui Bill Rooney.

— Un escroc mărunt și răutăcios, aprecie ea în trecere. A fost o chestie între el și bărbatul meu, în legătură cu un scenariu... O poveste destul de complicată... Individul își însușise subiectul *Porumbelului de foc* și-l vînduse Hollywood-ului. Un plagiat din cele mai tipice.

— Care era subiectul ? vru să știe Howery, dornic să-și perfecționeze cultura literară, rămasă, probabil, în faza pe care o atinsese pe cînd frecventa încă școala elementară.

— Ceva foarte drăguț, domnule Howery. Este povestea unei femei ce-și părăsește soțul pentru a urma un aventurier... Totul se sfîrșește cu revenirea la căminul conjugal... Ce să-i faci ? Exigențele moralei... Pe scurt, Lester l-a amenințat cu un proces și Rooney s-a văzut nevoit să-și împartă drepturile cu el.

Howery dădu din cap și vîrî vîrful creionului între buzele sale subțiri.

M-am simțit cam jenat. Afacerea Rooney, cum o numeam, nu era chiar așa de clară, precum pretinsese Arabel că ar fi. În realitate, Bill scrisese scenariul — foarte banal dealtfel, cum s-a văzut — înaintea apariției cărții mele. Eu, nu el, am fost acuzat de plagiat. Ca să isprăvim, am împărțit suma pe din două. Trebuie spus că scenariul lui a fost apreciat de Majestic Pictures ca fiind stupid și a fost respins... Același scenariu a fost găsit ulterior acceptabil, după ce l-am autorizat pe Rooney să „releve" că fusese extras din romanul meu.

— Apoi mai este Carter Belloni, spuse Arabel. Lester îi interzisese fiului nostru Wesley să-l frecventeze... Belloni ăsta are niște apucături... Înțelegeți dumneavoastră !

— E vorba tot de un scriitor ? întrebă Howery ce păru ușor blazat.

— Desigur ! Poet, actor... Îi place să se îmbrace ca femeile.

Mi-am adus aminte de ziua aceea cînd l-am dat afară fără nici un menajament. Protestase cu

o voce ascuțită, invocînd puritatea intențiilor sale. L-am condus pînă la ușă, ținîndu-l de guler cu o mînă hotărîtă și l-am azvîrlit afară. Ceea ce nu l-a împiedicat să revină a doua zi, surîzînd grațios, fiind doar un pic afectat de cele petrecute în ajun.

— Dragul meu, mi-a spus, nu ești prea gentil... Zău că nu ești!

Mi s-a părut un lucru de neconceput ca individul acesta să-mi fi turnat otravă în pahar. Trebuie însă recunoscut, pe de altă parte, că otrava este arma preferată a femeilor...

Howery continua să-și noteze totul cu multă conștiinciozitate.

— ...Este apoi și Danton Shipka, reluă Arabel. Un individ amărît... A vrut să se însoare cu fata noastră, cu Gwen! Un om care a făcut, pare-se, șase luni de închisoare pentru coruperea unei minore! A mai fost condamnat și pentru emiterea unui cec fără acoperire!

— Tot scriitor? suspină Howery.

— Cel puțin așa pretinde. De fapt n-a scris decît un singur roman... Bineînțeles, fără succes. Cartea nu face nici două parale. Trăiește și el din expediente.

Arabel mai furniză inspectorului cîteva nume: Flo Badezimmer, John Doe, Hildegard Pottock, Lemmy Miller și J. Robert-Love, cinci „amici" veninoși cu care avusesem de furcă nu o dată în decursul ultimilor cinci ani.

— Era să-l uit pe unul! adăugă ea. Pe Hugo van Kesten. Ați auzit, poate, vorbindu-se de el. Este un fost căpitan, specialist în romane polițiste de mari proporții...

— Numele nu-mi este necunoscut, admise Howery a cărui lectură nu depășea, se vede treaba,

acest nivel. Ce vă face să credeți că van Kesten ar fi avut pică pe soțul dumneavoastră ?

— Ei, da... (Arabel ezită)... Nu știu dacă este cazul să-ți încredințez acest lucru... (Ea se hotărî brusc). Hugo van Kesten a divorțat de curînd... L-a acuzat pe Lester că s-ar fi ocupat prea asiduu de nevastă-sa. O calomnie, bineînțeles.

—Bineînțeles, fu de acord și Howery.

El încercă să recapituleze, dar această abundență de tipi suspecți păru a-l deruta. Reciti lista, mai ceru cîteva detalii despre unul și altul, apoi se ridică în picioare.

— Vom vedea, spuse. Pînă-n prezent, nu disting încă cu claritate adevăratul mobil... Rivalități și gelozii există peste tot, chiar și în meseria mea. Cu toate astea, sînt bine mersi... Nu, nu se omoară un om pentru una ca asta.

Dintr-o dată, Arabel se porni pe plîns.

— Și totuși a fost omorît, spuse. Poate că n-am cunoștință de toate aspectele problemei. Poate că Lester mi-a ascuns anumite lucruri... Era tare îngrijorat în ultima vreme...

Adevărul era că eu însumi aveam de furcă pentru a-l determina pe vinovatul posibil dintre numele furnizate de Arabel. Nu puteam să-mi imaginez nicicum pe Dwight Larrimore sau pe Danton Shipka sau pe J. Robert-Love turnîndu-mi otravă în pahar. O să aibă de furcă bietul Howery, nu glumă !

— Ați observat pe cineva care să fi băut în mod special cu soțul dumneavoastră ? întrebă el. Nu cumva s-a retras în vreun colț cu vreuna din aceste persoane ? Crima în felul acesta va fi fost comisă... O secundă de neatenție și te trezești cu băutura otrăvită...

Arabel își suflă nasul.

— Dumnezeule! suspină ea, l-am văzut bînd cu un mare număr de invitați. A trecut pentru o clipă împreună cu Hugo van Kesten lîngă fereastră... Ceva mai tîrziu a ciocnit un pahar cu Carter Belloni... L-am văzut de asemenea în bibliotecă în societatea lui Danton Shipka... Iar înspre miezul nopții l-am zărit șezînd alături de Hildegard Pottock, chiar pe această canapea... Din nefericire, cred că s-a simțit obligat să fie amabil și ospitalier cu majoritatea invitaților săi.

2

În momentul cînd Howery fu pe cale să se retragă, se făcu auzit dinspre hol țîrîitul timid al soneriei și peste cîteva clipe apăru Henderson, anunțînd sosirea profesorului Siegmund Trauer, savantul psihanalist cu care îmi fusese dat să mă întîlnesc de două, trei ori, pe vremea cînd scriam *Complexitățile*.

Era un bărbat scund, rotofei, cu o față roză și spînă, în ai cărui ochi lucea o sclipire fanatică. Mi-a fost întotdeauna foarte greu să scap de solicitudinea lui și de aceea mă ferisem să-l invit la serata noastră. Ar fi fost capabil, istețul, să expună între două pahare complexul de care ar suferi jumătate din invitații mei, tulburîndu-le astfel liniștea pentru șase luni de zile.

— Ce-am aflat? susură el cu un foarte puternic accent european, frămîntînd între mîinile lui mîna pe care i-o întinsese Arabel. Ce-am aflat? A fost asasinat scumpul nostru Lester? Vai de mine, *gnaedige Frau*, dar este o absurditate incredibilă!

O bătaie de joc fără pereche! Să știți, doamnă, că s-a sinucis! Ca-te-go-ric!

— Vă rog! i-o tăie Howery. Ancheta a conchis că a fost otrăvit prin acțiunea voluntară a unui ins sau a mai multora rămași necunoscuți. Sinuciderea este absolut exclusă. Compania de asigurări — pînă și ea! — s-a înclinat în fața evidenței. Credeți oare că, dacă ar fi fost la mijloc o cît de mică îndoială, băieții nu s-ar fi făcut luntre și punte ca să se sustragă plății? Or, au trebuit să recunoască: Carradine a fost asasinat după toate regulile artei. Vă repet, sinuciderea este exclusă!

— Exclusă! repetă Trauer cu dispreț. Mai întîi, ce știu anchetatorii și asiguratorii dumneavoastră?

— Dar cine-i domnul? vru să știe deodată Howery, întorcîndu-se spre Arabel.

Ea făcu prezentările de rigoare.

—Psihanalist! susținu Trauer cu mîndrie, trecîndu-și mîna prin părul lung. Știți dumneavoastră, domnule inspector, ce înseamnă asta?

— Mda, bombăni celălalt. S-au mai văzut chestii de-astea prin filme.

— Deci vă este clar pentru ce afirm că Lester Carradine s-a sinucis, da? *Donnerwetter!* Din cele cîteva convorbiri, pe care le-am avut cu el, am putut totuși desprinde un foarte net delir de persecuție, asociat cu un sadomasochism primar... Sinuciderea este foarte frecventă la această categorie de bolnavi. Se otrăvesc ca să-i otrăvească pe ceilalți... Carradine era un schizoid caracterizat printr-un egotism exacerbat, pe care îl atribui succeselor sale literare atît de spectaculoase... La toți acești refulați...

Regretam grozav că nu pot interveni ca să pun lucrurile la punct. Un refulat, eu? Un schizoid? Și

mai ce? Și Arabel stă și ascultă fără să protesteze, iar Howery pare chiar a fi foarte interesat... Să fi putut să le explic că refulat și schizoid este însuși Trauer, nu umila mea persoană! Mă persecutase în timpul celor trei vizite, cîte îi făcusem, ca să mă determine să mărturisesc o dată că, la vîrsta de șase ani, aș mai fi făcut încă pipi în pat și că aș fi încercat cîndva niște sentimente incestuoase pentru soră-mea...

— Dar n-am soră, îi spusesem. Doar un frate...

— E același lucru. Trebuie să le fi încercat fără să ți închipui...

M-am străduit să-i explic de zece ori că venisem la el doar ca să mă documentez pentru un roman, întrucît — psihanaliza fiind la modă — eram obligat să mă dau și eu pe brazdă. Dar el zîmbi de fiecare dată și, credincios ideilor sale, continuă să-mi spună:

— Da, da, înțeleg foarte bine... Dar nu te crispa în halul ăsta! Destinde-te! Va să zică vrei să scrii un roman? De acord. Nu te contrazic. Ai iubit-o pe mama dumitale? N-ai încercat cumva, pe la vîrsta de trei, patru ani, un șoc puternic? Ah, îmi închipuiam eu...

Insistase de așa manieră încît — nevăzînd la capătul unei jumătăți de ceas nici un alt mijloc de a-i sustrage datele de care aveam atîta nevoie — îi relatasem povestea vieții mele. Mă întinsese pe un divan tapițat cu velur bleu, trăsese niște perdele grele în fața ferestrelor și-mi smulsese, în penumbra ce se făcuse, o confesiune în toată regula. Am încercat din timp în timp să mă scol, dar el își puse degetul pe buze.

— Sst! Sst!... Nu te agita. Relaxează-te! Lasă mușchii moi. Vorbește-mi fără teamă și fără a sta

mult pe gînduri. Ai preferat, desigur, în jocurile dumitale infantile compania băieţilor celei a fetelor, nu-i aşa ?

— Dimpotrivă ! Am preferat întotdeauna fetele !

— Va să zică nu te simţeai în largul dumitale în societatea băieţilor ! În schimb, erai în elementul dumitale cînd te aflai în mijlocul fetelor, nu-i aşa ? E desluşit, e cît se poate de desluşit !

— Şi dacă aş fi preferat băieţii ? întrebai eu cu haz, întrucît cam ghicisem unde vrea să ajungă.

— Ar fi fost tot atît de desluşit. În acest caz, tendinţa anormală ar fi fost mai vizibilă, asta-i tot.

— Da, domnule ! Dar eu nu sînt...

— Ştiu, ştiu ! Dar nu te mai agita atît ! Printre femeile pe care le-ai iubit, ce anume tip a fost cel preferat ? Cele înalte, slabe, bărbătoase şi cu muşchii tari, da ?

— Ba nu, îmi plac cele cu rotunjimi, feminine şi dulci !

Oricare mi-ar fi fost răspunsul, el părea satisfăcut. Totul se încadra perfect în ideea preconcepută pe care şi-o făcuse despre mine. Aş fi putut să-i răspund la întîmplare, să-i spun contrariul gîndurilor mele, şi tot n-aş fi izbutit să-l pun în încurcătură. Cădea — precum pisica — de fiecare dată pe cele patru labe.

— Foarte desluşit ! Se vede că ai fost înţărcat de foarte mic... Este vorba de un complex de ablactaţie, care a generat o revendicare faţă de mama dumitale...

— Am avut o doică de culoare pînă la vîrsta de treizeci de luni.

 — Foarte interesant ! Acum se explică totul !

Dar la ce bun să mai relatez despre acele trei ședințe interminabile? M-am întors de fiecare dată supraîncărcat cu complexe și a trebuit să torn pe gît cîte o jumătate de duzină de pahare cu ryes pentru ca să-mi pot reveni. Două zile după ultima mea vizită, Trauer a ținut să-mi precizeze la telefon anumite detalii suplimentare.

„...Grafomanie delirantă, completă el cu amabilitate. Rezultatul destul de frecvent al unei dorințe exhibiționiste, înfrînată de frica de jandarm".

Acum reluă povestea în prezența lui Arabel și a lui Howery, dar aceștia, înfiorîndu-se în cele din urmă și neavînd ca mine aceleași motive ca să-i asculte delirul pînă la capăt, îi întrerupseră discursul, schimbînd subiectul conversației. Cîteva clipe mai tîrziu, el se retrase istovit.

3

Am plecat odată cu Howery și l-am însoțit pînă la biroul lui. Condiția de fantomă — țin s-o precizez — nu conține nimic cu adevărat interesant în privința comunicării cu cei din jur. In afara însușirii de a putea traversa ușile fără a le da la o parte nu există nimic schimbat în raport cu cei rămași în viață. Nu poți merge mai repede decît îți îngăduie pasul și ești nevoit, dacă vrei să ajungi mai degrabă la destinație, să utilizezi — asemeni oricărui muritor de rînd — automobilul, autobuzul sau metroul.

M-am lăsat deci transportat de mașina poliției și am beneficiat pe drum de primele reflecții, pe care le încredința asistentului său ce conducea automobilul.

— Să-i ia dracu', bombăni el, cu faimoasa lor elită, cu tot!... O bandă de beţivi, de scofilciţi şi de mofturoşi! Prefer să mă ocup de afacerea Picoli. Cu Tony şi italienii lui ştii cel puţin pe ce lume te afli.

Cît dură drumul, furia lui nu se potoli nici cu o iotă. Mi-am spus că, dacă l-ar fi auzit Trauer, i-ar fi diagnosticat pe loc un redutabil complex de inferioritate.

— Cine crezi că a dat lovitura? îl întrebă asistentul.

— Habar n-am, gemu bietul Howery. Au fost aproape o sută de indivizi la recepţia lui... Te pomeneşti că va trebui să-i interoghez pe toţi, Dumnezeule! Sînt printre ei tot felul de şmecheri, tot felul de tipi care-şi petrec timpul combinînd socoteli din cele mai sucite.

— Baba se vaită rău? vru să ştie celălalt, căruia nu i se făcuse onoarea să fie prezentat Arabelei.

— Vai de mine! Femeia asta are abia patruzeci de ani şi arată chiar mai tînără, protestă Howery asupra căruia nevastă-mea, se vede treaba, făcuse o foarte bună impresie.

— Poate că ea i-a turnat otrava aia-n pahar, sugeră asistentul. Ar fi avut, la urma urmei, tot interesul.

— Taci dracului din gură, răcni Howery. Dacă-ţi închipui cumva că eşti plătit să faci pe tîmpitul...

— E-n regulă, replică celălalt vexat. Am vrut doar să-ţi vînd un pont...

Howery, odată revenit la birou, dădu cîteva telefoane, îşi avertiză soţia că va întîrzia deseară, apoi, după ce consultă lista întocmită de Arabel,

dictă unei secretare cîteva convocări, mai telefonă în două locuri şi porni spre ieşire.

Foarte mulţumit de a-l vedea ocupîndu-se de cazul meu într-un mod atît de activ, am plecat împreună cu el. Ajuns în curte, inspectorul era gata să se urce în maşina lui proprie, se răzgîndi însă şi o porni pe jos. Luînd împreună cu el metroul în strada K, am gustat pentru întîia oară plăcerea de a pătrunde în incinta staţiei fără a mai arunca un *dime* în automatul din dreptul uşii rotative.

M-am plimbat în vagon, mîngîind cîte o mutricică mai nostimă sau trăgînd cu urechea la confidenţele unei perechi de îndrăgostiţi ce se băgau unul într-altul şi am revenit apoi lîngă Howery, întrucît se pregătea să coboare.

A ieşit în staţia străzii W, s-a urcat într-un autobuz care trecea şi a sărit din mers după vreo două colţuri de stradă, în dreptul celei de a 4-a Avenue.

Mi-am zis că merge la Dwight Larrimore. Aşa era. Conştiincios, Howery respecta întocmai ordinea suspecţilor, aşa cum fusese ea indicată de către Arabel. Ea îi dăduse — am mai spus-o — vreo zece nume, ceea ce era cam puţin, dar constituia, oricum, un început.

4

Dwight Larrimore n-avea, bineînţeles, un domiciliu personal. Locuia pentru moment la un oarecare Franklin Le Sueur, negustor de nu ştiu ce mărfuri, care — după ce se pricopsise în timpul

C-da 3970 col. 4

războiului—părăsise Brooklyn-ul natal pentru a se instala prin părțile vestice.

Acest Le Sueur avusese probabil și el, cîndva, revelația poeziei și bravul Dwight nu era tocmai omul căruia să-i scape o asemenea pradă frumoasă.

Imobilul era splendid. Un ascensor ne-a proiectat la cel de al cincisprezecelea etaj și am intrat astfel într-un imens apartament, mobilat luxos, cromat și nichelat ai cărui pereți erau placați cu cele mai recente produse ale picturii moderne.

Așteptînd în salon — o încăpere zugrăvită în alb și auriu — Howery examina tablourile cu un aer perplex și furios totodată. Își trăgea nasul, își scărpina ceafa, își apropia ochii de pachetele informe de culoare pe care „pictorii" le împroșcaseră pe bietele pînze și s-a instalat apoi într-un fotoliu luxos, suspinînd din greu.

Cum Dwight se lăsa așteptat, am început să mă neliniștesc și am parcurs apartamentul în căutarea lui.

L-am găsit într-o cameră din fundul apartamentului, în compania unei grăsane (îmbrăcată într-o rochie oranj) pe care n-o cunoșteam — probabil Mrs. Le Sueur. Dwight purta un halat de velur grena, deschis pînă la brîu, prin care se vedea torsul său păros. Părea copleșit.

— Asta e! se văită el, umblînd cu mîna prin chica lui stufoasă și unsuroasă. Asta e! Nu-mi rămîne decît să-mi zbor creierii. Dracul m-a pus să mă duc la această blestemată reuniune. Se vede că s-o fi remarcat rîca noastră. Nevastă-sa s-o fi grăbit s-o raporteze poliției și...

Plină de solicitudine, Mrs. Le Sueur îi pregăti un cocktail tare pentru a-l pune astfel în stare să înfrunte pe un reprezentant al legii.

— Haide, haide! replică ea. Ce-mi tot povestești acolo? Te-ai certat cu el? Doar n-oi fi fiind singurul. Și ce se vîră nevastă-sa în treaba asta?

Dwight apucă paharul pe care ea i-l oferi și-l goli dintr-o suflare.

— Dacă sticleții m-au urmărit pînă aici, înseamnă că știu ei ceva!

Mrs. Le Sueur se așeză pe brațul fotoliului în care zăcea Larrimore lăsat pe spate și cu ochii închiși. Trecu în mod delicat o batistă peste fruntea lui asudată.

— Dar ce știu ei la urma urmei? întrebă femeia încet.

— Tot, absolut tot!

Ea trecu o mînă strîns înmănușată peste părul lui.

— Sărmanul meu prieten! Sărmane poet neînțeles! Nu vrei să mi te destăinui? Ce anume pot ști acești oameni?

El sări brusc în picioare.

— Ei știu, după cum văd, că am încercat s-o seduc pe Arabel!

— Pe Arabel?

— Da, pe nevastă-sa, pe Mrs. Carradine.

— O! exclamă Mrs. Le Sueur. Să-mi faci una ca asta, Dwight? Mie, femeia vieții dumitale, cum îmi ziceai încă mai ieri? Mi-ai spus că era pur și simplu o vacă, absolut neinteresantă! Dwight, n-aș fi crezut niciodată...

Nici eu, la rîndul meu, n-aş fi crezut! Arabel nu-mi spusese absolut nimic, dar acum pricepeam întrucîtva cum stau lucrurile.

Dwight Larrimore apăruse la noi în urmă cu patru sau cinci ani. Aşa cum venise, fără să fi fost poftit de cineva anume, a ştiut totuşi să se înfigă în foarte scurtă vreme. Luni de-a rîndul i-am servit mîncare şi băutură şi trebuie să recunosc că, la început, tipul m-a amuzat. E adevărat că poemele lui nu făceau nici două parale, dar părea a fi un băiat bun, un boem simpatic. Hotărît lucru, greşea cînd declama cam mult din opera lui literară, cînd ne golea cutiile cu trabucuri sau cînd scotocea prin dulapurile noastre ca să-şi potolească foamea sau setea, dar ne distram bine cu el.

Apoi, cu trei luni de zile înaintea morţii mele, Arabel îşi schimbase dintr-o dată atitudinea faţă de el.

— Mă oboseşte, zicea. Nu e decît un ratat, un linge-blide de profesie...

La început, luasem apărarea lui Dwight. Fără succes însă.

Ca să-i fac plăcere Arabelei, am încercat să mai răresc relaţiile noastre cu el, dar Dwight este tipul parazitului care se cramponează. A continuat să vină regulat, fără a fi invitat. Intrînd în casă, îl găseam lichidînd conţinutul unei sticle de preţ sau citind lui Wesley sau Gwendolyn din poemele lui.

Arabel îl evita. Spunea că este obosită, lăsa vorbă că este plecată, dar nici nu-l putea descuraja pe neobositul Larrimore.

Cu opt zile în urmă, Arabel mi-a cerut, de data aceasta pe un ton categoric, să-l dau afară. Întrucît mai ezitam încă, a izbucnit :

— Doar nu sintem niște vaci de muls! A vrut să-mi ceară încă două sute de dolari împrumut. Are deja datorii la Wesley și nu pun mîna în foc că n-ar avea și la Henderson.

— Bine, bine, i-am spus. Lasă-mă pe mine să reglementez această afacere... N-am nevoie de scandal. Am să-l fac să priceapă că mai există pe lumea asta și niște limite...

Pe la orele două și jumătate, am primit un telefon de la bancă prin care am fost invitat să trec de urgență pe acolo. M-am dus fără să-mi fac prea multe griji. Directorul m-a poftit în biroul lui și mi-a arătat, după ce rostise cîteva fraze de circumstanță, un cec de cinci sute de dolari, purtînd aparent semnătura Arabelei.

— Semnătura ni s-a părut suspectă, a spus el. Pe de altă parte, s-ar zice că tot cecul a fost măsluit. Din păcate, l-am achitat deja. Am ținut totuși să vă avertizez...

Nu cumva se apucase drăguțul Dwight să imite semnătura Arabelei, după ce ea îi remisese un cec? S-a mulțumit doar să-l măsluiască?

Ca să nu complic lucrurile, am certificat autenticitatea cecului, rezervîndu-mi dreptul, în sinea mea, să-i spun lui Dwight două vorbe. N-am relatat nimic Arabelei. N-ar fi scăpat ocazia să-mi reproșeze bunăvoința față de acest individ.

Dar ca un făcut, Larrimore a dispărut timp de o săptămînă încheiată din cîmpul meu vizual. L-am văzut tocmai în seara recepției, cînd a apărut surîzător, în chip de băiat cumsecade, de parcă ni-

mic nu s-ar fi întîmplat. Își închipuia, probabil, că falsificarea n-ar fi fost observată.

N-a fost posibil să-i vorbesc pe loc, ci abia către unsprezece seara, cînd l-am putut lua deoparte, într-un colț.

— N-am să fac plîngere, l-am prevenit, dar îmi închipui că după această ultimă ispravă nu vei mai îndrăzni să pui piciorul aici. E clar, nu ?

— Cum adică ? s-a mirat el. Nu înțeleg nimic, dar absolut nimic.

Era beat pe jumătate și i se cam urcase la cap.

— Cecul !

— Care cec ?

— Pe care l-ai măsluit !

Se prefăcu a clipi din ochi, apoi izbucni :

— Este o insinuare infamă !

— Insinuare sau nu, cecul există, domnule. Dacă înaintez o plîngere în această chestiune, te aranjez pentru cîțiva ani... Ar fi tocmai bun răgazul ca să pui la punct ediția completă a operelor dumitale...

— Este o capcană ! Soția dumitale mi-a dat un cec de cinci sute de dolari. I l-am cerut marțea trecută, iar ea mi l-a dat miercuri... L-am dus numaidecît la bancă și...

— Care va să zică ea l-a răzuit și l-a măsluit în mod intenționat, da ?

Larrimore se sculă în picioare, demn și furios.

— Și de ce nu ?

Am ridicat mîna să-i trag o palmă, dar exact în acel moment s-a apropiat de noi Priscilla Boland. E o ziaristă cumsecade care n-are alt defect decît acela de a se îndeletnici cam prea mult cu *marihuana*.

— Nu vă certați, copii! spuse ea, încercînd să ne potolească.

Dar Dwight Larrimore continuă să protesteze.

— Este o mașinație ordinară! zbieră el. Soția dumitale mi-a jucat această farsă pentru că...

Cu toată prezența Priscillei Boland, i-am ars o palmă. Larrimore îmi trimise un pumn.

— Dar dumneavoastră nu glumiți deloc! urlă Priscilla, consternată. Ce se întîmplă, Dumnezeule?

Am apucat-o de braț cu fermitate, am scos-o din micul salon și am condus-o pînă la Arabel care a reținut-o întinzîndu-i un pahar. Apoi am revenit la Dwight. Nu se mișcase de acolo.

A dat să deschidă gura.

— Fără povești de felul acesta, te rog foarte mult, i-am tăiat-o scurt. Așa cum ți-am promis, povestea va rămîne între noi. N-am să spun nimănui nimic, nici chiar Arabelei...

S-a potolit numaidecît și m-a privit cu un aer ironic.

— Și de ce să nu-i spui? a vrut să știe.

— Pentru că n-am nici un chef, domnule, să răspîndesc istoria asta împuțită. Dacă s-ar afla și ai face pe chestia asta un an, doi, de pușcărie, ai fi, evident, un om lansat. Ai deveni un autor la modă. Dar n-am de gînd să-ți fac nici măcar acest serviciu. Ia-o din loc și fă bine să nu te mai înfățișezi niciodată înaintea mea.

— Hai de... a reluat-o el.

În acea clipă însă, Bill Rooney a apărut în pragul ușii și m-a chemat la el. Ținea în fiecare mînă un pahar, iar mutra lui de dihor se dilata într-un surîs amabil.

— Sînt obligat să plec, Lester, spuse. Bem un pahar de adio?

Am ciocnit cu el, am mai schimbat împreună cîteva cuvinte, apoi s-a dus. L-am condus pînă la poartă. L-am văzut îndreptîndu-se către Arabel.

— Mai ești încă aici? l-am întrebat apoi pe Dwight, cînd m-am întors la el.

— În regulă, suspină el. Am priceput.

— Sper.

— Și totuși sînt un om cinstit, un gentleman...

— De acord cu dumneata. Păstrează banii, dar caută-ți neapărat o altă vacă de muls.

Îmi mai șterpeli un trabuc din cutia de pe masă și-l strecură în buzunar, apoi își apucă paharul.

— Un gentleman, să știi, repetă el rînjind. *Cheerio*, pînă una alta!

Nu există decît un singur fel de a te debarasa de el. Mi-am golit paharul. Doamne! ce amar mi s-a părut conținutul lui...

5

Acum însă gemea lungit pe speteaza fotoliului, iar Mrs. Le Sueur se străduia în zadar să-l mai liniștească.

— Asta s-a întîmplat înainte de a te cunoaște, explică el. Mă duceam deseori pe la ei... Nevasta-sa este o femeie seducătoare... Părea să-mi îndrăgească opera literară. Am petrecut cu ea ore întregi.

— Și, în definitiv, de ce te-ar suspecta poliția că l-ai fi omorît pe Carradine?

— Pentru că am făcut curte Arabelei. O curte înverșunată. Eu, cînd mă îndrăgostesc...

— Știu, suspină femeia. Ești un seducător teribil!

Dar elogiile ei păreau să nu-l înduioșeze pe Dwight. El continuă cu o voce surdă :

— Am încercat pe toate căile ... Îl iubea pe imbecilul ăsta! Într-o zi m-am săturat și i-am spus : „Am să distrug tot ce este între noi! Am să-l omor pe Lester, dacă ăsta e singurul mijloc de a te poseda".

— Doamne! Te-a dus mintea chiar pînă acolo?

— Nu. Eram beat, asta e tot. Mi-a interzis însă să mai pun piciorul pe acolo!

Își ascunse fața în miini și respiră zgomotos, ca foalele de potcovărie.

— Mă prostisem! Am insistat! ... La începutul relațiilor noastre încercasem s-o inițiez în poezia modernă ... Făcuse cîteva încercări ... Acum șase luni, cind s-a dus să-l vadă pe taică-său la Cleveland, mi-a trimis, probabil ca să se amuze, un soi de poem de al ei... Mai bine-zis o pastișă după unul din cele mai bune poeme ale mele ...

Și-a ridicat capul, și-a întins miinile și a început să declame cu o voce aspră și monotonă :

brațele mele
te cuprind
asemenea unor rădăcini,
asemenea unor rădăcini
de mangrove.

— Îl cunosc! E admirabil! a izbucnit Mrs. Le Sueur.

— Pe scurt, ea a pastișat această capodoperă și mi-a trimis un poem, în care se spunea, dacă nu mă-nșeală memoria :

o, Dwight,
om minunat,
brațele tale mă cuprind

asemenea unor tentacule de caracatiță
catalană,
ochii tăi,
pironiți asupră-mi,
mă ard,
pironiți asupră-mi
asemenea unor dolari din cei noi.

— Era o glumă, natural, a continuat el, dar am regăsit scrisoarea după ce mi-a interzis să mai calc pe acolo și am amenințat-o c-o voi publica, dacă nu acceptă...

— Și a acceptat?

— Cum îți închipui? Pînă la urmă m-am învoit cu ea și am consimțit să-mi refulez dorința și să-i revînd scrisoarea... Închipuiește-ți că, dată fiind situația bărbatului ei, aș fi putut pretinde mult mai mult... M-am mulțumit prima dată cu două sute de dolari.

— Prima dată?

— Fotografiasem scrisoarea... La un moment dat, cînd eram în jenă financiară, mi s-a întîmplat să regăsesc fotocopia. I-am oferit-o Arabelei, mulțumindu-mă și de data aceasta cu două sute de dolari... Cîteva săptămîni mai tîrziu, am găsit un al doilea clișeu în fundul unui sertar...

— Îndrăznești, Dwight, să-mi povestești asemenea lucruri urîte?

—Ca să-ți dovedesc că nu-ți ascund nimic, ca să-ți arăt întreaga mea recunoștință, toată încrederea pe care o nutresc pentru dumneata.

Mrs. Le Sueur schiță un surîs.

— I-ai oferit și cel de-al doilea clișeu?

Larrimore n-avu timpul să mai răspundă. Cineva bătu la ușă și în prag apăru valetul de cameră.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar domnul care așteaptă începe să se nelinișteascӑ.

Mrs. Le Sueur însoți pe Dwight pînă la salon, sprijinindu-l cu brațul ei robust.

— Înainte de toate, îi suflă ea la ureche, ai grijă să nu spui nimic din toate acestea. Tot ce-am aflat rămîne între noi, ți-o promit... Și dacă e nevoie de ceva, te scot din încurcătură... Soțul meu are relații mari de tot...

6

Înaintea lui Howery, Dwight își luă aerul cel mai demn posibil, dar inspectorul nu se lăsă deloc impresionat.

După cîteva întrebări aparent banale, el intră rapid în miezul subiectului.

— Ni s-a adus la cunoștință, spuse, că ați fi avut o discuție cu Lester Carradine în seara ce a precedat moartea lui. Vreți să-mi spuneți despre ce a fost vorba ?

Dwight păli. Crezu, oare, că Arabel vorbise ?

— O discuție, eu ?

— Credem că erați gata să vă luați și la bătaie.

— Vă înșelați, domnule inspector.

— O să vedem și asta. Nu vă spun nici o noutate, anunțîndu-vă că, după cum arată autopsia, Carradine a fost otrăvit în timpul recepției la care ați luat parte...

— Împreună cu o sută de alte persoane, remarcă Dwight.

— Întocmai. Precizez că a fost otrăvit de cineva, care a avut *prilejul* să-i toarne otravă în pahar, așadar de cineva care a băut cu el...

— Precum multe alte persoane, după cîte știu.

— Eu pe *dumneata* te interoghez, pentru moment. Vorbește-mi despre disputa ce a avut loc între dumneavoastră amîndoi.

— E vorba de o poveste stupidă, declară Dwight, de un poem, scris de mine care nu i-a plăcut. Caradine a făcut cîteva remarci jignitoare referitor la el și i-am răspuns cam pe același ton. Eram piliți, și unul și altul. Mi-a dat o lovitură, iar eu i-am restituit-o. O doamnă care era de față ne-a separat. Asta-i tot. După asta, Lester mi-a pus în vedere să plec, ceea ce am și făcut dealtfel. Nu este prima dată cînd se întîmplă un asemenea lucru. Între oamenii de litere disputele și împăcările sînt ceva obișnuit. Eu însumi mă gîndisem să-l vizitez într-una din zilele următoare pentru a aplana neînțelegerea. Doar n-o să mă acuzați...

— Nu vă acuz de nimic. Spuneați că disputele erau frecvente între dumneavoastră, nu?

— Frecvente e prea mult spus. Nu pierdeți, vă rog, din vedere că n-am avut nici un interes să-l înlătur. Pentru mine fusese deopotrivă un binefăcător și un prieten. Mi-a împrumutat uneori bani pentru că nu sînt decît un poet sărac. A fost unul dintre cei mai mari scriitori ai epocii noastre, îi plăcea să vină în ajutorul celor cărora soarta nu le surîsese.

Dobitocul vorbea pe un ton atît de convingător, încît puteai să-ți imaginezi că începuse și el să creadă în spusele sale. Și cît era de diferit acest Dwight de acela pe care îl văzusem puțin mai înainte, prăbușit, înspăimîntat, așteptîndu-se să fie dus cu mîinile încătușate!

 Howery se scărpina în cap.

— Da, spuse în continuare Larrimore care după toate aparențele nu se mai simți luat în răspăr. Eu nu sînt ca alte persoane care se dădeau drept prieteni de-ai lui Lester, dar care nu-i doreau, de fapt, decît moartea. Greutatea constă în a alege printre ei pe cel vinovat, domnule inspector. N-aveau nimic de pierdut prin dispariția lui, ci numai de cîștigat...

Continuă astfel timp de un sfert de oră. Nu știu dacă Howery a crezut tot ce i s-a îndrugat, dar mărturisesc că, în locul lui, aș fi fost zguduit. Dacă n-aș fi asistat, cîteva clipe mai înainte, la convorbirea între Larrimore și Mrs. Le Sueur, n-aș mai fi avut nici un motiv de bănuială.

Cînd isprăvi, Dwight își trecu mîinile prin păr. Citase în cursul pledoariei sale numele aproape tuturor persoanelor pomenite și de Arabel. Îl năucise pe inspector, încît acesta nici nu mai avu curajul să-i pună și alte întrebări. După toate aparențele, Howery regretă amar că nu fusese însărcinat să descurce vreo dispută între niște gangsteri. Mediul literar, se vede treaba, îl depășea. Dacă și ceilalți suspecți îi vor ține asemenea discursuri, asasinatul meu va avea toate șansele să rămînă neclarificat în vecii vecilor.

Larrimore păru, în orice caz, satisfăcut. Cum să nu fi fost!

Am plecat împreună cu inspectorul, furios că n-am putut interveni să-i aduc la cunoștință ceea ce aflasem. Dar m-am consolat, gîndindu-mă că ancheta abia începuse, că amicul Dwight nu se izbise decît de cea dintîi din încurcăturile sale, că în cele din urmă va fi determinat să facă mărturisiri în decursul interogatoriului ce-i va fi luat — Howery îl avertizase în mod politicos că urmează să primească

o convocare — şi că poate voi avea prilejul să aflu despre el şi alte lucruri pe care nu îndrăznise să le comenteze cu Mrs. Le Sueur.

Dar, oare, el era asasinul? Omul figura, ce e drept, printre primii suspecţi, dar îmi venea greu să cred... Avînd inima prea largă, se vede că...

Howery sări într-un autobuz ce trecea pe acolo şi o luă înspre Pocahontas Boulevard, cartierul unde locuia Dinah Voltayre. Am urcat odată cu el.

DINAH VOLTAYRE

O cunoscusem pe Dinah Voltayre cu un an înainte, într-un port mexican, unde sosisem să petrec cincisprezece zile pentru a isprăvi *Sîngele Sudului*. Acţiunea romanului desfăşurîndu-se în Mexic, mi s-a părut că n-ar strica dacă i-aş adăuga cîteva pete de culoare locală, mai înainte ca manuscrisul să fi fost predat editorului meu.

Spre marea mea surpriză, Mexicul, aşa cum l-am văzut în realitate, n-avea nimic comun cu cel descris de mine.

Timp de trei zile m-a dus mintea să refac totul, intriga, atmosfera, dialogurile. Apoi, socotind că imaginaţia unui mare scriitor ar avea tot dreptul să depăşească realitatea grosolană, am decis să nu mut nici o virgulă. Mi-am spus că, în fond, nici lectorii mei nu cunosc Mexicul şi că ar fi lipsit de sens să le distrug imaginea pe care şi-o făuriseră.

Mi-am rînduit deci manuscrisul într-un geamantan şi mi-am acordat, pe chestia asta, un concediu de două săptămîni.

Chiar în ziua cînd luasem această prea înţeleaptă hotărîre, Dinah Voltayre îşi făcuse o intra-

re senzaţională în micul hotel în care fusesem ca-zat. Pe vremea aceea se numea Dinah Cockle şi era reprezentanta unei mari case de produse cos-metice.

Ce putea să caute în acel tîrg uitat de lume, al cărui unic salon de cosmetică îl constituia pră-vălia prăpădită a unui coafor, la ale cărui servicii sătenii apelau cel mult de patru ori pe an? Des-cinsese dintr-o maşină sport de culoare neagră, înmatriculată la Hollywood, dăduse cîteva bacşi-şuri personalului de la hotel, solicitase camera cea mai arătoasă şi se instalase apoi asemeni unei re-gine în mijlocul unui popor de sclavi.

Seara, la restaurant, îşi aruncase privirea de două sau trei ori spre mine. In nici un caz de mai multe ori. Trebuie să menţionez că purtam nişte haine nu prea de soi. In chip de scriitor celebru dornic să-şi păstreze incognito-ul, eram îmbrăcat cu un pantalon marinăresc şi cu o cămaşă de *peon*. Se vede însă că *il camerero* îi destăinuise că eram — ca şi ea — american, pentru că la desert s-a în-dreptat direct spre masa mea.

Cu o anume condescendenţă, m-a întrebat dacă eram cunoscător al împrejurimilor, dacă mă sim-ţeam bine pe aici, dacă mai sînt şi alţi americani.

I-am povestit despre una, despre alta, fără să-i precizez identitatea mea şi am aflat, la capătul con-vorbirilor noastre, că-şi dăduse întîlnire în acel colţ de lume cu un pianist pe cale de a-şi termina tur-neul în Mexic.

A tot aşteptat, săraca, trei sau patru zile... *Il maestro* nu şi-a făcut apariţia. N-avea să vină nici-odată şi a trebuit să joc, prin forţa lucrurilor, rolul de consolator. Am împiedicat-o de trei ori la rînd să se sinucidă sau măcar să săvîrşească ceea ce

pretindea ea că ar fi o sinucidere. I-am ridicat moralul și tonusul dîndu-i să bea și am îndemnat-o să arboreze, pe rînd, cele patru rochii de plaja superbe, ca și cele șapte costume de baie (cîte unul pentru fiecare zi a săptămînii!) cu care se înarmase întru desăvîrșirea cuceririi sale. Pentru a-mi încorona opera de salvare, i-am solicitat o favoare, aceea de a-mi îngădui să arunc o privire in jurnalul ei intim în care consemnase avatarurile bietei sale inimi.

M-am apucat de treaba asta într-una din după-amieze, nutrind, pe undeva, speranța de a găsi vreun subiect de roman, dacă nu chiar mai multe. Ea ținuse să mă lase singur în acele ore de lectură.

— N-aș îndrăzni, îmi spusese, să rămîn lîngă dumneata, în timp ce citești acele pagini! Te las! ... Citește-le ... N-am să revin decît în cursul serii ... și, mai ales, nu-mi vorbi de ele! Aș muri de rușine.

Am atacat conștiincios voluminosul jurnal, am asimilat — cu chiu, cu vai — vreo șaizeci de pagini, apoi, nemaifiind în stare să-l digerez, am început să-mi blestem propunerea stupidă și să regret amarnic că fusese luată în serios.

Ziua era frumoasă și caldă. Vedeam prin fereastră plaja aurie, imensitatea albastră a oceanului și, cedînd ispitei, am luat jurnalul sub braț și am părăsit hotelul.

M-am dus cîteva sute de metri pe plajă și m-am întins undeva pe nisipul fierbinte. N-am rămas acolo decît un sfert de ceas.

În clipa în care mă pregăteam să mă întorc la hotel, l-am văzut pe Pancho îndreptîndu-se spre mine.

Era un pescar scund, cu umeri largi, spătos, cu pielea intens arămie şi cu faţa ca o lună plină.

Rîdea dezvelindu-şi toată dantura. S-a aşezat lîngă mine. În primele zile, cînd încă mai căutam culoarea locală pentru romanul meu, încercasem să-i iau un interviu, fără mare succes dealtminteri. Pe chestia asta se lipise de mine şi venea la hotel să mă vadă, aducîndu-mi crustacee în schimbul unui pahar de băutură sau al unei ţigări de foi.

El încercă să-mi explice în *charabia* lui cîte ceva, apoi — văzînd că n-o scoate la capăt — îmi arătă barca lui. Credeam că-mi propune o plimbare pe mare şi l-am urmat, bucuros de a fi găsit astfel un motiv pentru a scăpa de lectura jurnalului lui Dinah.

Ne-am dus în largul mării calme, apoi am luat-o de-a lungul coastei, situîndu-ne la o distanţă de cîteva sute de metri. Pancho rîdea, îmi făcea cu ochiul şi-mi arăta cu degetul un sat de pescari pe care mai mult îl ghiceam pe partea cealaltă a golfului.

— Uite, acolo !

Credeam că vroia să mă determine să vizitez o localitate interesantă, să iau parte la vreo serbare populară sau să mănînc vreo specialitate a ţinutului. De asta nici nu i-am mai pus întrebări, mulţumindu-mă să dau aprobativ din cap şi să glăsuiesc :

— *Vamos ! Vamos !*

Sătucul părea pustiu. L-am urmat pe Pancho, ţinînd manuscrisul sub braţ. Am luat-o pe o stradă mizeră ce urca pe coasta unei coline bolovănoase, apoi am intrat într-un fel de cafenea cu plafonul scund, unde se găseau adunaţi cîţiva indivizi cu nişte mutre de-a dreptul banditeşti.

C-da 3970 col. 5

— Aici prieteni, murmură Pancho.

O bătrînă apăru în pragul uşii de la bucătărie şi îi făcu un semn lui Pancho care mă conduse într-o maghernită mizerabilă, fără lumină.

Un bărbat, aşezat acolo pe un scaun de bucătărie, mă privi îndelung şi îl întrebă pe Pancho din ochi. Acesta dădu drumul unui şuvoi de cuvinte guturale şi de neînţeles, părînd să-l mai potolească pe celălalt.

Primele lui cuvinte au fost :

— O mie de dolari !

Şi mi-a întins o mînă murdară.

Nepricepînd nimic, m-am întors către Pancho.

Acesta mă aprobă şi mă încurajă, dînd din cap.

— O mie de dolari ? am repetat eu. Dar de ce ? Ce vrea să-mi vîndă ?

Pancho făcu un efort şi-şi adună la un loc toate fărîmele de engleză de care dispunea.

— Dumneavoastră ... plătit o mie de dolari. Şi apoi, dumneavoastră ...

Tot rîzînd, îşi trecu degetul de-a latul gîtului, de la o ureche la cealaltă. Era vorba neîndoielnic de tăierea capului.

Necunoscutul insistă cu o voce aspră :

— O mie de dolari !

Iar Pancho, cu un gest angajant, mă invită să-i dau suma pretinsă.

— Sînteţi nebuni ! Am exclamat. De ce să vă dau o mie de dolari ? Să mă trageţi pe sfoară ? Nu, fraţilor ! Am să anunţ poliţia !

Pancho păru în culmea încîntării.

— Da, da, poliţia, spuse. Dumneavoastră dat o mie de dolari, apoi dumneavoastră anunţat poliţia.

 Degetul lui trecu din nou peste gîtul meu.

N-am să mai relatez discuţia fără sfîrşit care s-a angajat între noi. Aflaţi doar că, după o jumătate de oră, cu ajutorul unui număr de cincisprezece cuvinte englezeşti şi spaniole şi de cîteva sute de gesturi, mai mult sau mai puţin expresive, am înţeles despre ce era vorba. Încă de la primele mele întîlniri cu Pancho, pe cînd mă gîndeam să refac *Sîngele Sudului*, îl întrebasem pe pescar despre activitatea contrabandiştilor. Eroul romanului meu era, de fapt, un contrabandist cu dublă apartenenţă, care făcea naveta între cele două Californii.

Bunul meu Pancho dedusese de aici că sînt poliţist. Dornic de parale, mă prezentase unui amic de-al lui care ar fi putut să-mi furnizeze informaţiile necesare pentru a-i surprinde pe traficanţi.

După ce am izbutit să ne înţelegem, Pancho a rămas decepţionat. Celălalt, în schimb, era furios. Urla, se bătea pe piept, strîngea pumnii şi credeam a înţelege că omul începuse deja să cheltuiască din miile de dolari pe care nădăjduise că le va cîştiga.

Urla atît de tare, încît a reuşit să atragă atenţia consumatorilor cu mutre de tîlhari care se aflau prin cafenea. Aceştia au irupt în mica noastră încăpere şi au început să mă ia la rost.

În timp ce zbierau în *charabia* lor, îmi spuneam că ar fi mai prudent dacă aş lua-o din loc şi, de aceea, am întins mîna să-mi iau manuscrisul de pe masă. În aceeaşi clipă însă, unul din oamenii aceia mi l-a luat, l-a deschis şi l-a frunzărit fără să îşi dea seama că-l ţinea, de fapt, invers. Apoi l-a aruncat furios către perete.

Preţiosul obiect a căzut într-un lighean plin cu apă soioasă. M-am repezit la el şi l-am pescuit de

acolo, dar omul a reuşit din nou să mi-l confişte. Apoi m-a expediat printr-o lovitură în partea cealaltă a camerei şi s-a apucat, cu o furie metodică, să smulgă una cîte una paginile ce mărturiseau despre iubirile lui Dinah.

In cele din urmă am reuşit să ne înţelegem. Consumatorii mă luaseră drept un agent fiscal sau ceva similar, în orice caz un individ de proastă reputaţie şi duşmănit pe bună dreptate. S-a băut paharul împăcării. Din nefericire, manuscrisul ajunsese într-un hal fără hal. Pancho s-a apucat să strîngă foile mînjite şi smulse din caiet ce se răspîndiseră pe podea şi să le usuce. Răul era însă — vai! — ireparabil.

— Şi te rog, mai ales, îmi spusese Dinah, să nu mi-l strici! L-am legat cu mîinile mele. Ţin enorm la el . . .

Revenit la hotel, am aşezat manuscrisul ei în valiză, lîngă al meu, gîndindu-mă că l-aş putea reface în Statele Unite, cu concursul vreunui specialist.

Apoi am coborît pentru cină.

Pe Dinah am găsit-o la masa mea. Stătea cu ochii plecaţi. Am luat loc în faţa ei.

După o lungă tăcere, a izbucnit :

— Nu-mi spune nimic, te rog! Nu pot să-ţi spun cît îmi este de ruşine . . . Acum cunoşti toate secretele mele . . . Ai să-mi restitui jurnalul fără o vorbă . . .

Mi-am adunat tot curajul.

— Draga mea . . . am început.

—Te rog foarte mult! Nu-mi vorbi! Nu-mi strica seara!

— Nu pot să ţi-l restitui, scumpa mea!

Ridică ochii şi păru mirată, puţin chiar decepţionată.

— Cum? Nu l-ai terminat?

— Ba da. L-am citit tot... E remarcabil, admirabil... Dar nu pot...

— Vrei deci să-l citeşti din nou?

Am avut un suspin de uşurare, dar Dinah îşi schimbă numaidecît gîndurile.

— Nu, nu vreau să-l reciteşti. Trebuie să rămîi cu o primă impresie, cu o impresie unică... Dă-mi-l înapoi!

A trebuit să joc un teatru de zile mari, să găsesc un motiv valabil pentru a putea lua manuscrisul cu mine.

— Se poartă acum jurnalele intime, am anunţat-o cu tandreţe, aşezînd mîna mea peste a ei. Al dumitale este admirabil. Ad-mi-ra-bil, mă-nţelegi? Sînt convins că editorii şi l-ar disputa, că ar putea fi cel mai mare succes al anului...

— Dumneata cunoşti vreun editor? întrebă, devenită dintr-o dată foarte interesată.

— Pe mai mulţi chiar. Încredinţează-mi jurnalul dumitale şi am să-l supun atenţiei lor.

Pînă atunci o făcusem să creadă că aş fi un oarecare James Knoll, agent de bursă. O clipă îmi trecuse prin minte să-i aduc la cunoştinţă adevărata mea identitate, ceea ce ar fi dat propunerii mele, evident, o mai mare pondere. Am reuşit însă şi aşa: dacă aş fi făcut-o, n-aş fi riscat decît să-mi reproşeze ulterior că-i plimb opera de pomană pe la toţi editorii celor două Americi.

— O, *darling!* murmură ea, ar fi foarte drăguţ din partea dumitale... Sînt convinsă că există în jurnalul meu lucruri nemaipomenit de interesante

și cu totul originale... Am visat întotdeauna să fiu publicată, să mă fac scriitoare...

Nici vorbă să-i mai restitui manuscrisul. Bineînțeles că m-am opus propunerii sale de a i se aduce acestuia anumite retușări.

— Totul trebuie să rămînă în starea primară, i-am zis eu. Un document. Autentic. De neuitat.

Habar n-am cum au sedus-o ceilalți. Știu doar că — în ceea ce mă privește — am nimerit, fără să vreau, drept în țintă. Ea a venit peste o oră în camera mea într-un capot delicios, din nylon roz, trenînd după făptura ei toate parfumurile pentru care i se încredințase reprezentarea comercială. Ca să fiu poetic, ar fi trebuit să spun „toate parfumurile Orientului"; dar prea se simțea că sînt produse chimice pentru ca să fi putut reține o asemenea expresie.

A petrecut noaptea cu mine. A petrecut în felul acesta cincisprezece nopți. În a șaisprezecea zi, am început să mă gîndesc la despărțire. Îi telegrafiasem pînă atunci Arabelei de vreo trei ori, explicîndu-i că-mi prelungisem șederea pentru a realiza o capodoperă de neuitat; în ziua aceea însă mi s-a părut că mi-ar fi imposibil să mai rămîn.

După ce am contemplat cu regret formele plăcute ale lui Dinah ce dormea în patul meu, m-am dus la garajul în care îmi țineam mașina. Am dat dispoziții să fie gresată și să se umple rezervorul cu benzină.

Am revenit apoi la hotel.

Dinah se sculase. Cînd am anunțat-o că trebuie să plec, s-a arătat încîntată.

— Da, dragul meu, mi-a spus. Întoarce-te cît mai repede acasă. Am să te urmez către sfîrșitul lunii, cînd sper că-mi vei putea da o veste bună...

— Aşa sper şi eu. Am să mă străduiesc din răsputeri, în orice caz. Numai că nu trebuie pierdut din vedere că nu sînt de meserie. Nu este exclus ca editorii să nu împărtăşească gusturile mele... Este posibil ca eu să fi fost influenţat de frumuseţea dumitale, de...

Şi-a încruntat uşor sprîncenele.

— Dar fii fără grijă, m-am grăbit să adaug. Am să mă ocup intens de toată povestea asta...

*

* *

Crezusem că afacerea este lichidată. Odată ajuns la Jefferson City, am încredinţat manuscrisul unui restaurator de tablouri care reuşi să facă o treabă convenabilă.

Mi l-a restituit chiar în ziua în care Dinah, nărăvaşă, a sosit în oraş, mirîndu-se că nu este întîmpinată de fotoreporterii ziarelor locale.

Închiriasem sub numele de James Knoll o cameră la Marjorie Hotel. Acolo i-am relatat despre „demersurile" mele.

— Sînt dezolat, i-am spus, scoţînd manuscrisul din servietă. Absolut dezolat... M-am cam grăbit. Editorii l-au citit, evident, cu interes, dar le este teamă să-l publice. E prea crud, ziceau, prea realist. O asemenea carte ar putea suscita protestele Ligii Femeilor, ale asociaţiilor familiale şi chiar ale unor organizaţii foarte puternice. E prea riscant, după părerea lor. Aproape toţi au lăudat talentul autoarei şi mi-au promis că dacă o să scrie altceva...

— Altceva? a întrebat ea în modul cel mai simplu. Poftim!

Şi a scos din valiza el un manuscris de patru sute de pagini. Nu ştiu prin ce miracol reuşise să-l scrie în mai puţin de trei săptămîni.

Am plecat, luînd cu mine noua ei operă literară.

De data aceasta a fost şi mai rău. În jurnal mai existau — pe ici, pe colo — mici însemnări ce ar fi putut trezi un anumit interes. Dar în romanul său fluviu, intitulat *Voluptăţi mexicane*, nu exista nimic, absolut nimic. O intrigă măruntă, mizerabilă in care evolua un personaj pretenţios (ghiceam că era vorba despre mine, deşi nu exista nici un punct de asemănare), o creatură emoţionantă (Dinah) şi cîţiva bandiţi mexicani pe care Dumnezeu ştie de unde îi pescuise. Un stil înspăimîntător, o acumulare de adjective şi aproape la fiecare pagină o scenă de dragoste.

Era jalnic, ridicol, infantil şi nici o secundă nu m-am gîndit să mă fac de rîs, prezentîndu-l unui editor, fie el şi duşmanul meu.

Am păstrat manuscrisul la mine timp de două săptămîni. Am petrecut în fiecare după-amiază cîteva ore la Marjorie Hotel, unde primeam trei sau patru telefoane de la o Dinah din ce în ce mai nerăbdătoare. Am refuzat în mod categoric să mă duc seara la ea, dar am dus-o totuşi de cîteva ori la un restaurant sau la un bar de noapte, unde aveam puţine şanse să mă întîlnesc cu un prieten sau cu vreo relaţie de afaceri.

La capătul celor cincisprezece zile, i-am restituit *Voluptăţile*.

— Sînt dezolat, micuţă Dinah. Dezolat... Editorii ăştia n-au gust, n-au simţ comercial... Ce Dumnezeu, să laşi să-ţi scape o asemenea lucrare! Ăştia nu-şi dau seama de talentul tău...

Am continuat astfel timp de cinci minute. M-a ascultat încruntîndu-și ușor sprîncenele, deasupra ochilor ei prelungi de culoare albastră. Apoi m-a întrerupt. Cu un singur cuvînt :

— Mincinosule !

Și întrucît am protestat cît mai sincer posibil, a început dintr-o dată să urle și să agite un ziar literar în care era publicată fotografia mea.

— Și pretinzi că nu cunoști editorii ? Pretinzi că nu mă poți ajuta ? Ar fi fost suficient un singur cuvînt din partea ta ! Ticălosule !

De data aceasta m-am supărat eu.

— Află că n-ar fi fost de ajuns un cuvînt al meu pentru a-i determina să piardă zeci de mii de dolari cu opera ta literară, am replicat eu cu demnitate. Este un lucru de nepublicat. Incearcă tu singură să ți-o plasezi !

— De nepublicat ! urlă ea indignată. Spune mai degrabă că, după ce m-ai indus în eroare, ai vrut să te debarasezi de mine. Mi-ai ascuns ceea ce ești în realitate, nici gînd n-ai avut vreodată să mă ajuți ! Te temi, probabil, de concurență. Mi-ai spus toate acelea doar ca să mă seduci și acum . . .

Se sufocă de furie.

— Pariez că nici măcar nu l-ai arătat cuiva ! adăugă cu o voce stridentă. Recunoaște-o, domnule, recunoaște-o !

I-am răspuns că prezentasem ambele scrieri editorului meu Finnegan. (N-aveam decît să-l avertizez ; în cazul în care Dinah s-ar fi dus să-l vadă, acesta nu m-ar fi dezavuat).

Relațiile noastre s-au întrerupt, pentru moment, aici. Dar povestea era departe de a lua sfîrșit. Dinah era cum nu se poate mai încăpățînată, iar eu

n-avusesem altceva mai bun de făcut decît să-i inoculez virusul literar !

Din toată afacerea asta m-am ales cu cererea lui Finnegan de a reface *Sîngele Sudului*, dat fiind că zugrăvisem, cum susţinea el, un Mexic de duzină. Şi întrucît m-am înfuriat, mi-a adăugat cu voce veninoasă :

— Sînt, în schimb, pe cale de a căpăta un roman cu adevărat remarcabil, a cărui acţiune are loc tot în Mexic.

Mă sufocam.

Dumnezeule! am strigat, căzind pradă unei bănuieli neaşteptate, doar n-aţi acceptat . . .

— Ba da ! Am stat de vorbă cu această fiinţă delicioasă. Am încercat mai întîi să-i povestesc istorioara pe care mi-ai sugerat-o dumneata, în cazul în care ar veni la mine. Dar e atît de fermecătoare şi a insistat atît de mult, încît . . .

— Romanul ei nu face nici cît o ceapă degerată !

— Asta se va vedea, a replicat el. Personal, consider că nu este, într-adevăr, cine ştie ce scofală, dar trebuie să ne mai gîndim şi la marele public. O să placă. E suficient de mediocru ca să placă.

În acea clipă am priceput de ce casa Finnegan publica atîtea romane pentru cucoane şi n-am ezitat să i-o şi spun celui ce asculta la celălalt capăt al firului.

Nici măcar nu încercă să nege că-i plăcuse Dinah şi, întrucît insistam, se apucă să rîdă de mine.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, eşti gelos pe talentul ei ? Sau sînt cumva alte socoteli la mijloc ?

— Ah! ah! am strigat. Ai luat-o pe tonul ăsta? Bine. În cazul ăsta însă ai de ales: ori ea, ori eu!

A crezut că glumesc, dar a doua zi, cînd mi-a confirmat intenția lui de a publica *Voluptăți mexicane*, am dus *Sîngele Sudului* la Nagy și Gyornagy, care au fost cît se poate de încîntați să semneze un contract cu mine. L-au încheiat chiar în aceeași seară.

*

Romanul meu a avut mult succes, dar nu se poate compara primirea de care s-a bucurat cu cea de care a avut parte *Voluptăți mexicane*. Fotografiile lui Dinah Cockle, devenită Dinah Voltayre, erau expuse pretutindeni. I s-au luat interviuri, a fost solicitată să vorbească la radio și televiziune, a fost tradusă imediat în franceză și în japoneză. A devenit celebră peste noapte.

I-am făcut praf cartea în articolul meu săptămînal din *Tablett*.

„Duhoare stătută de alcov", am scris. „Feminitate cu rabat... Aberație a gustului public..."

Articolul îl trimisesem cu opt zile înainte de apariția săptămînalului. Am primit un telefon de la Dinah chiar în ziua în care acesta a fost pus în vînzare.

A început să mă insulte, să mă facă scorpion și cobră...

— N-ai să mai îndrăznești să mă privești în față! îmi strigă.

— Te înșeli, dragă prietenă, i-am replicat calm, bucuros la culme că articolul meu își atin-

sese scopul. Aş fi fericit să te primesc la mine acasă. Dau o mare recepţie în ziua de 20 mai... Pot conta pe dumneata?

*

*   *

Venise.

Ca să mă sfideze? Să mă revadă? Sau să facă cunoştinţe utile? Nu ştiu. Fapt este că apăruse pe la nouă, la braţ cu Finnegan care zîmbea pe sub mustaţă.

— Cine este această frumuseţe? mă întrebă Arabel.

Dynah Voltayre s-a apucat să dea singură cuvenitele lămuriri.

— Mrs. Carradine! a strigat dînsa, cît sînt de fericită să fac în sfîrşit cunoştinţă cu dumneata! Soţul dumitale mi-a vorbit atît de des de dumneata şi în termeni atît de călduroşi...

— Îl cunoşti? s-a mirat Arabel.

— Nu ţi-a povestit? Dar noi ne cunoaştem *foarte bine*. Am fost împreună în Mexic, acum zece luni... Ce zile, ce *nopţi* nemaipomenite! Acolo am început, sub influenţa soţului dumitale, să scriu romanul *Voluptăţi mexicane*.

După ce s-a îndepărtat, am încercat să pun lucrurile la punct. Noroc că-i povestisem Arabelei cîte ceva despre încurcătura mea cu Finnegan, pomenindu-i între altele, şi despre lamentabilele *Voluptăţi mexicane*, care fuseseră preferate *Sîngelui Sudului*.

— Mă urăşte de moarte, i-am explicat. Mai ales să nu crezi că...

Arabel fiind indulgentă, chestiunea a rămas baltă.

Mai aveam totuşi de lămurit încă o mică chestiune cu Dinah Voltayre. Am rugat-o de aceea, în mod discret, să treacă pe la biroul meu.

— Dragă prietenă, i-am spus, cred că ajunge. Trec cu vederea că m-ai făcut să mă cert cu editorul meu. Dar nu-ţi permit să pui pe nevastă-mea la curent cu o aventură pe care am putut-o avea, să semeni discordie în căminul meu, să stîrneşti zarvă pe chestii conjugale. Fă bine şi ia-o din loc . . .

M-a privit fix, cu buzele strînse.

— Pe dumneata, a spus în sfîrşit, am să te otrăvesc pînă ai să mori ! N-am urît în viaţa mea un om aşa cum te urăsc pe dumneata !

— E-n regulă ! Văd că ai intrat în posesia unui nou subiect de roman . . .

— E scris deja ! m-a anunţat ea. Finnegan susţine că este o capodoperă.

— Sînt încîntat de ceea ce aud. Hai să bem pentru succesul capodoperei dumitale. După asta însă, îţi iei valea de aici.

Am scos două pahare din sertarul biroului meu şi le-am pus pe masă.

Cînd să le umplu însă, am constatat că sticla era goală şi a trebuit să ies ca să fac rost de alta, cu vin de Xeres.

Am revenit după vreo trei minute şi am umplut paharele.

— Pentru moartea dumitale, declară Dinah Voltayre, ridicîndu-l pe al ei.

7

În fața lui Howery, ea izbucni în lacrimi.

— Dacă ați ști cît l-am iubit, izbuti să spună între două hohote de plîns. El mi-a condus primii pași, el mi-a dat ideea să scriu... Fără el n-aș fi fost nimic... Sărmanul Lester!... Să moară atît de tînăr, asasinat...

Inspectorul nu știa ce atitudine să ia. În ceea ce mă privește, aveam încă în ureche ultimul toast pe care femeia mi-l închinase.

— Miss Voltayre, spusese Howery cu o voce timidă, am auzit totuși ecoul disputelor ce au avut loc între dumneavoastră...

— O! chestiuni literare... Nu-i plăcuse ultima mea carte... Dar lui i-aș fi iertat orice!

Inspectorul încercă să-i mai pună cîteva întrebări, dar ea nu-i răspunse decît prin hohote de plîns.

— Cine ar fi putut, întrebă el pe un ton resemnat, să-l...

— Dar îl iubea toată lumea, îl întrerupse ea, toată lumea, înțelegeți? Era atît de bun, atît de mare, atît de genial...

Întrevederea a durat vreo douăzeci și cinci de minute. După ce trecură primele cinci, se schimbase deja subiectul: Dinah își povesti viața.

Cînd a plecat, Howery ținea sub braț un exemplar din *Voluptăți mexicane,* pe care Dinah Cockle, zisă Dinah Voltayre, i-l dedicase.

8

Am mai zăbovit la ea și am făcut bine.

Cinci minute după plecarea lui Howery, l-am văzut apărînd pe Finnegan cu o mutră mohorîtă.

Dinah începu să-i relateze despre vizita inspectorului, dar el i-o tăie cu un gest nerăbdător.

— Dacă-mi ceri părerea, declară, sticletele a avut toate motivele să te spele nițel. Ai fi capabilă să...

— Oh, Frank!

— Ba da! Ai fi în stare să otrăvești un bărbat, reluă el. Cu mentalitatea ta...

— Ești nebun!

Finnegan îmi deveni din nou simpatic.

— Nu-s nebun, replică el. Tu ești o nebună, o isterică... Fără un motiv serios, ai nutrit pentru bietul Lester o ură sălbatică... Doar el te-a încurajat să scrii!

Mi-a devenit din ce în ce mai simpatic. Nimic mai plăcut decît să auzi pe cineva recunoscîndu-ți binefacerile. O făcea dealtminteri cu convingere:

— El te-a lansat... poate fără voie, dar fără el nu m-ai fi cunoscut niciodată!

Mergea în lungul și în latul camerei, cu mîinile în buzunar, ușor aplecat înainte. Picioarele lui lungi măsurau covorul.

Auzindu-l cît de călduros îmi apără memoria, am regretat puțin că-l părăsisem și că-i spusesem cîndva că mi-ar aduce aminte de figura lui Chaplin din *Vagabondul*.

— ...Ești capabilă de orice, continuă. Te cunosc. Ești o exaltată... o nebună de orgoliu... cu ifose.

— Oh! Frank, gemu Dinah, nu mă mai iubești!

El se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu mă mai iubești! repetă ea.

— Dar nu te-am iubit niciodată... La început am vrut să-l înfurii pe Lester și i-am lăudat acest

roman stupid, care-mi dezonorează casa. Bietul Lester s-a prins în plasă și și-a retras capodopera pentru a o ceda haimanalelor de Nagy și Gyornagy... Din vina dumitale! Știi că Hollywood-ul le-a propus azi-dimineață *un milion de dolari* pentru a obține dreptul de a transpune pe ecran *Sîngele Sudului?* Or, pentru mizerabilele dumitale *Voluptăți mexicane* am obținut doar cincizeci de mii de dolari, ceea ce nu este același lucru.

— Ți-am spus doar să ceri mai mult!

— N-ar fi mers... În fond, nu merită nici măcar atît... Fără publicitatea pe care ți-am făcut-o, nu s-ar fi vîndut nici zece exemplare... Cît despre film, nu-i chiar așa de sigur că-l vor turna. Aștia preferă să riște cincizeci de mii decît să piardă cinci sute de mii dolari! Iar în ceea ce privește romanul dumitale cel nou...

Eram în al nouălea cer. L-aș fi îmbrățișat pe Finnegan, dacă n-aș fi avut vaga impresie că regretul pentru proasta întorsătură a lucrurilor provenea mai degrabă de la splendida ofertă a Hollywood-ului.

— În ceea ce privește romanul tău cel nou, continuă el furios, poți să-l duci în altă parte... Povestea aceasta a femeii care otrăvește un mare scriitor... Nu! Să fim serioși! Doar n-ai înnebunit de tot? Cum o să public așa ceva? Ții neapărat să fiu urmărit pentru complicitate la omor? Și titlul acela cretin: *Această dulce cianură!* Poți să-l duci unde poftești, fetițo! M-am săturat pînă peste cap de voluptățile tale, fie ele mexicane sau de altă naționalitate.

Urmă o tăcere. O tăcere redutabilă, de vreme ce o vedeam pe Dinah Voltayre ridicîndu-se lent,

cu fața crispată de furie și cu pumnii strînși. Apoi izbucni :

— Și cine mă asigură pe mine că nu ești chiar dumneata asasinul lui Lester, hai ? Te-a lăsat baltă, te-a băgat în noroi pînă peste cap, așa cum meriți. Avea relații mari, putea să-ți producă o pagubă considerabilă... Știi ce a răspuns unui gazetar care l-a întrebat de ce și-a schimbat editorul ? Știi ?

— Taci din gură ! urlă el.

Dar ea strigă și mai tare.

— A răspuns : „Nu țin în nici un fel să mă învecinez cu scriitori de mîna a cincea !".

— Se referă în special la tine !

Cîteva clipe mai tîrziu, prin încăpere au început să zboare primele proiectile.

Finnegan a scăpat ca prin minune de o vază cu flori, dar n-a fost suficient de abil pentru a se da la o parte din traiectoria unei cutii de lemn pentru păstrat țigări care-l izbi între omoplați.

— Asasinule, urlă Dinah, asasinule ! Și dumneata ai luat parte la serată... Ai băut cu el... Eu una, cel puțin, l-am iubit, dar dumneata l-ai detestat întotdeauna...

O ramă de fotografie își făcu loc prin aer și se izbi, zdrobindu-se, de perete, chiar lîngă mine. Am sărit involuntar într-o parte.

— Am să te denunț ! urlă Dinah dezlănțuită, în timp ce eu îmi restabileam echilibrul (lucru ce-l făcea, la doi metri distanță de mine, și bietul Finnegan). Derbedeule !

I-am acordat un certificat de cavalerism lui Finnegan care se mulțumea, sărmanul, să pareze fără să-i trimită lui Dinah proiectilele înapoi. Fugea de colo pînă colo cu picioarele lui deșirate

C-da 3970 col. 6

şi-şi ridica braţele, de parcă ar fi fost portarul unei echipe de fotbal.

— Dinah !... Potoleşte-te !

O cupă de cristal porni în chip de farfurie zburătoare şi-i atinse razant craniul.

Finnegan o luă din loc, fără să mai aştepte ca Dinah să isprăvească şi cu restul mobilierului.

9

L-am urmărit pe Howery în investigaţiile sale, mărturisesc, nu fără plăcere. La drept vorbind, îmi făcusem deja o mică părere despre identitatea ucigaşului — căpătată, vai, nu atît printr-o savantă deducţie, cît mai ales prin animozitate —, ceea ce nu înseamnă însă că aş fi fost mai puţin dornic să mă aflu pe urmele poliţiei, convins fiind că adevărul va ieşi, în cele din urmă, la iveală. Pe de altă parte, mă amuza ideea de a face cutăruia sau cutăruia dintre ex-„amicii" mei cîte o vizită, de a-l vedea pe unul pălind şi pe altul roşindu-se sub focul întrebărilor seci ale inspectorului, de a mai afla cu asemenea prilejuri nişte lucruri pînă atunci ascunse mie cu sfinţenie.

Oricum aş fi luat-o însă, eram cu totul lipsit de putere. Îmi era imposibil să influenţez în vreun fel mersul anchetei. Mă ţineam, aşadar, pe urmele acestui imbecil hazos de Howery, regretînd din toată inima că respectul ce părea a-l nutri pentru artişti îl împiedică să-i trateze ca pe nişte sclifosiţi, cum erau de fapt.

Cea de a treia lui victimă fu căpitanul Hugo van Kesten, o huidumă înaltă de şase picioare şi

șase degete, și cu o greutate de două sute patruzeci de livre.

Îl primi pe inspector în biroul lui vast din cea de a 6-a Avenue și-l ascultă timp de cîteva secunde, trecîndu-și imensa mînă prin părul lui alb tăiat perie, apoi îi declară pe un ton peremptoriu :

— Ah ! Un gunoi mai puțin pe lume, inspectore ! După mine unul, vinovatul merită să fie decorat. A scutit patria de prezența unui ins infect... Un spion ! Cam asta era de capul lui, acest sinistru Lester M. Carradine !

Howery, care începuse fără îndoială să se obișnuiască cu „mediul", nu marcă nici o surpriză.

— Nu negați că ați asistat la recepția lui ? întrebă după ce își scosese carnetul și se pregătise să ia notițe.

Hugo van Kesten își sprijini mîinile pe birou și-și încreți ușor ochii.

— Bineînțeles că nu, mormăi printre dinți. Doar aveam relații cu el... Un bălegar !

— Am aflat că...

— N-ai aflat nimic ! urlă van Kesten. Sînteți incapabili să aflați ceva. Eu știu cine i-a dat lovitura !

— În regulă, spuse Howery impasibil. Vă ascult...

HUGO VAN KESTEN

Trecut de șaizeci de ani, Hugo Isidor van Kesten, căpitan în rezervă, erou în primul război mondial, se căsătorise cu o femeie fermecătoare, de vreo treizeci de ani : Paula.

— Căsătorie din dragoste, îmi spuse într-o zi, mîngîindu-şi mustaţa şi făcîndu-mi glumeţ cu ochiul.

— Căsătorie din raţiune, îmi mărturisi, la rîndul ei, Paula, atunci cînd o cunoscusem suficient de bine pentru a-şi permite să-mi facă asemenea confidenţe.

Adevărul este că Hugo nu era un urîcios şi dispunea pe deasupra şi de o avere frumuşică. Romanele de spionaj pe care le tot fabrica de douăzeci de ani încoace îi asiguraseră nişte venituri substanţiale. A ştiut să creeze un anume gen : intriga era, ce e drept, de o absurditate dezarmantă, dar ştia să facă uz de un anume vocabular argotic, pigmentat ici-colo cu aluzii echivoce, totul fiind stropit cu *scotch*. (Angloman invederat, avea obiceiul să meargă în fiecare an la Londra, pentru a se arunca în „atmosfera" romanelor sale). Nu-i lipsea nimic pentru a fi proclamat un maestru al genului.

În ceea ce mă priveşte, n-am reuşit niciodată să citesc pînă la capăt *Trebuie să-i ard una*, *O pipiţă în pielea goală*, nici chiar *Nu face să dai din copite cînd zaci pe targă*, cele trei capodopere ale sale, dacă e să ne luăm după critică. Nu l-am putut suporta nici pe veşnicul său erou Johnny Mac Cullough care asasina în fiecare roman — spre marea glorie a patriei sale — o duzină de trădători.

Dar sentimentele mele n-au nimic de-a face cu toate aceste lucruri. Ele n-au de-a face nici măcar cu relaţiile dintre noi doi—între Hugo şi mine — relaţii pe care le-am considerat întotdeauna ca fiind dintre cele mai cordiale.

Mă aveam foarte bine şi cu Paula — în sensul cel mai onorabil, mă grăbesc să adaug. În general, cu excepţia cîtorva accidente de călătorie sau rătăciri ale simţirii, i-am rămas fidel Arabelei. Paula îmi plăcea şi atîta tot.

Din această pricină n-am stat nici o secundă pe gînduri cînd într-o dimineaţă de decembrie ea mi-a cerut, prin telefon, să-i sar în ajutor.

Mi-a dat întîlnire la o cofetărie din oraşul de jos, pe la zece dimineaţa; era o vreme prevestitoare de furtună. M-am repezit numaidecît în maşină şi, după douăzeci de minute, am dat de Paula.

— Ce s-a întîmplat? am exclamat, văzînd-o palidă într-un colţ al sălii, mai mult prăbuşită decît aşezată pe un scaun. Unde ai fost?

Timp de patruzeci şi opt de ore Hugo van Kesten mă pisase de douăsprezece ori la telefon întrebîndu-mă dacă nu-i văzusem cumva nevasta. Pînă la urmă avertizase şi poliţia.

— Lester! strigă tînăra femeie. Lester dragă! Numai dumneata mă poţi salva!

— Lămureşte-mă.

Ea se înfioră.

În acest moment, chelnerul i-aduse un *milkshake* pe care îl bău dintr-o suflare. Băutura păru să-i mai dea putere; începu să-mi povestească păţania ei.

Cu două zile înainte, mai exact sîmbătă pe la unsprezece dimineaţa, părăsise Jefferson City instalată în automobilul lui Waldo Kantorovic, un tînăr drăguţ, cu un ten uşor măsliniu care exercita funcţia de secretar al unei organizaţii de croaţi emigraţi. Waldo o rugase de multă vreme să-i acorde o după-amiază şi în ziua aceea, profitînd de absenţa soţului ei, reţinut de congresul

Murder Club-urilor, Paula cedase în sfîrşit insistenţelor sale.

Au mers pînă la Toughtkeepsie, la distanţă de cîteva sute de mile la răsărit de Jefferson City. De acolo, părăsind şoseaua principală, s-au îndreptat spre Munţii Cherokees, unde Waldo avea o cabană.

— Nu ţi-a fost teamă de el ? am întrebat-o pe tînăra femeie.

— Ba da ! Mi-a fost... Refuzasem de nu ştiu cîte ori să mă duc la el, la Jefferson City. Mă invitase să vin s-ascult discurile sale croate...

— Vechea şmecherie !

În ciuda îngrijorării sale, îmi surîse.

— Cunoşteam, bineînţeles, trucul ăsta, dar o plimbare la ţară mi s-a părut a fi un lucru relativ inocent. Am depăşit deci Toughtkeepsie, apoi am urcat spre munţi. Am ajuns pe la unu la cabana lui, unde mai erau încă cîţiva amici de ai săi.

Ziua a trecut repede. Pe la vreo cinci sau şase, Paula şi-a dat seama că oaspeţii o luaseră cu toţii din loc şi a început să se gîndească şi ea la întoarcere. Waldo fu însă de altă părere.

—De şase luni aştept acest moment, zise rotindu-şi ochii cei arzători... În noaptea asta vei fi a mea !

Furioasă, Paula îi ceru s-o aducă înapoi. Dar Waldo fu de neclintit. Paula a trebuit în cele din urmă să petreacă — vrînd, nevrînd — toată noaptea în cabană.

S-a încuiat în camera ei, lăsîndu-l pe Waldo să răcnească dincolo de uşă deopotrivă cuvinte de dragoste şi ameninţări cumplite, şi s-a îmbrăcat apoi, de cum se făcu ziuă.

L-a găsit pe palier pe Waldo înghețat și ceva mai potolit în ardoarea lui. El a acceptat s-o ducă înapoi. Dar cînd să treacă pragul cabanei pentru a ajunge la garaj, și-au dat seama că erau blocați de o zăpadă imensă care nu încetase să se depună în tot timpul nopții. Drumul devenise impracticabil, iar cel mai apropiat sat se găsea la douăzeci de mile.

Pe scurt, Paula a trebuit să petreacă patruzeci și opt de ore în cabană și acum nu îndrăznea să se întoarcă la ea acasă. Îmi cerea ajutorul.

Pe moment, n-am găsit nici o soluție.

— Ești totuși romancier ! îmi reaminti, în timp ce eu mai reflectam încă. Nu se poate să fi rămas fără imaginație. Dacă nu mă înșel, există în *Amantul zăpezilor* o situație aproape similară...

Da, am răspuns, numai că în roman este vorba de o răpire veritabilă. Adu-ți aminte : gangsterul Certone pune mîna pe fata unui District Attorney... La început vrea s-o violeze (motiv pentru care Hollywood-ul refuzase să-mi achiziționeze lucrarea, în timp ce — la rîndul meu — refuzasem în mod categoric să suprim scena în cauză, de vreme ce fără ea revirimentul psihologic al eroului ar fi devenit de neînțeles), apoi își dă seama c-o iubește și o respectă. Sînt surprinși amîndoi de zăpada care îl curăță pe Certone de toate tarele sale și trăiesc astfel deliciile marelui amor pînă-n clipa în care...

— Știu, pînă în clipa în care apare, două luni mai tîrziu, dezghețul. Mi-aduc aminte foarte bine, mi-o tăie tînăra femeie cu nerăbdare. Ce-ar fi dacă am povesti și noi ceva asemănător ?

— Noi ? replicai eu cam descumpănit.

— Aha, nu vrei să mă ajuți ?

Am ezitat, într-adevăr, să mă lansez într-o asemenea aventură, dar Paula este o blondă drăguţă, cu ochi albaştri şi mari. Surîsul ei e dulce şi tentant.

Zece minute mai tîrziu m-am apucat să schiţez, împreună cu ea, un scenariu de toată frumuseţea.

*

* *

Nu e bine să faci treaba pe jumătate, îi explicai Paulei. Dacă te-ntorci acum acasă, chestia poate să pară suspectă. O răpire autentică durează cel puţin patruzeci şi opt de ore. Vei dispare deci din nou!

Nu păru prea entuziasmată de această propunere, dar eu unul înţelegeam să mă ţin neabătut de jaloanele imaginaţiei mele. Aveam impresia că scriu un nou roman. Ideile îmi veneau aproape de la sine. Totul se rînduia în capul meu cum nu se poate mai bine.

— ...Dispari. Îl trimit pe Hugo pe urmele dumitale. El este destul de orgolios ca să vrea să lucreze de unul singur, fără să mai amestece poliţia în jocul său. Am să-l *conving* că, acţionînd de unul singur, va obţine mai mult... Dispari deci, iar el va porni în căutarea dumitale. Am să-i furnizez cîteva indicii. Dat fiind că scrie două romane poliţiste pe lună, cred că va fi în stare, cu oarecare vînă, să te regăsească... Aranjăm noi toate socotelile astea...

În cele din urmă, ea se supuse argumentelor mele.

Mi-am pus numaidecît planul în aplicare, şi anume cu o hotărîre care mă făcu aproape să cred

că aş fi devenit, între timp, un om de acţiune. Am dus-o cu o maşină la Tight Lake. Aflasem, din întîmplare că un amic al fiului meu Wesley avea prin partea locului o mică vilă pe care n-o ocupa decît în timpul verii. Wes mi-o şi arătase odată. Era o căsuţă situată la oarecare distanţă de drum, la marginea unei păduri.

Am spart fără dificultate uşa din spate şi am pătruns apoi, cu inima bătînd puternic. Era destul de rece. Din fericire, curentul electric nu fusese întrerupt şi am putut astfel să pun în funcţiune un radiator electric.

— Rămîi aici, i-am spus Paulei. Mă-ntorc la Jefferson City să fac rost de alimente şi să-l pun pe Hugo pe urmele dumitale.

*

* *

Hugo se lansă pe această pistă cu o asemenea ardoare, încît mă tîrî şi pe mine după el şi-mi dădu planul, atît de laborios ticluit, peste cap.

După masă am trecut pe la el pe-acasă ca să-i sugerez cu o figură nevinovată — că Paula devenise probabil victima unei bande de *kidnappers*. Nici nu apucasem bine să-i exprim prezumţia mea, că se şi convinsese de ea.

— De multă vreme, mă anunţă el cu o voce sonoră, de multă vreme ştiam că *dumnealor* pregătesc ceva împotriva mea. Neîndrăznind să se ia de mine personal, *dumnealor* au decis să mă lovească în ceea ce am mai scump! Dar o să vadă *dumnealor* cine-i Hugo van Kesten! O să vadă, n-ai grijă!

— Cine, adică? am întrebat intrigat. De cine-i vorba?

Își înălță sprîncenele dese și zbîrlite și luă notă de mine cu o mirare vecină cu indignarea.

— Dumnezeule! De cînd demasc uneltirile *lor*!

Nu mi-a rămas decît să intru în jocul lui.

— Într-adevăr, am convenit, treaba asta este perfect posibilă. Ce mai, au pus mîna pe Paula... O să ceară un preț de răscumpărare.

Mă privi compătimitor.

— Un preț de răscumpărare? Dumnezeule, ce idee caraghioasă! Dumneata îți închipui poate că avem de-a face aci cu niște borfași de rînd? Haida de! Ia mai gîndește-te puțin!

M-am gîndit mult și bine, dar n-am putut deduce cine ar putea fi acești misterioși *dumnealor*. El puse capăt meditațiilor mele, cu o voce tunătoare:

— Ai citit, desigur, *Mațe în bătaia soarelui*. Ți-am trimis romanul la timpul său; nu se poate să nu-l fi parcurs! Îmi fu peste putință să-i mărturisesc că dăruisem cartea băiatului grădinarului nostru. M-am mulțumit deci să dau afirmativ din cap.

— Ți-aduci aminte despre ce era vorba? continuă.

I-am răspuns că am păstrat despre subiectul romanului o excelentă amintire.

— E-n regulă, transă, dar nu e vorba de asta. Am introdus în carte un tip de spion, Jaroslav Pitic — una din cele mai izbutite creații ale mele, fie vorba între noi — care conducea la Porto-Rico o rețea de spionaj cu ramificații în Statele Unite și în Canada. Vroiau să fure bomba azotică, celebra bombă AZ!

— Aha! Da, mi-aduc bine aminte... O intrigă remarcabilă... Jaroslav Pitič! Cum să nu! Descins nemijlocit din Mac Cullough, este?

Mai mult n-am îndrăznit să avansez. Fața lui Hugo se ilumină.

— Ți-aduci aminte? Bun. Mă gîndesc că am călcat astfel, fără să vreau, pe bătăturile unei organizații de acest gen. Ca să se răzbune, *dumnealor* mi-au răpit-o pe Paula. E foarte simplu!

Ceea ce sugera corespundea oarecum cu planul meu și de aceea nu l-am contrazis. În două, trei zile îi va fi dat s-o descopere pe Paula sau, și mai bine încă, ea va simula o evadare și totul se va sfîrși cu bine. Hugo rămăsese convins că-l înfruntase pe Jaroslav Pitič, iar acest lucru părea să sugereze tema viitorului său roman.

— E foarte simplu, am constatat și eu. Ai anunțat cumva poliția sau F.B.I.-ul?

— Aiurea! răspunse. La ce bun? Am întreprins ceva... A venit un sticlete, dar n-a prea vrut să ia povestea în serios... Derbedeul a avut chiar tupeul să-mi sugereze că ea s-ar fi cărat cu un amant! Nu, nici vorbă să fac apel la poliție! Luăm noi problema în mînă, fără să mai antrenăm și pe alții!

Își aprinse pipa, trase cîteva fumuri, apoi mă privi făcîndu-mi cu ochiul.

— Dealtfel, reluă, mă aflu deja pe o pistă bună. Ca să mă sfideze, *dumnealor* mi-au telefonat azi de trei ori. Numai că am recunoscut vocea!

— Ai recunoscut-o? am întrebat eu nu prea în largul meu. Cum adică? *Îi* cunoști?

Surîse, îmi mai făcu o dată cu ochiul, apoi adună cîteva hîrtii de pe vasta lui masă de scris.

— Waldo Kantorovič citi după una din ele. A venit de mai multe ori la mine acasă. A luat masa cu noi de trei ori. A dus-o pe Paula la o expoziție dalmatică... Este secretarul general al unei organizații croate de într-ajutorare!

Apoi își îndreptă privirea, mereu surîzătoare, asupra mea.

Era vădit mai puțin preocupat de Paula decît de talentele sale de detectiv.

— Ei? spuse. Și, ca din întîmplare, Jaroslav Pitič s-a născut la Dubrovnik. Stranie coincidență! Nu găsești?

— Este, într-adevăr, o coincidență... Dar nimic mai mult... Nu prea îl văd pe amărîtul de Waldo Kantorovič într-un rol de...

— În cazul acesta, mi-o reteză scurt, habar n-ai ce va să zică spionii! Dacă ai fi citit cu mai multă atenție *Mațe în bătaia soarelui*, ai fi băgat de seamă că Jaroslav Pitič e un tip convenabil, negustor sadea, tată de familie...

Pe scurt: nu l-am putut scoate din ale lui. Noroc că Hugo, fiind un sedentar, n-avea — în ciuda dorinței sale de a-i urmări pe răpitorii nevestei sale — nici un chef să părăsească biroul său confortabil pentru a se lansa într-o aventură. I-am propus de aceea să conducă ancheta de acasă, lucru pe care l-a acceptat bucuros, recomandîndu-mi într-una să-i urmez cu sfințenie instrucțiunile și să-i telefonez din oră în oră.

— În timpul acesta, îmi spuse cînd dădui să plec, în timpul acesta nici eu nu voi sta cu mîinile în sîn. Fii cît se poate de prudent! Bandiții ăștia îs periculoși, ai grijă!

* * *

În cursul serii am reușit să dau de Kantorovic; l-am găsit într-un restaurant sîrbesc de pe Smith Street și, fără nici un fel de reținere, i-am povestit din fir-a-păr toată tărășenia. Totuși, pentru ca nu cumva s-o persecute pe Paula, am refuzat să-i aduc la cunoștință unde anume o ascunsesem.

La rîndul său, îmi spuse că a vrut să-i telefoneze Paulei la amiază, ca să afle cum se descurcase cu bărbatul ei. Foarte mirat că ea — după cum aflase din gura lui van Kesten — nu se întorsese încă acasă, mai sunase de două ori și în cursul după-amiezei.

L-am sfătuit să-și vadă de ale lui și să-l lase pe Hugo în pace. Apoi am vrut să mă despart de el, dar se ținu scai de mine.

— N-am să-ți dau drumul, mă asigură cu un larg surîs pe buze. Doar nu-ți închipui că am să te las să te duci singur la Paula? Să petreci noaptea cu ea? Nu, dragul meu, chiar așa fleț nu sînt!

M-a urmărit pe stradă și s-a instalat cu forța în mașina mea.

Ca să scap de el, m-am dus mai întîi la mine acasă și i-am trîntit ușa-n nas.

Dar cînd am ieșit după o oră, l-am găsit pe trotuar cu niște idei în cap care-l făcuseră încă și mai nesuferit.

— Și cine-mi spune, strigă el, că toată istoria asta nu e inversată de la un capăt la altul. Cine-mi garantează că nu dumneata l-ai asmuțit pe van Kesten împotriva mea? Cine?

— Eu în nici un caz! am replicat, încercînd să-l dau la o parte.

— Șefule, așa nu merge ! urlă el, regăsind viguroasele intonații ale Europei Centrale. Nu-ți permit...

Exasperat, i-am expediat un pumn în față. El îmi trase unu-n stomac. Un trecător îmi sări în ajutor și-l trînti la pămînt cu o savantă figură de judo. Am profitat de împrejurare pentru a o zbughi cu mașină cu tot.

Sufla un vînt aspru și străzile erau aproape pustii. Am pornit cu vehiculul meu spre un magazin de coloniale, unde am cumpărat toate produsele care îmi închipuiam că ar fi necesare Paulei ; le-am stivuit pe bancheta dinapoi și am pornit spre Tight Lake.

Am ajuns cu bine. Paula m-a ajutat să descarc merindele, apoi am condus-o la bucătărie, unde a preparat o cină. O sticlă cu vin original de Burgundia ne-a redat căldura. I-am povestit tinerei femei ce se mai întîmplase între timp, evitînd totuși să dramatizez lucrurile, pentru a o liniști. Am omis să-i vorbesc pînă și despre disputa mea cu Kantorovic și mi-am dat seama cu plăcere că luase lucrurile în comic. Mai puțin convins de buna întorsătură a lucrurilor decît ea, am stimulat totuși optimismul ei și i-am jurat că totul se va sfîrși cu bine.

— Recăpătîndu-te, Hugo va fi mult prea fericit pentru a mai ap funda chestiunea în sine, i-am declarat. O s-o ia puțin razna cu misterioșii săi „dumnealor" și asta va fi tot.

— Da, dar ce mă fac cu Waldo ?

— Chiar dacă Hugo îl bănuiește pe el că ar fi dat lovitura, tot nu va putea să-i facă ceva. Dar, dealtfel, te mai interesează acest imbecil ?

 Mă privi zîmbind, apoi dădu negativ din cap.

La miezul nopţii, după ce am isprăvit şi o a doua sticlă de Burgundia şi am mai deşertat cîteva pahare de coniac, am vrut să pornesc la drum. Dar Paula a fost de altă părere. Doar n-am s-o las singură într-o vilă abandonată, a cărei uşă nu putea fi închisă, de vreme ce fusese spartă! Paulei îi era frică.

Ţineam totuşi să mă întorc la ai mei. Trecînd pe acasă, i-aş fi povestit fără îndoială Arabelei, în linii mari, toată istoria. Ea ştia că mă străduiesc să salvez onoarea prietenului nostru. M-ar fi aprobat... Dar petrecînd noaptea cu Mrs. van Kesten, ar fi considerat, de bună seamă, că am mers cam prea departe cu spiritul meu cavaleresc. De aceea m-am apucat să pornesc motorul, fără să dau ascultare rugăminţilor Paulei.

Dar n-am izbutit. Dinamul nu voia să mai lucreze nici în ruptul capului. Am înjurat printre dinţi şi mi-am dublat eforturile. După o jumătate de oră, petrecută cînd culcat sub maşină, cînd aplecat sub capota motorului, a trebuit să renunţ.

Pentru ce să mai relatez despre noaptea petrecută împreună cu Paula? Ce aţi fi făcut dumneavoastră în împrejurări similare? Cu o femeie tînără, care se teme să rămînă singură în cameră, care ţine să vi se confeseze, care doreşte să vă dea dovada recunoştinţei sale? Să tragem, aşadar, o perdea pudică şi să punem incidentul pe seama unui dinam ce s-a încăpăţînat să nu mai funcţioneze.

*

*   *

A doua zi am fost treziţi, către orele nouă ale dimineţii, de brusca apariţie a doi poliţişti din

Tight Lake. Cred că n-am să pricep niciodată ce anume i-a putut face să nimerească în acest ungher pierdut al districtului lor. Fapt este că, învîrtindu-se în jurul căsuței, băgaseră de seamă că broasca fusese scoasă din uz și că, pătrunzînd în bucătărie, găsiseră urmele cinei din ajun. Și-au închipuit, în consecință, că au de-a face cu niște haimanale de rînd, dacă nu chiar cu niște spărgători.

În ciuda protestelor noastre, ne-au dus pînă la cel mai apropiat post de poliție și ne-au supus unui interogatoriu intens.

Titlurile mele literare i-au lăsat indiferenți cu desăvîrșire. Speram, cu toate acestea, să ies din încurcătură, afirmînd că proprietarul vilei — un amic al lui Wesley, după cum am mai arătat — mă autorizase să petrec noaptea acolo. N-am spart broasca ușii decît în momentul, le-am explicat, în care mi-am dat seama că rătăcisem cheia care mi se încredințase. Aceste declarații păreau a-i mai liniști și cred că ne-ar fi dat și drumul, dacă, examinînd permisul de circulație al Paulei, unul din sticleți n-ar fi remarcat că fusese dată dispărută.

— Paula van Kesten ? strigă el. Dar asta e gagica pe care o caută !

Frunzări niște hîrțoage aflate în dezordine pe birou, consultă una dintre ele, luă apoi telefonul și chemă biroul central din Jefferson City. (Auzisem totuși spunîndu-se că polițiștii diverselor districte își pun unii altora tot felul de piedici. În cazul de față era vorba, după toate aparențele, de o excepție care confirmă regula.) Omul a pus cîteva întrebări fără a o slăbi pe Paula din ochi.

— O.K.! spuse în sfîrşit. Cred că am pus mîna pe ea...

Puse telefonul la loc, îşi frecă îndelung mîinile şi făcu o grimasă, privindu-mă!

— Micule, te ţii mai nou de răpiri, hai! Ai să te laşi de figura asta, nu ţine! Avertizăm F.B.I.-ul.

— Dar n-am fost răpită, spuse Paula cu dispreţ.

— Soţul dumitale aşa pretinde! S-a adresat acum două zile biroului de dispăruţi şi de atunci...

Explică-le sticleţilor, dacă poţi, o poveste atît de încîlcită ca a noastră! N-au vrut să ştie de nimic. Începusem să ridic tonul, cînd sună telefonul. Unul din sticleţi ridică receptorul, ascultă o clipă, apoi dădu drumul unor răcnete.

— O captură babană, frăţioare! exclamă. Ne-am învîrtit!

Apoi, adresîndu-se mie:

— Care va să zică, eşti şeful unei bande de croaţi, hai? Mi-am dat seama că vorbeşti cu un accent caraghios şi că ai o mutră de venetic, fi-v-ar neamul...

N-am să povestesc toate amănuntele acestei zile atît de bogată în evenimente. Pe scurt, am fost transferaţi la Jefferson City sub o escortă zdravănă şi m-am regăsit în biroul central al poliţiei cu Waldo Kantorovic şi cu cîţiva indivizi tuciurii, care îşi reclamau inocenţa, făcînd uz de nişte intonaţii vădit străine şi ţipînd în gura mare.

Neliniştit că nu primise veşti din partea mea, după ce îi promisesem că-l voi suna din oră în oră, Hugo van Kesten chemase pe la unsprezece seara pe nevastă-mea la telefon.

Ea îi răspunsese că nu voi întîrzia peste măsură şi că-l voi suna negreşit.

C-da 3970 col. 7

Hugo sună din oră în oră, la început intrigat, apoi înnebunit și, în sfîrșit, de-a dreptul furios.

La două noaptea, ajunse să mă vadă ridicat de banda lui Kantorovic.

La trei, mă crezu asasinat.

La trei și douăzeci, considera că este cazul să se pună poliția în alertă.

Arabel, obișnuită cu revenirile mele tardive, încercă să-l mai potolească, dar începu și ea să se simtă neliniștită.

Van Kesten sfîrși prin a-i declara că ea nu ține la mine în nici un fel și că el va acționa de acum înainte de unul singur.

La cinci, toate polițiile statului, atît cele locale, cît și cele regionale fuseseră puse în mișcare. Pînă și F.B.I.-ul.

La șapte și treizeci, Waldo Kantorovic a fost ridicat din așternut și, odată cu el, alți cinci croați, membri ai asociației sale.

La amiază, afacerea încăpuse pe mîna ziarelor care vorbeau de un complot comunist, de acțiunile unor teroriști. Edițiile de după-amiază încălziră ciorba și mai tare, iar cele de seară relatau adevărate romane polițiste. Doi locuitori de prin părțile Tight Lake-ului pretinseseră a fi văzut aterizînd niște avioane misterioase în apropierea vilei, în timp ce o femeie (care a fost apoi internată la balamuc) afirmă sus și tare că văzuse în același loc niște farfurii zburătoare.

Au avut loc interogatorii și confruntări furtunoase.

Cu intenția de a potoli spiritele, Paula povesti adevărul.

Cu aceea de a se disculpa, Kantorovič mă acuză că aş fi sechestrat-o pe Paula pentru a arunca bănuielile asupra lui.

La rîndul său, Kesten afirmă că eu aş fi pomenit cel dintîi numele lui Kantorovič.

Acesta din urmă pretinse drept despăgubire pentru defăimare suma de cinci milioane (nici mai mult, nici mai puţin !), în timp ce eu meditam cu toată seriozitatea să-i cer lui van Kesten drept despăgubire pentru detenţie arbitrară o sumă de două ori mai mare şi să-i solicit primarului oraşului, cu care mă aflam în cele mai bune relaţii, mutarea disciplinară sau degradarea a douăzeci de poliţişti aflaţi în subordinea lui.

Ca să isprăvească acest bîlci, Paula, ajunsă la exasperare, declară, după ce se consultase cu Arabel — care acceptase — că fugise cu mine de acasă.

Deşi Kantorovič pretinse contrariul, ea afirmă că petrecusem trei zile împreună şi că nu-i vorbise soţului ei de Kantorovič decît pentru a îndepărta bănuielile de la persoana mea.

Afacerea a fost muşamalizată. Avocaţii care-şi frecau deja mîinile cu gîndul la nişte procese lungi şi costisitoare au fost nevoiţi să se potolească. Au fost expulzaţi doar trei croaţi care sosiseră cu vize false.

În sfîrşit, van Kesten divorţa.

Pentru a se răzbuna — pe cale literară —, mă prezentă în noul lui roman ca un scriitor lubric, ce servea ca agent de legătură pentru o bandă de spioni bulgari.

Zece luni după această aventură, Paula se mărită cu Waldo care, se vede, reuşise s-o convingă

să vină la el ca să asculte discurile lui de muzică folclorică.

10

Howery îl ascultase cu multă răbdare pe van Kesten care făcuse istoricul disensiunilor sale cu mine.

— Bun, consimţi el în sfîrşit. Una peste alta, aţi avut deci cele mai bune motive ca să-l omorîţi, aşa-i ?

— Dar l-am omorît ! replică cu mîndrie van Kesten.

Howery se ridică pe jumătate de pe scaunul său.

— Mărturisiţi, deci ?

— Da, l-am omorît. Dar să ne-nţelegem ! Nu i-am turnat otrava-n pahar... L-am desfiinţat cu mult înainte prin portretul pe care l-am realizat în *Douăsprezece butoniere în pîntece.*

Inspectorul se aşeză din nou, oftînd.

— Totuşi, spuse, v-aţi împăcat între timp, nu-i aşa ?

— Numai în aparenţă, răspunse van Kesten. Era un critic foarte influent... avea multe relaţii... Trebuie să precizez că el a făcut primul pas. A venit la mine, mi-a cerut cele mai plate scuze posibile... Ce era să fac ? Sînt generos ! Mărinimos !

Minţea cu neruşinare. El a fost acela care mi-a dat a înţelege, prin intermediul unor amici comuni, că doreşte să reia legăturile cu mine.

— Şi aţi băut cu el în timpul recepţiei ? mai vru să ştie Howery.

 — Exact ! Am băut cu el. Singuri, faţă în faţă.

Dar să nu mergi pînă într-acolo, inspectore, încît să mă consideri chiar un asasin. Dacă vrei un sfat: dirijează-ți eforturile în altă parte... Croații, domnule! Sînt supărați foc pe el. Indirect, din cauza lui au fost expulzați trei dintre ei! Organizația lor a fost decapitată. Croații, domnule, croații!

11

De data aceasta l-am părăsit pe Howery, lăsîndu-l singur cu soarta lui amărîtă. Mă săturasem de interogatorii. Erau la mijloc deja trei persoane care ar fi avut toate motivele să mă asasineze și avuseseră chiar prilejul s-o facă.

Dar acesta nu era decît începutul. Au fost, cu toții, peste optzeci de invitați! Howery era pe cale să detecteze vreo patruzeci de vinovați posibili. Ancheta se anunța fastidioasă și, în timp ce Howery porni spre imobilul lui Hildegard Pottock, trăsei chiulul, rezervîndu-mi dreptul de a-l asista cu prezența mea imperceptibilă cînd va lua interogatoriul unor persoane cu adevărat suspecte în ochii mei: vorbesc de Carter Belloni, de J. Robert-Love, de Danton Shipka și de Bill Rooney. Mai ales ultimii doi. Nu eliminam, ce-i drept, nici pe cei văzuți deja de Howery. În fond, în spionofobia lui, van Kesten ar fi fost în stare să mă expedieze acolo unde trimite de regulă rația lui de doisprezece trădători socotită pentru fiecare roman al său. Dinah Voltayre era evident o nebună din partea căreia te puteai aștepta la orice. În ceea ce îl privește pe Dwight Larrimore, povestea

aceea cu cecul măsluit nu mi s-a părut tocmai ultraortodoxă.

Simţeam însă nevoia să mă odihnesc puţin. M-am dus deci acasă şi m-am bucurat că revenisem printre ai mei.

Arabel lua ceaiul cu Gwendolyn. Wesley, la rîndul său, dibuise rezerva mea de whisky şi-şi lua aere de stăpîn al casei în faţa unui pahar pe care abia îl deşertase.

— ...Crezi că se va găsi vinovatul ? îl întrebă Gwen, în momentul cînd am pătruns în micul salon.

Wes făcu fel de fel de mutre.

— Sticletele nu-mi face impresia că ar fi prea isteţ, răspunse. Şi, la drept vorbind, cum vrei să-l găsească pe cel vinovat printre optzeci de persoane ?

— Unii pot fi totuşi eliminaţi, nu ? În schimb, pot fi găsiţi alţii care aveau motive întemeiate şi . . .

— Nu, i-o tăie Wesley. Tata a avut parte de un succes mult prea mare pentru a nu avea parte şi de un număr mare de duşmani. Cu inteligenţa mea redusă, numai eu văd cel puţin două duzini de inşi care s-ar fi putut preta la o asemenea lovitură.

Eram bucuros să-i văd pe ai mei interesaţi în felul acesta de descoperirea ucigaşului meu. De o mie de ori mai bucuros decît să-i fi găsit plîngînd şi lamentîndu-se. Copiii mei aveau, amîndoi, nişte reacţii cu totul la înălţimea memoriei părintelui lor.

Arabel ascultă. Faţa ei era calmă, dar dură. O găseam cu adevărat frumoasă şi aş fi vrut să i-o spun. Ea îl întrerupse brusc pe Wesley.

— Pentru mine nu există patruzeci de suspecţi, nu există nici zece, nici măcar cinci... O singură persoană ar fi fost în stare s-o facă şi cred că o cunosc.

— Mamă, strigă Gwen. De ce n-ai spus-o inspectorului ?

Arabel dădu din cap.

— Pot să mă-nşel, spuse. Dacă Howery îşi cunoaşte meseria, trebuie s-o găsească... N-am o certitudine şi n-aş vrea să cadă bănuielile asupra unui nevinovat.

Wesley îşi aprinse o ţigară. Trase cîteva fumuri pe care le trimise spre centrul camerei, apoi luă o mină care îl avantajă şi pe care n-o văzusem pe faţa lui, cît fusesem în viaţă. Devenise bărbat.

— Dacă nu le dăm o mînă de ajutor, spuse, sticleţii n-or să-l dibăcească în veci pe ucigaş. Doar nu-ţi închipui că cretinul ăsta de Howery ar fi în stare să găsească ceva de unul singur!

— Nu vreau să acuz fără a prezenta dovezi formale, repetă Arabel. Dar dacă Howery nu găseşte nimic...

— Eu unul cred că a fost Bill Rooney.

— Nu, spuse Arabel.

— Atunci e van Kesten.

— E Hildegard Pottock, fu de părere Gwen.

— Ia mai tăceţi amîndoi din gură! strigă Arabel. N-o să ne apucăm acum să ne jucăm de-a ghicitul!

Cele două odrasle ale mele se adînciră în fotoliile lor.

Wesley dădu paharul la o parte, luă o revistă, o frunzări distrat, apoi, după ce-şi consultă ceasul de la mînă, ieşi fără să spună un singur cuvînt.

12

Am părăsit micul salon şi am pornit să inspectez casa. Am dat de o ambianţă mai degrabă lugubră. Cînd am revenit la parter, Arabel şi Gwendolyn plecaseră. Nu le-am zărit prin apropiere. Se vede treaba că ieşiseră în oraş.

Socotind că, pentru moment, nu mai aveam nimic de făcut la Wilson Drive, am traversat poarta cea grea de la intrare, dincolo de care am dat de un ins bondoc cu o faţă grosolană, ce părea a nutri un interes deosebit pentru broasca uşii.

— Nu te supăra! am exclamat, dar ce învîrteşti dumneata aici?

Uitasem, vreme de o secundă, că îmi era interzisă orice comunicare cu cei vii. Mi-am adus aminte numaidecît de treaba asta, dar spre uimirea mea, omul se întoarse pe jumătate către mine.

— Adică, de ce? mormăi el. Nu se mai poate hoinări pe străzi? Asta e bordeiul dumitale?

Am rămas năuc, apoi am înţeles numaidecît că aveam înaintea mea un confrate fantomă.

— Dă-mi voie să mă prezint, i-am declarat cu amabilitate. Lester M. Carradine.

Îşi duse un deget spre borul pălăriei înfundate pînă la urechi. Mutra lui de urangutan schiţă un surîs.

— Mă cheamă Pitticolli! Arturo Pitticolli. Mi-ai văzut desigur numele prin gazete.

— Pitticolli? A, da! Mi-amintesc. Dar probabil că şi dumneata mi l-ai citit pe al meu în presă.

Omul mă examină cu o atenţie sporită şi se apropie cu maxilarul lui puternic încă cîţiva centimetri.

— Carradine ai spus? întrebă. Nu mi-aduc aminte. N-ai făcut cumva parte din banda lui Diamond Jack?

— Nu, dragul meu, sînt scriitor! Scriu cărți.

— Ia te uită! Și ce ți s-a întîmplat?

— Am fost otrăvit, îl lămurii, nu fără oarecare mîndrie.

Mi s-a părut că am mai crescut în ochii lui.

— Nasol! zise. Pe mine unul m-a aranjat Lou Fletcher... N-au trecut decît patru zile de atunci... De fapt îi manglisem o încărcătură mică de hapuri... Cum este însă un cîrcotaș ordinar, m-a curățat băgînd niște plumbi în mine.

— Și sticleții? L-au agățat?

— Aiurea! Azi-dimineață chefuia de zor, pe chestia loviturii, cu inspectorul Kempinski. O halera, nu altceva. Zău că nu mai există dreptate pe lumea asta!

L-am compătimit pentru soarta lui, iar el m-a compătimit pentru a mea, după ce-l lămurisem că asasinul meu nu fusese încă descoperit.

— Nu e dreptate pe lumea asta! repetă sumbru. Eu unul o las moartă și te sfătuiesc și pe dumneata să faci la fel. Prea sînt înțeleși între ei viii ăștia.

O pornirăm încet către strada B.

Nu eram din cale-afară de încîntat de a fi găsit un asemenea tovarăș, dar după două zile de tăcere forțată mă bucuram că mai pot schimba o vorbă, două cu altcineva.

— Și de ce te interesezi de casa mea? l-am întrebat.

— Ei, bătrîne... Nu casa dumitale mă interesează. Dar recunoaște că ciudate animale mai vin și la dumneata în vizită! Într-o seară — or fi

două sau trei zile de-atunci — l-am urmărit pe un gorobete cu care aveam niște socoteli ... A intrat la dumneata, eu după el ... Ei bine, acolo, printre cei cincizeci de gagii care haleau în contul dumitale erau vreo patru, cinci pe care-i cunoșteam personal ... Chestii de hapuri, droguri ... Cum e Carter Belloni, par examplu ...

— Îl cunoști pe Cart Belloni? exclamai cu surprins.

— Ba bine că nu! Pe el doar îl urmăream. Cîrpa asta de om își procura drogurile de la mine. În ziua în care m-a doborît Lou îmi datora o mie de dolari. Și, n-ai să mă crezi, acum refuză să restituie suma văduvei mele! Îți dai seama cum vine chestia!

— Nu e drept, replicai ca să-i fac plăcere.

Își înălță umerii largi și continuă să pășească alături de mine. Noua lui viziune asupra lumii păru să-l copleșească.

Deodată se întoarse către mine și fu cît pe-aici să m-apuce de gulerul hainei.

Mîna lui însă trecu prin pieptul meu.

— Uite-l, Doamne! răcni el, uite-l pe ucigașul dumitale, pe Carter Belloni! Știi ce mi-a cerut să-i procur, acum vreo trei săptămîni în urmă? Otravă! Vine într-o dimineață la mine, agitat nevoie mare, numai nervi ... I-am administrat mai întîi o doză mică, să-l potolesc ... Apoi îmi spuse că-i trebuie otravă. „Dar ai doar destulă în corpul dumitale!“ i-am zis, mai mult în glumă. „Aiurea, îmi răspunde. Vreau otravă adevărată. Otravă care să te omoare încetul cu încetul, fără durere“. L-am luat mai departe peste picior, întrebîndu-l dacă nu cumva dorește să se descotorosească de vreun prieten scump și drag, devenit prea supără-

tor... Pricepi matale, alde ăştia capătă uneori ideea fixă de a-l şantaja pe om. Mi-a răspuns: „Nu. E pentru mine. Numai pentru mine. Am să mă-ntind pe covoarele mele orientale şi am să beau filtrul morţii". — „Ce să bei?" l-am întrebat. Mi-a explicat cum vine chestia asta. I-am propus să lucreze cu un şmecher de al meu, care s-a specializat să dea la moacă, dacă-l plăteşti bine, dar Belloni s-a îngrozit numai la gîndul că i s-ar putea găuri pielea cea preţioasă. „Nu pot să văd sînge, zise. Vreau să mor frumos!" Îţi dai seama cum vine chestia!

— Şi te pomeneşti că i-ai procurat otravă? îl întrebai cu inima bătîndă (vorba vine!).

— Te cred, bătrîne. Nu fac pe nebunul. Eu mi-s comerciant! Alţii vînd şi pistoale sau pumnale..., aşa cum matale vinzi cărţi. Şi-apoi zicea că-i numai pentru el, pentru nimeni altcineva! Am avut grijă să-mi iau unele măsuri de siguranţă: l-am pus să dea banii gheaţă şi să-şi lichideze datoriile din urmă... L-am văzut din nou după trei zile. Se dezumflase... Sentimental cum sînt, m-am bucurat pentru el atît de mult, încît am făcut prostia să-i dau pe credit o nouă provizie de hapuri... Ţi-am făcut capul cît o baniţă, este?

— Este, i-am răspuns furios. Probabil că otrava *dumitale* m-a dat gata! Cum de nu te-ai gîndit atunci că ar putea să se servească de ea pentru altcineva şi nu pentru el? Din toate idioţeniile criminale...

— Las-o dracului! urlă el, la rîndul său. Mi-ajunge cîte necazuri am avut, cît am fost viu, cu sticleţii şi cu ceilalţi. Doar n-ai să începi acum şi dumneata să mă baţi la cap?

— Pentru mine nu ești decît complicele unui asasin!

Ridică pumnul, dar apoi își dădu seama de inutilitatea gestului său. O luă din loc bombănind și se îndreptă lent către Green Park.

13

Mi-am revenit imediat. Mi-a fost într-adevăr peste putere să cred că Belloni m-ar fi otrăvit. E tipul omului care — dacă se poate spune astfel — ia în considerație o sinucidere spectaculoasă în urma unei decepții, chit că după cîteva ore nu se mai ține de cuvînt. Dar să omoare pe altcineva...

Mi-am scos deci personajul din minte și m-am decis, înainte de reluarea anchetei, să văd puțin de ocupațiile mele profesionale.

Am făcut, mai întîi, un drum la Nagy și Gyornagy.

Cînd am intrat în biroul lui Gyornagy, am găsit o ambianță agitată și mi-am dat seama pe loc că o nouă telegramă, expediată de M.A.C. Films Inc. din Hollywood, suprasolicitase oferta lui Pelleas Pictures.

— Și cînd te gîndești, își dădea încîntat cu părerea Gyornagy, că acești domni refuzaseră, pînă acum cincisprezece zile, să achiziționeze drepturile de transpunere. Secretariatul lor literar respinsese *Sîngele Sudului*, considerîndu-l o gogomănie. Și iată că acum propun suma de un milion o sută de mii de dolari! E mai mare decît cea plătită de Metro pentru *Pe aripile vîntului!* Și — colac peste pupăză — mai renunță și la turnarea *Voluptăților mexicane!*

Nagy, şezînd la celălalt capăt al biroului, se bătea peste coapse.

— Ce mutră face oare Finnegan pe chestia ghinionului său, hai?

Jubilară o clipă, apoi se mai potoliră, aducîndu-şi aminte că Finnegan publicase totuşi alte paisprezece cărţi ale mele. O să cîştige şi el destul, de pe urma reeditărilor şi a vînzării drepturilor de transpunere cinematografică.

— Ehe! de cînd îţi spuneam, bombăni Gyornagy, că trebuie să punem mîna pe Carradine. Încă de acum cinci ani, cînd Finnegan era în dificultate şi nu reuşea să reglementeze drepturile pentru *Amantul zăpezilor*. Am fi putut obţine condiţii rezonabile. Dar dumneata, dragă Nagy, adu-ţi aminte, susţineai că volumele lui n-ar valora nici două parale.

— Din punct de vedere literar! protestă Nagy.

— Sărmane amice, dacă editorii încep să poarte de grijă literaturii, meseria lor s-a dus de rîpă!

Mai discutară cîteva clipe pe chestia asta.

Gyornagy era o huidumă obeză, cu faţa scăldată în grăsime, în timp ce Nagy care-i era cumnat era mic, scofîlcit şi agitat.

Ajuns la capătul argumentelor sale, exclamă:

— Mii de draci! Dar cine putea să prevadă că individul va avea parte de o moarte atît de frumoasă, cine?

Această vorbă de spirit îi redete lui Gyornagy buna dispoziţie.

— Ce e drept, spuse, este o lovitură în materie de publicitate. Şi asasinat, pe deasupra! Recunosc că nu mi-a trecut niciodată prin minte să lansez în felul acesta o carte. Pînă acum s-au văzut altele: şase luni de închisoare, tentativă de viol, si-

nucidere ratată, accident de avion... Astea au deja o foarte bună priză de public. Da' un omor în toată regula! E idealul, dragă!

Pufniră amîndoi în rîs.

Figura largă a lui Gyornagy se cutremură ca o piftie. Îşi scoase batista şi-şi şterse cu ea ochii înlăcrămaţi.

— E de băgat la cap, apucă să profereze Nagy.

— De băgat la cap!

Gyornagy fu cît pe-aci să se sufoce de atîta rîs. Cum interveni şi astmul lui, se produse un acces de tuse de i se făcu faţa vînătă.

Neliniştit, Nagy se sculă în picioare, dar asociatul lui îi făcu semn să stea pe loc. În sfîrşit, acesta inspiră adînc şi păru să se simtă mai bine.

—Da, e de băgat la cap, repetă din nou. E fantastic ca randament şi nu ne-a costat — pînă una, alta — nimic. Ai citit articolul lui Butterworth din *Timpuri viitoare*? Nu? Atunci ascultă-ncoace!

Şi se apucă să citească cu voce tare articolul necrolog pe care mi-l consacrase un vechi prieten, Duncan Butterworth, autorul *Unghiilor murdare* şi şeful unei şcoli literare la modă care-mi desfiinţase în mod sistematic orice carte. „Subprodus pentru uzul marelui public", scrisese odată. „Rămăşiţă dezgustătoare a burgheziei putrede", afirmase altădată.

N-am să încerc să evoc toate drăgălăşeniile formulate de el la adresa mea. Aflaţi doar că omul descoperise brusc, cu prilejul decesului meu, că sînt talentat foc şi merse pînă într-acolo, încît să mă revendice în şcoala lui.

Nu i-a fost dat însă lui Gyornagy să isprăvească această lungă ditirambă. Îl întrerupse o secretară care-i aduse corespondenţa sosită între timp.

Desfăcu o scrisoare (venită par avion de la Paris) și scoase apoi un strigăt de încîntare:

— Nu se mai oprește, domnule! Editura Hypnos din Paris ne oferă două milioane de franci pentru drepturile de traducere ale *Sîngelui Sudului!* Regretă doar că romanul nu cuprinde decît cinci sute treizeci de pagini... În scrisoare se spune că în Franța o carte nu e vîndută decît de la o mie de pagini în sus sau la kilogram, la alegere...

Se priviră reciproc.

Apoi Nagy își frecă urechea și schiță un zîmbet angajant.

— Nu se poate oare lungi nițel romanul ăsta?

— A, nu! spuse Gyornagy cu hotărîre.

Apoi se aplecă spre cumnatu-său.

— Și cum adică, să se lungească? întrebă el cu jumătate glas.

— Uite-așa... Se cere traducătorilor să dezvolte dialogurile, spre exemplu... Au ei acolo, în Franța, niște traducători nemaipomeniți... S-ar putea face apoi mai multe aliniate... În fine, mai sînt încă o grămadă de alte trucuri.

— Bine, bine, spuse Gyornagy. O să vedem. Dar nu trebuie trădată, în nici un caz, gîndirea autorului!

— Pentru nimic în lume! Numai că, dacă se realizează o terfeloagă de o mie de pagini, ea o să se vîndă bineînțeles mai scump... Am putea deci cere și noi mai mult... Gîndirea autorului a fost să facă rost de bani... Noi n-o trădăm!

— Ai cîte un răspuns pentru orice chestie, Miklos dragă, declară Gyornagy fără să-și ascundă admirația.

Reflectă o clipă, apoi suspină.

— Încerc totuși, spuse el, scărpinîndu-și vîrful nasului, un soi de remușcare... Ultima dată, cînd a venit la noi, i-am spus despre cartea lui că ar merge tîrîș, grăpiș...

— Așa o să spunem și de acum înainte! susținu Nagy, de parcă s-ar fi temut că asociatul său ar putea cumva să alunece pe panta periculoasă a sentimentalismului care — după cum se știe — duce la tot ce e mai rău pe lume.

— Te cred... Totuși uneori îmi spun că... autorii-s niște tipi tare amărîți. Vezi, am citit într-un ziar că în Franța sînt unii care primesc suma forfetară de patruzeci de dolari pentru un roman obișnuit.

— Hai, hai! protestă Nagy jovial. Iar o iei de la început!

Scrupulele tardive ale lui Gyornagy fură repede date la o parte. După o clipă, întinse mîna către un exemplar al *Sîngelui Sudului* care zăcea pe masa lui, deschise volumul, citi o jumătate de pagină și dădu din cap de cîteva ori.

— În fond, nici nu e așa de proastă! declară închizînd apoi cartea. Va trebui să mă decid s-o citesc pînă la urmă.

— Eu unul m-am apucat încă de aseară, spuse Nagy cu mîndrie.

Apoi adăugă cu o voce dezinvoltă.

— Nevesti-mi să nu-i vină să creadă, cînd m-a văzut cu cartea-n mînă!

14

Am plecat fără să mai ascult pînă la capăt trăncăneala lor. Avusesem inițial intenția ca, după ce

treceam pe la editorii mei, să mă învîrtesc și prin sălile de redacție ale ziarelor și în special la *Tablett* al cărui critic literar autorizat eram de zece ani de zile. Dar perspectiva de a audia cuvinte similare mă făcu să renunț la această idee.

Mă trezii astfel fără nici un rost la întretăierea lui Franklin Avenue cu strada S și începui deja să deplîng această solicitudine forțată, cînd privirea-mi căzu peste un mic vînzător de ziare ce flutură în mînă ultima ediție a *Star*-ului. Văzui atunci pe foaia cu cerneala încă umedă portretul meu.

— Dumnezeule! exclamai. Am scăpat înmormîntarea mea!

Articolul consacrat persoanei mele relata, într-adevăr, ceremonia emoționantă a funeraliilor mele. Primarul din Jefferson City rostise un discurs. O mulțime evaluată la cîteva mii de persoane se reunise la cimitirul Katshill, unde urma să fiu incinerat.

Nu pricepui nimic. Cînd părăsisem domiciliul meu, fusese ora trei. Am dedus că Arabel și cei doi copii ai mei plecaseră la înmormîntare. Or, acum era abia cinci și găsii că totul s-a petrecut mult prea repede. Recitii articolul cu mai mare atenție:

„...la orele cinci după-amiază, la cimitirul Katshill, într-un discurs magnific, primarul evocă memoria sublimului scriitor, smuls mișelește din rîndul literelor...".

Am înțeles dintr-o dată că articolul fusese redactat cu anticipație. M-am gîndit că poate nu era încă prea tîrziu.

Pornii deci în grabă spre Katshill, utilizînd deopotrivă taxiuri, autobuze și mașini particulare.

C-da 3970 col. 8

Cînd am ajuns însă, ceremonia se terminase. N-am putut s-o văd pe Arabel și nici pe copii și m-am atașat unuia din ultimele grupuri ce se puseseră în mișcare.

— Am crezut că nu se mai isprăvește, spunea J. Robert-Love cu un surîs ce se voia spiritual.

Apoi adăugă, cu obișnuitul lui cinism :

— Alții ard în douăzeci de minute. Lui i-a trebuit o oră și zece minute. Zău că aveam dreptate cînd susțineam că e un tip scorțos.

Flo Badezimmer, pe atît de corpolent pe cît era Love de plăpînd, replică cu vocea lui de scapet :

— Apropo de piesa lui *Amor focos*. Nu v-am spus atunci că de aici o să iasă fum ?

Mai schimbară între ei cîteva glume de foarte proastă calitate în legătură cu persoana mea și lucrările mele. Nu știu cum se făcea, dar J.R.L. omise totuși să spună că-mi datorează șase sute șaptezeci și cinci de dolari și douăzeci și cinci de cenți (îmi însemnam întotdeauna cu grijă sumele ce le dădeam cu împrumut, cu o exactitate ce mergea pînă la douăzeci și cinci de cenți) ; cît despre lunganul de Badezimmer, acesta părea a fi uitat cu desăvîrșire că îl făcusem cîndva gazetar.

„Ticăloșilor ! îmi ziceam în gînd. Așteptați puțin să vă ia Howery la întrebări . . . Ce-o să vă mai meargă atunci gurița !"

Dar nu i-am ascultat prea multă vreme. Se apropie un alt grup, în mijlocul căruia am recunoscut mutra roșie ca o sfeclă a lui Danton Shipka, faciesul ilar al lui Lemmy Miller și căpățîna de maimuță a lui Bill Rooney.

Înaintau pe Ave Maria Street, de-a lungul unei laturi a cimitirului, în căutarea automobilelor lor, rînduite ceva mai departe.

Am auzit de la treizeci de metri vocile lor răsunătoare. Îi interpelară în trecere pe Badezimmer şi pe J.R.L.

— Salut, salut! Focul trebuie stropit. Ce-aţi spune de un mic *drink*?

S-au alăturat, fiind cu toţii în cea mai bună dispoziţie, şi s-au bătut reciproc pe umeri.

— Bineînţeles că se stropeşte! zise Lemmy Miller.

Apoi se prefăcu că ar tremura de frig.

— Brr! Şi cînd te gîndeşti că unul din noi va sfîrşi în camera de gazare!

— Cum adică? întrebă inocent lunganul de Badezimmer.

— Foarte simplu! Unul din noi e, probabil, asasinul! Nu te-ai gîndit la asta? Camera de gazare, fraţilor! Îl văd şi pe amicul Shipka zbătîndu-se pe scaun, în timp ce directorul de la San Remo lasă pîrghia în jos şi precipită micile capsule de cianură...

Danton Shipka fu singurul care nu izbucni în rîs. Mărturisesc că şi eu găsii gluma cam deplasată.

— N-o să se găsească niciodată vinovatul, afirmă Rooney.

— Şi de ce nu? vru să ştie Miller.

— Pentru că vinovatul este un bărbat — sau o femeie — de o extrem de mare abilitate. În plus, Carradine a băut cu noi toţi şi fiecare din noi avea suficiente motive valabile pentru a-l trimite pe lumea cealaltă.

— Posibil! consimţi Badezimmer. Dar dacă se găseşte provenienţa otrăvii?

Discutară astfel un moment, apoi sfîrşiră a ceda insistenţelor lui Lemmy Miller care-i conduse spre barul cel mai apropiat.

Ajuns în prag, Danton Shipka ezită.

— Scuzaţi-mă, spuse cu o voce uşor voalată, neobişnuită pentru el. Trebuie să mă duc acasă.

Ceilalţi insistară să vină, dar — ca niciodată — Shipka păru să fi pus capăt slăbiciunii sale pentru alcool. Se degajă aproape brutal şi porni spre cea de a 16-a Avenue.

M-am ţinut după el.

DANTON SHIPKA

Danton Shipka!

Pînă-n prezent n-am vorbit deloc de el şi totuşi acest individ a fost luni de zile strîns legat de viaţa mea. Nu o dată mi-am spus că ar fi trebuit să-i întorc spatele încă din clipa cînd am fost prezentaţi unul altuia.

Aş fi putut, oare, avea vreun dubiu în ceea ce priveşte adevărata personalitate a acestui gazetăraş ce-şi asigura existenţa relatînd unei foi obscure din San Francisco soarta diverşilor cîini făcuţi zob? Dar şi dumneavoastră — vă asigur — v-aţi fi simţit, în prezenţa lui, dacă nu seduşi, măcar amuzaţi şi aţi fi fost indulgenţi cu mutra lui nostimă şi cu antrenul său.

Nu zvîrliţi aşadar cu pietre în mine, dacă m-am lăsat tîrît de el în cea mai neplăcută aventură a vieţii mele!

Venisem cu trei ani în urmă la San Francisco să ţin cîteva conferinţe şi trebuie să spun, cu toată modestia, că mi se făcuse o primire de neuitat. Danton Shipka se învîrtise în jurul meu încă din

prima clipă și mă întrebase, fără multe fasoane, dacă am de gînd serios să-mi petrec tot timpul liber cu personalitățile plicticoase ale Clubului Literar Feminin al orașului.

Adevărul este că acest club dispunea de o colecție redutabilă de fete bătrîne ce aveau năravul să te sechestreze după conferințe într-un salon și să-ți ofere nenumărate băuturi așa-zise nealcoolice.

Shipka apăruse deci în chip de demon ispititor.

— Dacă ar fi măcar nostime, îmi șopti la ureche, aș mai înțelege-o! Dar babetele astea-s antialcoolice!... Nu zău, dacă suporți așa ceva, mă faci să cred că nu dumneata ai scris *Amantul zăpezilor!*

Citise vreo trei sau patru cărți ale mele, ceea ce mă incită la o indulgentă simpatie. Cu toate acestea, am ezitat să evadez în văzul lumii din societatea acestor domnișoare acaparatoare. Fusesem pînă atunci pus la index de toate societățile și asociațiile de acest gen. În buletinele lor eram descris drept „un romancier pornograf, un scriitor ateu, imoral... de respins ..." Finnegan mă asigurase că o asemenea faimă ar facilita vînzarea scrierilor mele, dar ea mă jena totuși.

Astfel evoluînd lucrurile, mă grăbisem să accept invitația Clubului Literar din Frisco de a ține un număr de șase conferințe despre amorul platonic și sufletul feminin.

— Lasă-le naibii! îmi suflă Shipka. Vino să te plimbi cu mine! Am să te fac să petreci o seară agreabilă... În orașul ăsta nu e voie să te plictisești. E mai grozav decît Marsilia sau Barcelona!

Timp de două zile am rămas credincios bătrînelor mele fete şi ceaiului lor, dar în cea de a treia l-am urmat pe demonul meu ispititor.

Seara a fost distractivă. M-a plimbat prin cartierul chinezesc, prin cîteva baruri de noapte rău famate, dar cu adevărat interesante şi m-a dus chiar — în chip de spectator — într-o casă respinsă de morală, dar tolerată de poliţie. Am coborît în taverne ciudate, unde se îngrămădeau toate rasele Pacificului. Într-un cuvînt, am realizat cu acest prilej o documentare interesantă pentru un viitor roman, a cărui idee îmi venise încă în ziua sosirii mele la San Francisco.

Întrucît totul se terminase cu bine, am ieşit cu Shipka şi a doua seară. De data aceasta făcuse rost de o rablă de maşină, un soi de Ford antebelic şi m-a anunţat că vom merge la nişte prieteni ai lui, la Profirio, lîngă Clear Lake.

Pe la nouă seara, am nimerit într-o casă mare, clădită în stil hispano-mexican, ce fusese probabil mai înainte un fel de hotel pentru snobi, dacă nu chiar un cazinou, dar care căzuse între timp în decrepitudine.

Era locuită, îmi explică Shipka, de o sectă venită din Texas cu vreo treizeci de ani în urmă şi care statornicise acolo un fel de falanster.

Cei ai casei alcătuiau circa patruzeci de persoane, printre care cu greu ţi-ai fi putut da seama cine anume sînt fiii, fiicele şi prietenii patriarhului, un boşorog solemn, creatorul acestei confrerii aparte ce răspundea la numele de Solomon Dexter.

Aşa bărbos cum era, cu o privire strălucitoare, îmbrăcat neglijent, veşnic cu o biblie în mînă, era totuşi o apariţie! Shipka îmi explică: omul avusese anumite neînţelegeri cu ceilalţi membri ai sec-

tei şi, odată devenit dizident, preferase să aşeze între el şi ei o distanţă egală celei dintre Texas şi California.

Nu ştiu dacă vechea sectă proscrisese alcoolul, dar, dacă era aşa, atunci membrii casei Dexter erau şi ei dizidenţi, măcar din acest punct de vedere. Trebuie să adaug că Shipka adusese cu el băutură din belşug. De aceea s-a băut şi s-a mîncat din răsputeri.

Spre miezul nopţii am auzit cîteva confesii publice care nu erau lipsite de oarecare vină, apoi s-a continuat să se bea şi am asistat chiar la un soi de predică. Solomon Dexter tună şi fulgeră împotriva depravării moderne, exaltă bucuriile sănătoase ale patriarhatului şi schiţă cîteva viziuni apocaliptice. După aceea s-a băut din nou şi s-a purces la ritualul „Marii înfrăţiri", cum îl denumise Dexter.

Apoi s-a şters totul din mintea mea.

Habar n-am pînă la ce punct am putut să mă „înfrăţesc" în noaptea aceea. Fapt este că m-am trezit cu o oribilă durere de cap şi că atunci, cînd am izbutit să-mi fixez privirea asupra vreunui lucru, am zărit un revolver cu butoiaş pe care îl agita bătrînul Solomon. Scotea nişte răcnete incomprehensibile şi părea supărat foc.

Crezîndu-mă victima unui coşmar, m-am întors pe partea cealaltă a patului, unde m-am găsit nas în nas cu o brunetă fermecătoare de şaptesprezece ani cu care — probabil — fraternizasem cu o însufleţire cam prea mare, de vreme ce ajunseserăm aci.

Am priceput acum indignarea bătrînului.

— ...Emanaţie a cetăţilor putrede! urlă, manipulîndu-şi arma într-un mod periculos. Loth al

timpurilor moderne! Pîngăritor al sectei noastre frățești!

Am înghițit o adevărată predică. Tovarășa mea de pat se băgase sub plapumă și nu suflă nici un cuvînt.

Am încercat în două, trei rînduri să-l întrerup pe bătrîn și să-i explic... Furia lui însă se înteți și mai mult.

Am răsuflat ușurat cînd l-am văzut apărînd în pragul ușii pe Danton Shipka. El izbuti să-l mai potolească pe irascibilul moșneag; îl trimise în fundul camerei și se așeză apoi pe marginea patului meu.

— Vai de mine! oftă. Ce șmecherie mai zace și în dumneata, domnule! Of, cum te lasă cineva cinci minute singur, cum pui mîna pe fiica lui cea mai tînără. De data asta însă ai sfeclit-o! Bătrînul susține nici mai mult, nici mai puțin că o să te ucidă, ca să salveze onoarea confreriei sale!

Încet, încet au răzbit spre memoria mea vagi amintiri ale acelei nopți și am început să nu mai fiu atît de sigur că fusesem singurul care atentase la onoarea lui Dexter.

Am încercat să mă explic, dar eram stingherit de prezența bătrînului Solomon care-mi trimise din fundul încăperii niște priviri fulgerătoare și nu mă slăbi cu arma lui de foc.

— Nu-l ațîța în nici un fel! îmi suflă Shipka. O să se aranjeze! Dar nu-l stîrni, pentru numele cerului. Și fă ce zice el. Ai intrat într-o belea! Măcar dacă te dădeai la Deborah pe care moșul o consideră oaie rîioasă! Tocmai la Bethsabe care întruchipează puritatea!

— Mușamalizează, te rog, afacerea asta, zisei cu o voce de om mahmur. Mușamalizeaz-o, bătrî-

ne Danton! ... Am să-ţi port recunoştinţă eternă... Te voi răsplăti din plin ... Dar să-şi dea odată arma la o parte! Mi se face teamă cînd îl văd cu ea în mînă.

Continuînd să stea culcată lîngă mine, Bethsabe arboră o figură de profundă întristare, îşi ascunse faţa şi încercă să roşească.

— Nu-l aţîţa! repetă Shipka.

— Pot să-i cer scuze, am propus eu.

— Scuze? Doi bani nu dă pe aşa ceva. Are principii!

— Cîine desfrînat! urlă bătrînul, schiţînd un pas spre mine.

— Dar Dumnezeule! am protestat, am băut ca toată lumea. N-aş fi fost în stare să deosebesc pe Bethsabe de Deborah sau de un portret al Mariei Stuart.

— Aşa e, suflă Danton, numai că azi-dimineaţă n-ai fost găsit cu Maria Stuart în patul dumitale!

— Dar poate că nu i-am făcut nimic!

Danton Shipka păru iritat de această îndărătnicie a mea.

— Doar n-ai să ajungi să ceri să se verifice treaba asta, nu? Ea se găseşte în camera dumitale, în patul dumitale, alături de dumneata, ce mai vrei? Mie mi se pare prea de ajuns. Dacă ţii să te iau de aici, nu mai sufla un singur cuvînt! Dacă-l scoţi din sărite, ar fi în stare...

— E-n regulă! Fac tot ce vrea! Numai de s-ar potoli odată!

Danton se sculă, porni spre Solomon, parlamentă o clipă cu el şi izbuti să-l determine să se aşeze într-un balansoar. Apoi reveni lîngă mine.

— Cel mai bun lucru ar fi, îmi şopti el la ureche, să intri în mâinile lui. Vrea ca dumneata să-ţi mărturiseşti greşeala... Aşa se obişnuieşte...

Am încercat iarăşi să protestez, dat fiind că — pe sufletul şi pe conştiinţa mea! — realmente nu mi-aduceam aminte să fi atentat în vreun fel la virtutea lui Bethsabe Dexter. Dar o privire îndreptată spre bărînul Solomon mă făcu s-o las baltă: revolverul antedeluvian era îndreptat tot către mine.

— Spovedeşte-te, îmi spuse Shipka. Umileşte-te în public. Cere îndurarea providenţei. O să se aranjeze pînă la urmă...

Şi, într-adevăr, lucrurile s-au aranjat.

În faţa unui auditoriu reprobator, dar plin de compasiune pentru un păcătos ca mine, mi-am mărturisit greşeala. Am fost ajutat în acest sens de revolverul moşului ţinut mereu la vedere. M-am bătut pe piept, am blestemat carnea mea păcătoasă, sursa tuturor greşelilor şi crimelor noastre, şi am jurat să-mi consacru viaţa îndreptării răului pe care-l săvîrşisem. În încheiere, s-au cîntat cîţiva psalmi.

După asta, fără a-şi lepăda arma, Solomon Dexter ţinu o predică. Chemă milostivenia să pogoare asupra făpturii mele plăpînde şi binevoi să admită că voi scăpa de flăcările iadului.

Aşezată în rîndul întîi, Bethsabe mestecă paşnică un *chewing-gum*.

Cînd vocea cavernoasă a strămoşului încetă să se mai facă auzită, am răsuflat, în sfîrşit, uşurat.

— Ei bine! l-am întrebat apoi pe Danton în şoaptă, acum oare e mulţumit?

— Treaba se află pe drumul cel bun, mă asigură. Dar nu te apuca să-l contrazici, pentru că

ţi-ar lua-o în nume de rău... Ai avut noroc că a binevoit să te ierte. Acum doi ani în urmă, l-a curăţat pe unul care se învîrtise în jurul Magdalenei, o altă fiică a lui, omorîndu-l pe loc... Nu e de glumit cu Solomon, să ştii!

Observasem şi eu, între timp.

— Cît vrea? am întrebat, scoţîndu-mi carnetul de cecuri.

Bătrînul profet văzu gestul meu. Ochii lui scînteiară, iar apoi sări asupra mea asemenea lui Ezechiel.

— Josnicie şi mîrşăvie! urlă. Praf şi pulbere te fac, citadin blestemat!

Fiindcă nu pusesem carnetul de cecuri înapoi în buzunar, mi l-a apucat cu o mînă hotărîtă şi l-a aruncat tocmai în cealaltă extremitate a încăperii.

— Aurul şi argintul tău nu te vor salva! proferă. Aşează-te şi scrie!

Îmi întinse o foaie de hîrtie.

— Scrie-ţi spovedania!... Pentru ca Bethsabe să păstreze dovada de netăgăduit a vinovăţiei tale, mărturiseşte-ţi nenumăratele uneltiri!

Eram obosit şi exasperat. Toată povestea asta nu se mai termina. Shipka mă-ncurajă cu voce scăzută:

— Dar scrie-odată! Asta îl mai potoleşte... În ceea ce priveşte hîrtia, n-ai grijă, o recuperez!

— Dar nu ţin deloc...

— Scrie, nenorocitule! urlă bătrînul.

Şi revolverul cu butoiaş apăru din nou în faţa mea.

Am aşternut pe hîrtie — precum îmi fu dictată — mărturisirea „crimei" mele. Am adăugat data şi am semnat-o.

Solomon apucă hîrtia, o parcurse cu privirea, apoi o vîrî în buzunar fără să scoată un cuvînt.

— Nu te necăji, murmură din nou Shipka. Cînd o să se potolească, am s-o răscumpăr cu cincizeci de dolari.

*
* *

I-am dat lui Shipka fără să ezit cei cincizeci de dolari, apoi l-am aşteptat afară, în rabla lui, în timp ce el reglementa treburile în mod definitiv.

Din dreptul locului, unde eram, am zărit-o apoi pe Bethsabe plecînd liniştită cu bicicleta spre Clear Lake, fără să pară în vreun fel tulburată de ceea ce i se întîmplase. Ceilalţi membri ai falansterului îşi vedeau de treburile lor, adică se învîrteau în jurul casei, se tolăneau la soare întinşi pe verandă ori jucau cărţi pe peron.

Începusem deja să mă simt înduioşat de această viziune biblică, cînd Shipka se întoarse cu imensa lui faţă purpurie, devenită numai zîmbet.

— Gata! spuse el, instalîndu-se la volan. S-a făcut.

— Ai luat hîrtia?

Nu-mi răspunse, ci demară maşina, care coborî — străbătînd grădina lăsată vraişte — pînă la drumul mare. Nu mi-am întors capul nici măcar pentru a arunca o ultimă privire către casa ce-mi lăsase o atît de neplăcută amintire.

Shipka se angajă cu toată viteza pe drumul ce ducea — tot ţinînd-o spre apus — către San Francisco.

— Ţi-a dat hîrtia? întrebai din nou.

— E-n regulă... A binevoit să primească cei cincizeci de dolari. I-a luat!

— De luat, i-a luat, a trebuit să recunosc şi eu.

Dar hîrtia ţi-a restituit-o?

— Bineînţeles... Dar acum trebuie să apăs pe accelerator... Nu uita că la patru ai de ţinut o conferinţă...

Mă lua chiar peste picior.

— ...O conferinţă despre amorul platonic! Eşti într-o formă bună?

Tare mult aş fi vrut să-mi fi restituit hîrtia pe loc, dar refuza să oprească.

—Ţi-o dau numaidecît. De cum sosim. Cucoanele astea nu trebuie lăsate să aştepte.

La patru fără trei minute am ajuns la Clubul Literar. Un grup de admiratoare care stăteau în faţa uşii m-au înhăţat şi m-au dus pînă la podium, neîngăduindu-mi nici măcar să răsuflu.

Toate însemnările mele rămăseseră la hotel. Am improvizat timp de o jumătate de oră ca vai de lume, apoi — nemaiavînd nimic de spus — am avut ideea năstruşnică de a însufleţi adunarea punînd fel de fel de întrebări diverselor mele auditoare.

Însufleţirea se produse, într-adevăr. Una cîte una, urcară la tribună, relatară despre viaţa şi experienţa lor, schimbară între ele cuvinte mai degrabă acre decît dulci şi ajunseră aproape să se încaiere.

La şase şi jumătate, cînd în aer plutea un conflict vizibil, am şters-o englezeşte.

Pe Danton Shipka l-am căutat peste tot. I-am dat un telefon la hotel, apoi la ziar, am dat o fugă pe la vreo două sau trei baruri de care-mi vorbise. Nici urmă de Shipka.

Trenul meu pentru Chicago, unde trebuia să ţin o nouă serie de conferinţe, pleca la zece seara. N-aş fi putut amîna plecarea. Am luat deci în

grabă cina, am sărit apoi într-un taxi şi m-am lăsat dus la gară, zicîndu-mi că Shipka o să vină şi el, să-şi ia rămas bun de la mine.

A venit la zece fără două minute.

M-am aplecat peste fereastră, văzîndu-l cum aleargă de-a lungul peronului.

— Hîrtia ! am izbucnit eu.

— Hîrtia dumitale ? Dumnezeule, mi-am schimbat costumul ! A rămas în cealaltă haină. Dar nu-ţi bate capul. Ţi-o trimit la Chicago, la hotelul dumitale. Parcă-i Madison, nu ?

Trenul o luă din loc.

— Da. Deci, Shipka, rămîne aşa ?

— E-n regulă. Drum bun.

Am revenit în compartimentul meu şi am început să meditez. Toată povestea asta nu fusese, oare, montată dinainte ? Nu cumva mă dusese Shipka la Dexter pentru a mă supune ulterior unui şantaj de toată frumuseţea ?

* * *

N-a fost nimic de felul acesta. Bineînţeles că la Chicago n-am găsit nimic, dar nici Shipka nu mi-a cerut să-i trimit bani şi începusem să mă linişteso, la capătul a două luni de aşteptare, regretînd doar că nu putusem să pun mîna pe hîrtia cea compromiţătoare. M-am felicitat chiar că nu insistasem mai mult pe lîngă Danton. Ar fi putut crede că-l bănuiam de premeditare şi l-aş fi umilit.

Cînd a debarcat în luna octombrie a aceluiaşi an la Jefferson City, l-am primit cît mai amabil cu putinţă. Se hotărîse, zicea el, să se stabilească în

acest oraş şi-mi solicitase doar cîteva recomandări pe lingă cîteva ziare şi edituri.

M-am grăbit să-i fac pe plac, recomandîndu-l călduros la *Clarion*, unde a fost angajat în aceeaşi zi în care l-am vizitat pe redactorul-şef.

— Şi hîrtia? I-am întrebat totuşi intr-o zi.

— Ce hîrtie? Care...? (Mutra lui veselă se întoarse spre mine.) Ah!... Spovedania? Te mai frămîntă încă?

— Mi-ar plăcea s-o ştiu distrusă.

Încetă să mai zîmbească şi păru chiar încurcat.

— Vezi, Les? N-ai încredere în mine. Trebuie să umblu puţin printre hîrtiile mele... Dar chiar dacă n-o găsesc, n-ai de ce te teme. O să spunem că-i vorba de un capitol de roman, redactat sub formă de spovedanie... Şi apoi, fiindcă văd că ţii atît de mult la ea, am să ţi-o caut într-una din zile... Numai că-mi face impresia că n-ai încredere în mine!

— Dar deloc! am protestat eu.

— Bine, bine! Am să ţi-o caut şi am să ţi-o aduc. Poţi s-o rupi şi s-o arzi cu mîinile dumitale. Aşa ai să fii sigur. Dar ţi-o repet: cuvintele dumitale mă jignesc.

N-am insistat. În zilele ce au urmat, „uită" de cîteva ori să-mi aducă acel document supărător, apoi nici nu l-a mai pomenit. Nu m-am neliniştit peste măsură, zicîndu-mi că, dacă ar fi avut intenţia să mă facă să joc după cum îmi cîntă el, ar fi început de mult să mă stoarcă de bani.

Or, atitudinea lui vădise o perfectă corectitudine. Temerile mele fuseseră, se vede, nejustificate.

Şi-a publicat prima carte cîteva luni mai tîrziu, şi avu cu ea un oarecare succes. Animalul nu

era lipsit de talent şi vă asigur că articolul meu de patru coloane din *Tablett* pe care i l-am consacrat a fost scris cu o maximă sinceritate. Stilul său era vioi şi nervos, iar personajele bine înfipte în acţiune. I-am prezis o carieră literară strălucită.

Apoi cunoscu primele dificultăţi la Jefferson City. A fost dat afară de la *Clarion*, iar manuscrisul pe care-l prezentase editorilor a fost respins pînă şi de Finnegan, în ciuda intervenţiei mele. Am încercat să pledez cauza lui Shipka pe lîngă cei de la *Clarion*, dar prietenul meu, redactorul şef, declară că protejatul meu nu era tocmai dintre aceia pe care scrupulele nu-i lasă să doarmă noaptea. I-am cerut explicaţii. Mi-a răspuns că nu mi le poate da la telefon.

Intrigat, m-am dus la ziar. Redactorul-şef mă primi pe loc şi-mi înmînă, fără să zică un cuvînt, un foarte lung document. Era raportul unei agenţii particulare de investigaţii.

Am aflat astfel că prietenul meu Shipka fusese condamnat pentru emitere de cec fără acoperire şi că abia scăpase de urmărirea federală pentru corupere de minore.

— Vedeţi ? mă întrebă redactorul-şef.

— Aşi ! Toate astea nu-s decît nişte păcate de tinereţe. Dar, apropo, dumneavoastră anchetaţi chiar pe toţi colaboratorii dumneavoastră ?

— Nu pe toţi. Numai pe cei pe care nu-i cunoaştem.

M-am supărat.

— Doar n-o să-mi spuneţi că toţi reporterii dumneavoastră sînt nişte îngeri ?

— Nu ! Însă Shipka îşi majorează notele de cheltuieli de o manieră neruşinată.

— Dar şi eu am făcut asemenea lucruri, cînd eram tînăr.

— Lucru şi mai grav : a luat interviuri de la diverse persoane, lăsîndu-se plătit.

— Şi ceilalţi nu fac la fel ?

— Ba da, dar ei o fac de aşa manieră, încît nimeni nu ştie nimic. In sfîrşit, e un tînăr nedisciplinat. Cazul lui a fost ridicat de directorul nostru în timpul unei reuniuni sindicale. Danton Shipka a fost trecut de atunci pe lista neagră. Nici un ziar din statul nostru nu-l va mai angaja.

Am plecat fără să-i mai spun bună seara.

După o lună, Shipka împrumută de la mine două sute de dolari şi repetă această figură şi după o altă lună. Pînă la sfîrşit, treaba aceasta deveni un fel de pensie lunară.

Intr-o zi, cînd am ezitat să-i mai dau bani (Arabel îşi cumpărase un mantou de vizon, Gwen o combină muzicală de o mie de dolari, iar Wesley avusese o mică aventură ce mă costase încă şi mai mult), făcu o aluzie îndepărtată referitoare la imensul serviciu pe care — vezi Doamne ! — mi-l făcuse cîndva. M-am gîndit imediat la hîrtia pe care o păstra asupra lui şi am scos două bilete de cîte o sută de dolari.

Spre marea mea surpriză, m-a refuzat.

— Nu ! declară el cu demnitate. Nu vreau ca dumneata să te gîndeşti că exersez vreo presiune asupra dumitale, Les. Am să caut spovedania dumitale şi am să ţi-o aduc... Vei vedea atunci dacă acţionez ca prieten sau din alte motive pe care mi-ar fi ruşine să le iau în consideraţie. Nu doresc să mă mai împrumuţi cu bani, dacă crezi că...

Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să-l conving că am toată încrederea în el. Pînă la urmă con-

cd. 3970 — col. 9

simţi să accepte banii. Dar hîrtia cea blestemată tot nu mi-a adus-o!

*

* *

Lucrurile au luat o altă întorsătură în urmă cu trei luni, cînd Arabel mi-a deschis ochii că Danton se învîrteşte în jurul fiicei noastre Gwendolyn.

Gwen împlinise tocmai optsprezece ani. Era subţirică şi blondă, foarte drăguţă, înălţuţă şi suficient de naivă pentru a da ascultare unui cobzar ca Danton.

Ca un tată cumsecade ce eram, nu mă prinsesem. Shipka făcea parte — ca să mă exprim astfel — din familie. Lua masa cu noi şi ieşea des cu copiii mei.

Cînd Arabel îmi vorbi despre această tărăşenie, am crezut mai întîi că glumeşte.

Lui Arabel nu-i plăcea Shipka. Descoperise că-i dădeam bani şi mi-o reproşase — nu din zgîrcenie, ci pentru că refuzasem să-i satisfac curiozitatea. Cum nu sînt din cale-afară de generos, ea nu putea pricepe dedesubtul atitudinii mele faţă de Shipka. Mi se mai întîmplase, desigur, să mai dau din filantropie, dar pentru nimic în lume nu m-aş fi putut gîndi, în mod normal, să întreţin pe cineva, oricine ar fi fost el. Or, tocmai asta făceam, dacă este s-o spun drept.

Arabel mă cunoştea suficient de bine ca să ghicească: individul mă avea cu ceva la mînă. Tăcerea şi reticenţele mele o intrigau şi o enervau la culme.

În clipa în care mi-a declarat că Danton îi face curte lui Gwen, mi-am închipuit că trebuie să fie

la mijloc vreun şiretlic de-al femeilor, în vederea tatonării terenului înainte de a se pune veşnica întrebare: „Dar pentru numele lui Dumnezeu! De ce îi dai banii ăştia, dragă?"

Am întrebat-o de la cine deţine informaţia.

— Chiar Gwen mi-a spus-o! replică ea. N-ai decît s-o întrebi.

Ceea ce am şi făcut. Am rămas cu gura căscată în momentul în care mi-am dat seama că Arabel îmi spusese adevărul. Shipka îi făcea o curte turbată şi-i propusese chiar să se căsătorească cu el.

— Nemaipomenit! exclamai. Şi-l iubeşti?

Gwendolyn nu era prea hotărîtă. Îl găsea pe Danton amuzant şi simpatic. Cum pe de altă parte nutream pentru el — în ochii tuturor — sentimente din cele mai amicale, considera că Shipka este mai mult decît un om de treabă.

— Dar chiar tu spui că este un băiat plin de talent, răspunse ea liniştită la obiecţiunile mele. Ieri ai scris în *Tablett* că este una din speranţele literaturii noastre.

— Dar nu cîştigă un chior! Din ce-o să trăiţi?

Răspunsul meu n-o deconcertă. Surîse.

— Dar, tată! El va reuşi într-o bună zi, chiar tu i-ai spus-o nu de mult. Pînă atunci ai să ne ajuţi... O să locuim aici.

— Nici vorbă de aşa ceva, fetiţo. Danton are, probabil, talent, dar nu-l vreau de ginere. Aş dori să iei un om serios. În nici un caz un scriitor.

— Mama totuşi aşa a făcut!

— Da, dar...

— Şi văd că nu se plînge, este?

Apucă-te şi explică-i propriei tale fiice că, cu douăzeci şi cinci sau treizeci de ani în urmă, un scriitor mai avea cumva nişte şanse să răzbească în viaţă, în timp ce azi cine doreşte să aleagă acest meşteşug ar face mai bine să se arunce de pe Empire State Building!

Era inutil să discuţi cu Gwen. Fără s-o bruschez, am sfătuit-o să se gîndească bine, apoi l-am căutat pe Danton Shipka. Speram că nu e la mijloc decît un joc, o faptă nesăbuită, o glumă de prost gust, de care fiică-mea s-a lăsat prinsă.

Din nefericire, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— O iubesc pe Gwen, îmi declară Danton. Iar Gwen mă iubeşte şi ea. Noi ne iubim! Ai să te opui fericirii noastre?

— Doar n-ai să-mi faci una ca asta, Danton! am ţipat furios. Cît oi trăi, n-am să îngădui aşa ceva. Nu ţi-ajunge că te întreţin de luni de zile, că te hrănesc, că-ţi plătesc o pensie lunară: acum vrei s-o mai ademeneşti şi pe fiică-mea. Asta-i adevărată nesimţire!

— Te sfătuiesc să nu mai pronunţi cuvîntul „ademenire", ştii? mă puse el la punct. Nu *eu* sînt un ademenitor de fete! N-am abuzat de ea, după cîte ştiu. I-am propus să ne căsătorim, şi atîta tot.

Mizerabilul mă ţinea în şah.

— Soţia mea nu va fi niciodată de acord cu aşa ceva, i-am zis cu hotărîre.

—N-are nici o importanţă. Esenţialul este că Gwen mă vrea. Te rog să reţii că la nevoie ne lipsim şi de consimţămîntul dumitale. Aş putea să fug cu ea. Sînt sigur, dragul meu, *absolut sigur* că dumneata n-ai ridica nici măcar degetul mic pentru a anula căsătoria noastră. Dar, în fond, ce vrei? Joc cu cărţile pe faţă: prefer o cununie fru-

moasă, religioasă, cu mireasa în alb și cu binecuvîntarea părinților. Hai, Les, fii rezonabil și nu te mai opune!

Am încercat să-l iau cu binișorul, i-am oferit chiar bani, dar a rămas de neclintit. O nouă și discretă aluzie la spovedania mea mă incită la oarecare reținere. N-am îndrăznit să-i spun tot ce aveam pe inimă și l-am lăsat să plece, lăsînd astfel chestiunea încurcată.

*

* *

Probabil își imaginase că-l acceptasem ca ginere. Fapt este că i-o spusese lui Gwen și că aceasta, la rîndul ei, se grăbise să i-o raporteze lui Arabel. Nevastă-mea mi-a făcut o scenă groaznică.

— Dar nu înțeleg slăbiciunea ta pentru acest individ! îmi strigă. Chiar tu mi-ai spus că are un trecut suspect. Tu mi-ai spus că nu e bun de nimic... Trăiește pe spinarea noastră și-i mai dai și mîna fetei!

— Nu i-am dat mîna fetei noastre!

— Dar nici nu l-ai refuzat! Nu l-ai zvîrlit pe ușă afară, cum ar fi meritat...

— Nu pot. Mă are la mînă...

Și i-am povestit lui Arabel toată tărășenia.

Ea nu-și pierdu timpul ca să-mi reproșeze ceea ce aparținea trecutului.

— Ai acționat ca un imbecil, îmi spuse. N-ai priceput că acest acord-capcană cu bătrînul și cu putoarea aia care poate nici nu este fiica lui a fost înscenat pur și simplu? Ca să existe un mij-

loc de șantaj, de presiune... Tu i-ai găsit de lucru, tu îl întreții... Acum o vrea pe fata noastră... Mîine ne ia și sîngele, dacă-l lăsăm! Trebuie pus piciorul în prag, Les! Acest Shipka nu e decît un escroc, un șantajist, un mic gangster! Trebuie redus la tăcere! Doar n-ai să sacrifici cariera ta și pe fiică-ta pentru acest individ sinistru, nu?

Pentru moment, am decis să nu-l atacăm frontal pe Danton Shipka, ci să continuăm să facem pe amabilii cu el și să tergiversăm cît mai mult proiectata căsătorie. Arabel mi-aduce totodată la cunoștință, într-una din zile, că găsise un mijloc de a recupera spovedania mea.

Shipka, la rîndul său, se arătă tot mai exigent, fiind sigur de reușită. Mai întîi solicită — ca viitor ginere — o mai mare alocație lunară. Apoi ceru să se fixeze ziua căsătoriei și începu chiar, văzînd că nu mă grăbesc să fac acest lucru, să mă amenințe.

— Scumpule, îmi spuse într-o zi, nu țin să fiu dus cu preșul. Dacă nu anunți căsătoria noastră pînă la 15 ale lunii cel mai tîrziu, mă voi vedea în penibila situație să...

— Ești un individ infect! urlai. Un șantajist ordinar!

Își puse mîinile pe biroul meu cu un aer de sinceră părere de rău.

— Eu? O, Les! Cît de greșit judeci! Nu te-am amenințat niciodată. Dumneata mă umilești și încerci să mă izgonești...

— Ai fost abil, Shipka, chiar foarte abil. Dar bagă de seamă că...

— Ași! mă întrerupse el, cu un ușor surîs pe buze. Mă apăr, și atîta tot.

Asta se întîmplase cu zece zile înaintea morții mele. Am avertizat-o pe Arabel și i-am pus în vedere că trebuie acționat fără întîrziere.

— E-n regulă ! zise. Voi acționa.

Îmi spuse vag că are de gînd să-mi recupereze spovedania prin intermediul lui Wesley care-și făcea veacul pe la Danton. Deși mă cam deranja ideea că fiul meu va fi pus la curent cu toată această poveste, îi dădui totuși Arabelei mînă liberă. Dealtfel, mă anunță că se va servi, la nevoie, și de serviciile lui Carter Belloni care se afla de asemenea în foarte bune relații cu Shipka. Dar lăsînd-o să acționeze de capul ei, mi-am zis totodată că două manevre au mai mulți sorți de izbîndă decît una singură și m-am gîndit că este cazul să nu rămîn nici eu inactiv.

*
* *

Printr-un amic care apelase cîndva la bunele sale oficii pentru a ieși dintr-o încurcătură, cunoscusem un detectiv particular, pe nume Clifford Jordan. Prezentîndu-mi-l, amicul în cauză îl lăudase pentru înalta sa conștiință profesională, pentru discreția și eficacitatea sa.

M-am dus să-l caut pe Jordan care ocupa un birou în strada M, într-un cartier rău famat și i-am expus toată afacerea. M-a ascultat fără să mă întrerupă, mulțumindu-se pentru moment să încuviințeze din cap.

Cînd am terminat, a zîmbit cu un aer degajat.

— Am înțeles, spuse. În fond, ce doriți de la mine ?

— Într-o afacere de șantaj, cred că...

— ...este cel mai indicat să te adresezi poliției. Acesta este singurul sfat ce vi-l pot da.

— Mulțumesc, m-am gîndit și eu. Numai că poliția ține foarte mult la publicitatea ei, iar eu nu țin să izbucnească vreun scandal. Dacă am venit la dumneavoastră...

— Ce doriți de la mine? repetă el întrebarea.

Fără să dau vreun răspuns, am scos portofelul, am extras din el cinci hîrtii de o sută de dolari și le-am depus pe biroul lui. El le privi, dar nu se atinse de ele.

— Cunoașteți trecutul lui Shipka, îmi spuse. Ce mai, v-a prins în menghină. Trebuie recuperată, cel puțin, spovedania dumneavoastră...

— Dar recuperați-o, pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-am venit la dumneavoastră pentru a vă vorbi despre starea timpului.

— Unde se găsește, după părerea dumneavoastră, această spovedanie?

Mă înțelesese cît se poate de bine, dar făcea neîndoielnic pe tîmpitul, în speranța că voi mai scoate din buzunar. Am depus încă două sutare în fața lui.

— Nu e cazul, i-am spus, să se umble cu mănuși, cînd e vorba de șantajiști. Shipka va fi joi seara invitatul meu. Dumneavoastră n-aveți decît să intrați discret în apartamentul lui și să puneți mîna pe hîrtia mea.

Făcu o grimasă semnificativă.

— În momentul cînd mi-o veți înmîna, adăugai, vă mai ofer încă o mie de dolari.

— De unde știți că ține această spovedanie la el acasă?

— E de presupus. Lui Shipka nici nu-i trece prin cap că aş fi capabil să cotrobăi prin apartamentul lui.

Zîmbi şi luă bancnotele.

— E nemaipomenit cum se înşeală oamenii în viaţă, declară el. Spuneţi deci că joi seara...

* * *

Trei zile înainte de marea recepţie, Danton îşi reînnoi atacurile. Pretinse, de data aceasta, să anunţ logodna în cursul seratei. O luă şi pe Arabel în primire, dîndu-i a înţelege că aş fi consimţit, în sfîrşit. Dar între timp mai prinsesem şi eu curaj. Ceva îmi spunea că Jordan va reuşi în acţiunea lui.

— Nu te nelinişti, îi spusei Arabelei. Totul se va aranja.

Nu-i spusesem totuşi nimic despre angajarea lui Jordan, întrucît nu i-ar fi plăcut că n-o ţinusem la curent cu planurile mele.

Mă privi mirată şi am avut chiar, la un moment dat, impresia că e gata să-mi ceară lămuriri suplimentare.

— Totul se va aranja, repetai voios. Am un fel de intuiţie.

Spre marea mea surpriză, ea nu insistă.

Joi seara, cum a apărut Shipka în prag, m-am repezit la telefon să-l chem pe Cliff Jordan.

— Puteţi să-i daţi drumul, îi zisei. Şi dacă e nevoie, nu ezitaţi să răsturnaţi totul cu fundu-n sus. M-aş mira să depună cineva vreo plîngere. Şi nu uitaţi : în caz de reuşită, vă aşteaptă încă o mie de dolari.

— E ca și cum s-ar afla în buzunarul meu, replică el. În momentul cînd va fi așa, vă dau numaidecît de știre. Rețineți-l cît mai mult la dumneavoastră. S-ar putea, totuși, să am nevoie de cîteva ore bune... E clar ?

În cursul seratei, n-am avut nici o ocazie să mă întrețin cu Shipka, dar l-am supravegheat cu coada ochiului. Părea a fi în largul său, fața lui purpurie strălucea, de parcă s-ar fi bucurat deja de succesul acțiunii sale. De două sau trei ori puse discret mîna pe mine și mă-ntrebă dacă am în vedere ceea ce promisesem.

— Totul la timpul potrivit ! îi răspunsei, degajîndu-mă. Totul la timpul său.

Își încruntă sprîncenele.

— Nu ezita peste măsură, insistă el. Arabel e de acord. Am stat de vorbă cu ea. Îmi e cu totul favorabilă. Sper că și dumneata.

Am admirat-o pe Arabel pentru faptul că-și ducea jocul atît de bine pînă la capăt și m-am debarasat de Danton, promițîndu-i că am să anunț vestea cea mare la miezul nopții.

Pe la douăsprezece fără un sfert, am început să mă neliniștesc. Te pomenești că Jordan nu reușește ! Tăcerea lui mi s-a părut de rău augur. Ce mă fac, dacă n-o scoate la capăt ?

L-am zărit pe Shipka, stînd în picioare în dreptul pragului salonului mic. Îmi făcu un semn și a trebuit — împotriva voinței mele — să mă îndrept spre el.

— Ei, te-ai hotărît ? mă întrebă.

Și, întrucît am încercat să tergiversez din nou, se supără.

— Mă duc să vorbesc cu Arabel, îmi spuse. Mi-a confirmat acordul ei! Trebuie să te decizi odată, omule! Zău că da!

Deasupra umărului său am văzut-o pe Arabel și pe Gwendolyn în micul salon. Stăteau lîngă o masă pe care fuseseră puse mai multe pahare.

— Se va bea pe chestia asta, îmi spuse amical Shipka.

Și mă tîrî după el, ținîndu-mă de braț.

*
* *

Îi pusesem în vedere lui Cliff Jordan să nu prelungească investigațiile sale dincolo de miezul nopții. Nu țineam deloc ca Danton să-l surprindă pe nepusă masă. Nu-mi mai rămăseseră decît cîteva minute. Dacă Jordan nu va suna pînă la miezul nopții, afacerea era ratată. Efectiv nu mai vedeam altă soluție pentru a-mi salva onoarea și reputația decît s-o dau pe fiică-mea pe mîna ticălosului aceluia.

Asemenea unui condamnat care se agață de ultima lui speranță am încercat și eu să mai amîn deznodămîntul fatal.

— Lăsați-mă singur cu Danton, spusei Arabelei și lui Gwen. Vreau să-i spun cîteva cuvinte între patru ochi.

— În regulă, spuse Shipka, în chip de băiat cumsecade. Să bem, așadar, și să ne spunem tot ce-avem pe inimă...

Își luă paharul și-l ridică.

— Să bem pentru marea hotărîre... Hai, Les, zîmbește, pentru numele lui Dumnezeu! Știu că-ți este greu, ca tată, să-ți măriți fata, dar în sfîrșit...

Un prieten vechi, ca mine...

— Lăsaţi-mă singur cu el, repetai şi-i făcui semn lui Danton să mă urmeze pînă-n biroul meu.

Arabel şi Gwendolyn îşi luaseră şi ele paharele, dar ascultară de porunca mea şi se îndepărtară.

Inima mea bătea de două ori mai repede. Pentru a mă calma întrucîtva, am dus paharul la gură şi am băut din el.

— De ce s-o mai lungim ? zise Danton luîndu-mă de braţ, în timp ce ne îndreptarăm spre cabinetul meu de lucru. N-ai nici o şansă să mai ieşi din această încurcătură, sărmane Les... Fă, cel puţin, o mutră mai veselă. După cum vezi, nu sînt chiar un tip bocciu. Ţi-am forţat, ce e drept, mîna, dar asta-i viaţa... Sînt convins că...

Îl întrerupse soneria telefonului de pe birou.

Lăsîndu-mi paharul pe o măsuţă, sării spre aparat, ridicai receptorul şi recunoscui cu bucurie glasul lui Jordan.

— Puteţi să dormiţi liniştit! spuse. N-a fost uşor de găsit şi pot să spun că cei o mie de dolari au fost cîştigaţi cu trudă. A fost bine ascunsă drăcia asta de hîrtie de către prietenul dumneavoastră. Noroc că oamenii mei şi cu mine...

— Aţi pus mîna pe ea ? întrebai cu vocea sugrumată, privind înspre Danton cu multă băgare de seamă.

— Şi încă cum! A trebuit să dau totul peste cap... Dar o am. Vreţi să v-o aduc chiar acum ? Sau treceţi mîine dimineaţă pe la mine cu cei o mie de dolari promişi ?

— Vin mîine. Încă o dată : mersi !

 Am pus telefonul la loc.

Danton Shipka nu se mişcase de la locul lui şi mă privi cu o anume neîncredere, de parcă ar fi ghicit ce se întîmplase între timp.

M-am dus la el.

— Bătrînul meu Danton, îl anunţai cu vocea cea mai mieroasă cu putinţă, combinaţia dumitale s-a desumflat! Află că faimoasa spovedanie cu ajutorul căreia mă aveai la mînă . . .

Am pocnit din degete.

— *Nix!* S-a dus! A zburat! S-a volatilizat!

Îşi depuse paharul pe măsuţă, lîngă al meu, apoi se îndreptă spre mine. Faţa lui devenise încă şi mai purpurie.

— Cum? se miră. Ce vrei să spui?

— N-ai priceput încă? Spovedania dumitale se află în momentul de faţă în mîinile mele.

— Spovedania?

— Da, spovedania . . . Am trimis în seara asta pe cineva în apartamentul dumitale!

— Ai îndrăznit să . . .

— Dragă Danton, mi se frînge inima, dacă mai continui pe tonul acesta.

Îşi trecu o mînă pe frunte, de parcă ar fi fost de-a binelea năuc.

— Dumnezeule! Les . . .

— Asta e! dragul meu şantajist. Acum nu ţi-a mai rămas altceva de făcut decît s-o iei din loc.

— Nu te-am şantajat niciodată, Les! Doar nu de frică mi-ai împrumutat, din cînd în cînd, nişte dolari! Ai făcut-o din prietenie, pentru Gwen . . . Da, recunosc că am încercat să exercit o oarecare presiune asupra dumitale. Ca să te fac să te hotărăşti odată . . . Dar, în fond, era o glumă . . . O iubesc pe Gwendolyn . . . O iubesc sincer. Şi ea mă

iubeşte... Dealtfel, Arabel este de acord... Nu sînt o canalie!

I-am întors spatele, dar el se apropie şi mă apucă de mînecă.

— Te rog, Les!

— Lasă-mă!

— Dar îţi jur, Les...

Telefonul sună din nou.

Am ridicat receptorul. Era un prieten al lui Wesley care-l cerea pe fiul meu. M-am dus pînă-n pragul micului salon, l-am căutat o clipă pe Wes şi, cînd l-am văzut, i-am spus să meargă la telefonul din hol ca să răspundă. Apoi am revenit în biroul meu şi am pus receptorul în furcă.

Danton nu se mişcase de acolo.

— Ei! îl întrebai ironic, ai început să simţi lovitura de măciucă, dragă Danton?

— Les! Jur că...

— Nu jura, scumpule, doar ai mai fost odată condamnat pentru sperjur... Acum, cînd afacerea a fost aranjată, ai face bine să dispari din cîmpul meu vizual. Şi din cel al lui Gwen... Du-te şi taie în altă parte frunză la cîini... Îţi doresc multe succese într-o carieră ce se anunţă atît de strălucită! Poate că bătrînul Dexter şi mititica Bethsabe or să-ţi dea şi pe mai departe preţiosul lor concurs... Succes, bătrîne!

— Les! Doar n-ai să-mi distrugi fericirea. Te conjur pentru ultima dată...

— Succes, dragă, repetai.

Pusei mîna pe paharul meu de pe măsuţă, îl ridicai, uitîndu-mă ironic la interlocutorul meu şi-l golii dintr-o suflare.

Fără să mai scoată vreun cuvînt, se întoarse şi ieşi, lăsînd uşa întredeschisă.

* * *

M-am revăzut cu Arabel abia cînd musafirii noştri se pregătiră de plecare.

— Totul e-n regulă, îi zisei. Poţi dormi liniştită... Shipka nu mai poate întreprinde nimic împotriva mea.

— Cum aşa ? exclamă ea.

Trecuse de două şi mă simţii obosit. Cădeam jos de somn, nu alta. Nu mă simţii în stare să-i povestesc nevesti-mi despre intervenţia lui Jordan şi mă mulţumii, de aceea, să repet :

— E totul în regulă... Nu-ţi mai bate capul... Am să-ţi explic mîine... I-am plătit-o cu vîrf şi îndesat...

Faţa i se transformă şi exprimă deodată spaimă.

— Ce vrei să spui, Les ?

— Nu ceea ce-ţi închipui. De data asta l-am avut eu la mînă... Am fost mai hoţ ca el... De acum înainte n-o să mai calce pe la noi... Amicul Shipka nu mai există... Şi acum lasă-mă, te rog, să mă duc la culcare... Mor de somn !

— Da, spuse ea dulce. Du-te şi te culcă, dragul meu. Sînt fericită că nu mai avem de ce ne teme din partea lui... Atît de fericită ! Noapte bună, dragul meu...

Am sărutat-o.

A fost ultima noastră îmbrăţişare.

15

Aşa cum am mai spus-o, m-am ţinut după Danton care, contrar obiceiului său, refuzase să-şi urmeze prietenii la bar.

Îl tulburase, oare, faptul că asistase la incinerarea mea? Nu știu. Nu păru deloc să fie în largul său. Traversînd o stradă, era cît pe-aci să fie lovit de două mașini; mergea cu pași mari, izbind oamenii de pe trotuar și-mi făcea impresia că vorbește de unul singur.

Se opri, în sfîrșit, la o încrucișare de străzi, își privi ceasul, își scărpină ceafa de parcă ar ezita, apoi chemă brusc un taxi.

Mă urcai odată cu el.

Mașina se opri pe o stradă din Paris Village, cartierul artiștilor, în fața unui pavilion cu două etaje, în stil englez. Am recunoscut în ea locuința elegantă și boemă a nu mai puțin elegantului și boemului Carter Belloni.

Danton plăti taxiul, dădu un bacșiș de douăzeci și cinci de cenți șoferului care strecură pe chestia asta o înjurătură printre dinți. Intră apoi în casa cu ușa veșnic deschisă și urcă la primul etaj.

Am pătruns amîndoi într-o cameră mare a cărei dușumea era acoperită cu covoare persane și blănuri. Pereții erau decorați cu cîteva pînze de neînțeles pentru un muritor de rînd și chiar pentru ceilalți, cum aș fi eu, de pildă. Carter Belloni îmi explicase odată că e vorba de „pictură abstractă" și nu încercasem să aflu mai mult despre ele. N-aș îndrăzni să le descriu, de vreme ce Carter afirmase cu hotărîre că operele, fiind abstracte, nu descriu nimic și nu reprezintă nimic. Să facem, deci, și noi abstracție de ele!

În fundul încăperii, se lăfăia un cap imens al Junonei, din ipsos aurit, înalt de un metru.

Într-un șemineu înalt ardeau cîteva lemne, deși temperatura camerei era mai mult decît plăcută.

În sfîrşit, în aer plutea mirosul unui puternic parfum ce-l învăluia pe Carter Belloni stînd întins pe un divan de doi metri lăţime.

Poetul îşi întredeschise ochii în momentul cînd Danton se apropie de culcuşul lui. Mîna lui prelungă de culoare albă, străbătută de vine albastre, se înălţă către el.

— Amice, murmură, cît de gentil din partea dumitale să vizitezi un sărman abandonat... Mă simt atît de părăsit...

— Ehe! ripostă Shipka fără menajamente. Aşteaptă numai, să vezi sticleţii. Eu unul sînt convocat mîine de către nenorocitul de Howery...

— O! suspină Belloni. Cît de pisălog poate fi şi un detectiv ca ăsta! Şi ce vrea el de la sărmanul Danton?

Shipka nu păru prea sensibil la manierele delicate ale poetului. Stînd cu mîinile în buzunar, întoarse către el faţa lui mare de culoare stacojie.

— Dumneata, adică, n-ai fost încă interogat? vru să ştie.

— Eu? gemu celălalt. Dar de ce să fiu interogat, micul meu Danton?

— Păi, dumneata n-ai luat parte la serata aceea? Doar ai băut şi dumneata cu el!

— Am băut suc de portocale! protestă Carter Belloni.

Danton dădu din umeri şi se aşeză apoi, trăgînd un taburet lîngă el.

— Hai, aşează-te aici! îl invită Belloni, potrivind cu palma un loc la marginea culcuşului. Să te aud mai bine.

— Belloni, ceea ce am să-ţi spun ai să pricepi foarte bine şi de aici! bombăni Shipka.

cd. 3970 — c'' 10

— Iubitul meu Danton, cît de vulgar poți să fii!

— Doamne! răcni Shipka, făcîndu-se roșu ca racul, încearcă mai bine să m-asculți decît să faci pe tîmpitul cu mine. Chiar nu-ți dai seama în ce situație te găsești?

Carter Belloni îndreptă ochii săi palizi înspre plafon. Figura lui prelungă avea culoarea pergamentului vechi și era marcată de mii de riduri ușoare. Își coafase părul lung, blond cenușiu.

— Despre ce situație îmi vorbești? întrebă el cu vizibil efort. Dacă este vorba de conflictul ce opune pe adversarii poeziei abstracte...

Danton proferă o înjurătură grosolană pe care decența mă împiedică s-o reproduc.

— Carradine a fost otrăvit, spuse, scandînd silabele. O-tră-vit. Pricepi odată? Dumneata ești, probabil, ca de obicei, cu drogul turnat în dumneata și amănuntul ăsta neînsemnat ți-a scăpat, se vede treaba. Te pomenești că dumneata n-ai mai citit ziarele de o lună, două încoace. O-tră-vit! Acum ți-a picat fisa?

Belloni schiță un gest, de parcă ar fi vrut să alunge cu mîna o muscă inoportună.

— Așa-i trebuie! spuse cu glas dulce. M-a tratat într-un mod cu totul nedemn... Încercasem să-l inițiez pe tînărul său fiu într-ale artei abstracte... Spiritul materialist al lui Lester n-a fost în stare să priceapă intențiile mele...

— Intențiile dumitale! Mă faci să mă prăpădesc de rîs, Carter dragă. Nu te-ai gîndit nici o clipă că ai putea fi bănuit și dumneata?

— Să fiu bănuit? De ce anume?

— De omor, pentru numele lui Dumnezeu! Lester te-a dat afară din casa lui, dîndu-ți un picior în fund, dacă nu cumva exagerez...

— Exagerezi, într-adevăr, scumpul meu. Lester nu mi-a făcut una ca asta. Nici n-ar fi îndrăznit să se atingă de mine... Mă rugase doar să nu mă mai ocup de fiul lui. A doua zi şi-a cerut, dealtfel, scuze. Deşi aş fi putut să-i port pică, l-am iertat totuşi.

Shipka îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea.

— Carter Belloni, reluă el cu răbdare, îţi vorbesc în interesul dumitale!

— Îţi sînt foarte recunoscător pentru asta. Dar de ce ţii neapărat să fiu bănuit?

— Pentru că ai avut otravă! Faptul că ai cumpărat otravă este cunoscut de toată lumea... Era vorba să te sinucizi! Adu-ţi aminte!

— N-am făcut-o încă. Dar este, oare, o crimă să posezi otravă, scumpule? Toţi farmaciştii au otravă! De ce să nu fie bănuiţi atunci şi farmaciştii?

Exasperat, Danton se sculă. Se învîrti prin cameră, se opri apoi stupefiat în faţa unui tablou al lui Wynna Volkmar, compus din două sau trei linii întretăiate agreabil, pe un fond crem. Apoi dădu din umeri şi reveni lîngă Carter Belloni care nu se mişcase de pe divanul lui.

— Lester fiind otrăvit şi dumneata posedînd otravă, reluă, s-ar putea face eventual o legătură între aceste două fapte. Acum ai priceput?

— Otrava se află neatinsă în sertarul meu, replică Belloni.

— Eşti sigur de asta?

Belloni n-avu curajul să se scoale. Se mulţumi doar să-i indice lui Danton, cu o mişcare molatecă, un mic „secretar" din lemn de banan sau dintr-o altă esenţă de genul acesta.

Shipka deschise sertarul și scoase un plicuieț de hîrtie albă.

— Vezi bine, suspină poetul. Otrava e tot acolo... Atît de aproape de mine! În clipele de profundă suferință, mă consolez zicîndu-mi că mi-ar ajunge și un singur dram ca să...

Danton reveni lîngă el, rînjind.

— Așa va să zică? Un singur dram! Ca ăsta?

Desfăcu furios pachețelul, vărsă puțin praf în căușul palmei, îl vîrî în gură și-l înghiți numaidecît.

— O, nu! protestă moale Belloni. Nu-mi fă una ca asta, Danton!

— Încă un dram! urlă Shipka.

Carter Beloni își ascunse ochii cu o mînă.

— Nu, Danton, nu! Ai să mori... Nu-mi fă una ca asta! Nu în prezența mea!

Shipka îi aruncă restul plicului.

— E bicarbonat de sodiu!

Carter Belloni se arătă mai întîi foarte mirat. Apucă plicul, își înmuie un deget, îl băgă în praful alb și supse.

Deodată fața i se transformă, aducînd a furie; omul se ridică în capul oaselor.

— Și dacă aș fi vrut să mă omor? strigă cu voce de scapet. Cine e infamul farsor...

— Eu, replică Shipka. Eu ți-am luat otrava și am înlocuit-o cu bicarbonat de sodiu.

— Dar ești nebun! vociferă celălalt cu voce pițigăiată. Dacă aș fi vrut cu adevărat să mă sinucid și aș fi înghițit acest praf... Lumea și-ar fi bătut joc de mine! M-ar fi ridiculizat pur și simplu! Ești nebun! Ești nebun de-a binelea! Te urăsc de moarte, Danton!

16

Shipka se explică.

Zece zile mai înainte, cînd Carter Belloni îl anunţase că e pe cale să-şi procure un pliculeţ cu otravă pentru a se sinucide, Danton se temuse că ar fi în stare să-şi pună ameninţarea în aplicare. S-a grăbit, de aceea, să sustragă pacheţelul din sertarul în care poetul îl depusese chiar în prezenţa sa. A doua zi l-a înlocuit cu bicarbonat.

— Dar acum, continuă, ţi-aduc înapoi pliculeţul! N-am avut de lucru şi am povestit la două, trei persoane, că ţi-am şterpelit otrava... Întrucît Carradine a fost otrăvit, nu ţin deloc să fiu bănuit de omor şi, deci, nici să se găsească treaba asta la mine.

Scoase din buzunar un plic de hîrtie, identic cu cel dintîi şi-l întinse lui Belloni.

Acesta se calmase între timp.

— Şi de ce nu l-ai distrus, Danton?

— Pentru că se ştie că există. Dacă ancheta va fi îndreptată în această direcţie, e pentru mine mai util să fie găsit la dumneata. Şi încă intact!

— Bună idee. Şi în locul dumitale să fiu eu cel bănuit, nu-i aşa?

— Nu fi caraghios! N-ai avut nici un motiv să-i porţi pică lui Carradine. Pe de altă parte, se va constata că pacheţelul n-a fost deschis.

Belloni suspină.

— Cît poţi fi de complicat! zise. Ce anume te face să-mi spui toate acestea? N-aveai decît să faci să dispară otrava; nu te-aş fi bănuit niciodată de a mă fi deposedat de ea...

— Pentru că vorbisem de treaba asta cu cîțiva prieteni de-ai noștri. Chiar în ziua cînd ți-am luat-o, am spus cîtorva dintre ei ceea ce făcusem ... Ca să te împiedic să comiți un act ireparabil.

— Cît ești de gentil, Danton.

Shipka luă pachețelul ce zăcea pe divan și se duse să-l pună la loc în sertar.

— Cît ești de gentil ! murmură Belloni. Ai vrut să mă salvezi de la moarte. (Era vizibil emoționat). Îți port recunoștință !

— Bine, dacă-i vorba de recunoștință, fii bun și spune-le că ți-ai dat seama de fapta mea și că mi-ai cerut otrava înapoi. Adaugi doar că a doua zi ți-am dat-o. Spunînd așa, îmi salvezi, poate, viața.

Carter Belloni se așeză de-a binelea în pat. Ochii îi străluceau.

— Danton, bătrîne ! spuse. Dumneata l-ai otrăvit.

— Eu ? urlă Shipka. Nu, bineînțeles că nu ! Jur că nu eu. Pot s-o jur !

Belloni recăzu, oftînd, pe pernele lui.

— Păcat, zise. Păcat ... A fost un individ cît se poate de respingător și de brutal ... Mi-ar fi plăcut grozav ca dumneata să fi făcut una ca asta, Danton ! (Se întoarse într-o parte, cu ochii închiși pe jumătate). Ești sigur că n-ai făcut-o, Danton ?

Shipka scoase o înjurătură și mai grosolană și plecă aproape fugind.

17

După ce am petrecut noaptea la mine acasă, în ambianța reconfortantă a familiei, m-am întors a doua zi dis-de-dimineață la biroul lui Howery.

Eram la o distanță de douăzeci de metri de poarta instituției sale, cînd auzii niște răcnete violente răzbind din interiorul clădirii și-l văzui — cînd am intrat — pe Howery dojenindu-l zdravăn pe un tip greoi, pe nume Mac Mahon, ce-i fusese afectat în chip de adjunct pentru anchetarea acestui caz atît de delicat.

— ... Am să te trimit la plimbare! urlă Howery, roșu de furie. Încearcă să dai dovadă de nițică judecată, animalule! Avem de-a face cu o lume distinsă. Dis-tin-să! Pricepi? Iar dumneata îi tratezi pe acești oameni ca pe niște lepădături ... Nițel tact, ce naiba! Nițică inteligență. Dacă nu dispui de asemenea însușiri, ce dracu' mai cauți în poliție, hai?

Nu mi-am putut reține un zîmbet și m-am instalat lîngă Howery, ca să mă pot bucura din plin de spectacolul pe care mi-l oferi acest vițel umflat și uluit, care — nu încape îndoială — călcase în străchini.

— Sînt niște indivizi unși cu toate alifiile! continuă Howery. Niște intelectuali! Nu-i poți determina să mărturisească, dacă le vorbești în felul ăsta: „Ia spune-ne, drăgălașule, cum făcuși de-l dăduși gata pe gorobetele de Carradine, hai?" Or, tocmai în stilul ăsta te-ai apucat să-l iei la întrebări pe Badezimmer. Ai căpiat de tot? ...

— Dar nu i-am vorbit așa! protestă Mac Mahon cu timiditate. Omu' tocmai halea, cînd am ajuns la el ... Să mor dacă avea o mutră șucărită ... I-am zis ...

— Las' că știu eu ce i-ai zis. A fost aici, acum o jumătate de oră și te asigur că n-a fost deloc încîntat de comportarea dumitale! E cazul, dobi-

toc ce ești, să dai dovadă, din cînd în cînd, și de o fărîmă de inteligență, ce dracu' !

Mac Mahon oftă, iar fruntea lui îngustă se încreți a îngrijorare. Mi-aduse aminte, fără să vrea, de un personaj dintr-un film de Abbott și Costello care mă frapase cîndva în mod deosebit.

— Hai, cară-te! urlă Howery care păru totuși mulțumit că-și mai descărcase fierea. Și încearcă, măi omule, să lucrezi ca lumea! Ziarele au început să se agațe de noi... Au trecut trei zile, de cînd nenorocitul ăsta de Carradine a mierlit-o, și n-am găsit încă nici cea mai vagă urmă. Toți derbedeii ăștia sînt suspecți. Toți, fără nici o excepție! Cum stau de vorbă cu unul din ei, cum îmi înșiră numele unui număr de alți zece vinovați. Și, în același timp, se tratează unul pe altul cu „dragă" și „scumpule"!... Această Dinah Voltayre... Acest van Kesten... Și această secătură de Larrimore... Și această Hildegard Pottock ce pretinde că Carradine i-a furat ideea ultimului ei roman...

— Ar trebui să le tragi la toți cîte o mardeală, șefule! sugeră cu timiditate Mac Mahon. Ia să-i cotonogim nițel și să vezi cum încep să...

— Fugi de-aici! Alde ăștia scriu toți la gazete, se au bine cu primarul, dacă nu chiar și cu guvernatorul... Unii din ei m-au amenințat și cu niște trăsnete de la Washington. De Washington mă doare-n fund! Nu-mi pasă, pricepi? Dar aici, mami dragă, aici încep contribuabilii să vocifereze că nu sînt protejați... Să știi: în ceea ce mă privește, nu țin în nici un fel să-mi pierd slujba!

Oftînd, Howery scoase un trabuc din buzunar, îl crestă și-l adulmecă înainte de a-i da foc.

— Ai să-i supraveghezi pe toți tipii ăștia, reluă, după ce trase de cîteva ori din trabuc. Ți-l dau și

pe Schiampi. O să-i supravegliați pe Dwight Lardimore și pe Dinah Voltayre... N-am nimic împotrivă, dacă le faceți o mică vizită, sub pretextul de a le solicita cîteva date suplimentare... N-are importanță ce fel de date... Uitați-vă însă ce mutre fac. Vedeți dacă nu-și fac cumva valizele. Nu e nevoie să vă ascundeți. Să le vină damblaua, văzîndu-se supravegheați! O să facă, probabil, niște gafe. Asta și vreau!... Dar atenție mărită la vocabular, e clar?

Mac Mahon confirmă, dînd viguros din cap. Un larg surîs ilumină figura lui de brută.

— E-n regulă, șefule! Am înțeles. Trebuie să fim inteligenți — ăsta e consemnul, așa-i?

Imediat după plecarea adjunctului său, Howery primi un telefon de la o înaltă personalitate, al cărei nume nu l-am putut identifica și, drept urmare, fața lui își reluă culoarea gălbuie. Era furios la culme, dar nu îndrăzni să zică ceva. Se vede că personajul era foarte sus pus.

— Am să fac și imposibilul! protestă el. Vă asigur... Sînt toți suspecți... Carradine n-a avut decît dușmani, așa se spune... Poftim?... O, dacă țineți la asta... La urma urmei, prefer să am de-a face cu gangsterii... Sînt cu toții niște trăsniți, acești intelectuali! Niște trăsniți, niște geloși, niște pervertiți, niște neisprăviți!... Poftim?... Ba nu insult elita națională. Constat doar...

Ascultă cu luare aminte sfaturile pe care i le dădu, probabil, interlocutorul lui, apoi obiectă:

— Un vinovat cu orice preț? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde vreți să-l găsim?... Nu contează cine? Dar oamenii ăștia m-au amenințat deja că vor cere intervenția organelor federale...

Cum? Pe cel mai puțin influent?... Bine, am să încerc...

Puse furios receptorul în furcă și apucă apoi o listă lungă, cuprinzînd numele tuturor participanților la serata mea.

M-au intrigat, la început, cîteva semne ce figurau în dreptul fiecărui nume, dar m-am lămurit numaidecît asupra sensului lor. Ca să nu facă cumva pași greșiți, Howery se interesase în prealabil de influența, notorietatea, situația financiară și relațiile principalilor suspecți — vreo cincisprezece la număr, dacă nu chiar mai mulți.

În dreptul lui van Kesten era notat cu creion roșu: „imp. cun. rel. mena.", ceea ce am tradus cu „important, cunoscut, are relații, a se menaja!". Majoritatea celorlalte nume erau completate cu adnotații similare. Doar Shipka și Larrimore făceau excepție de la această regulă.

Dar Howery nu apucă să consulte prea mult lista lui, că ușa se deschise și-și făcu apariția un secretar care o anunță pe Dinah Voltayre.

— Dar n-am convocat-o, mîrîi inspectorul.

— Doamna vrea să vă vadă numaidecît. Spune că este ceva foarte important la mijloc.

— Howery ascunse lista într-un sertar, își îndreptă nodul de la cravată și-și trecu mîna prin păr.

— Bine, oftă el. Las-o să intre.

18

Ca de obicei, Dinah avu o intrare senzațională

 (nu și-ar fi ratat intrarea nici într-o colibă de es-

chimoşi) şi se aşeză pe scaunul devenit liber prin plecarea lui Mac Mahon.

Faţa ei nostimă era uşor animată, ochii-i străluceau, iar respiraţia, uşor grăbită, îi sublinia pieptul frumos.

— Domnule inspector, gînguri cu o voce de cîntăreaţă de blues, domnule inspector, puteţi să mă arestaţi... Eu l-am omorît pe Lester Carradine, joi seara, turnînd în paharul lui o otravă pe care mi-o procurasem în Mexic... L-am omorît pentru că mă trădase, pentru că îl iubeam, pentru că...

— Staţi puţin, izbuti să spună Howery. S-o luăm de la început!

Ea îndreptă mîinile spre el, ca şi cum ar fi solicitat nişte cătuşe.

— Arestaţi-mă, domnule inspector! Depun mărturie.

Faţa lui Howery trecu de la galben palid la roşu închis. El îşi muşcă buza de jos şi păru — în ciuda consemnului de inteligenţă dat subordonaţilor săi — a nu mai pricepe nimic.

— Şi ce vă face să depuneţi această mărturie?

— Doresc să fiu pedepsită pentru crima pe care am înfăptuit-o. Dar îmi puneţi întrebări ciudate, domnule inspector!

Howery îşi scărpină gîtul şi-şi clătină capul de două, trei ori.

— O clipă, vă rog! Spuneţi, deci, că l-aţi omorît?

— L-am otrăvit, preciză ea.

— Şi ce otravă aţi utilizat în acest scop?

Dinah păru a se enerva.

— Domnule inspector! exclamă. Dumneavoastră nu vă faceţi datoria, după cum văd. Nici mă-

car nu mi-ați spus fraza: „Vă previn că tot ceea ce veți spune . . ."

— „. . . va putea fi utilizat împotriva dumneavoastră", termină mașinal Howery. Ei, dar noi nu ne aflăm în Anglia, vedeți ?

Ea se sculă în picioare, exaltată de ideea mărturisirii.

— Chemați-l pe grefierul dumneavoastră, domnule inspector! Chemați presa! L-am omorît pe Lester Carradine. L-am o-mo-rît!

Howery apăsă pe un buton, apoi își scoase batista din buzunar, se șterse cu ea pe frunte și lansă o privire îngrijorată spre frumoasa criminală.

Ea se reașeză și așteptă cu inima vădit ușurată.

— Ei bine, vru să știe numaidecît, ați reușit să citiți între timp *Voluptăți mexicane*, domnule inspector ?

Incapabil să-i dea vreun răspuns, Howery apăsă din nou pe buton. Apoi întinse mîna spre telefon.

*

* *

Acesta fu primul incident al unei zile ce se anunță a fi foarte încărcată pentru simpaticul Howery. Voi încerca să relatez pe scurt întreaga ei desfășurare.

19

După ce mărturisirile lui Dinah Voltayre fură înregistrate și semnate și după ce ea fu pusă sub stare de arest, ușa biroului lui Howery se deschise brusc și-l lăsă pe Finnegan să năvălească înăuntru.

Dinah mai era încă acolo: își pudra fața.

— Ai înnebunit de tot? urlă Finnegan, avansînd către ea.

Flutură o ediție specială a lui *Clarion* care — record jurnalistic! — anunță deja prinderea asasinului meu.

— Ai înnebunit? urlă el din nou, văzînd că ea tăcea.

— Dar cine-i domnul? întrebă Howery.

— Editorul meu, răspunse calm Dinah.

Finnegan se întoarse către inspector.

— Și dumneavoastră, strigă el, stați s-o ascultați! Nu vă dați seama că este o nebună de legat, de internat la balamuc, că vă duce de nas?

Howery ridică mîna ca s-o conducă la arest.

— Eu unul, zise, înregistrez mărturisirile. Dacă ea pretinde că l-a ucis, mie nu-mi rămîne — în lipsă de altceva mai bun — decît s-o cred...

— Nu vă dați seama c-o face pentru publicitate?

Dinah oftă și dădu din cap, privindu-l pe inspector de parcă l-ar fi luat de martor pentru stupiditatea lui Finnegan.

Dar acesta — nici una, nici două — își reluă, furios, discursul.

— Curată publicitate, domnule! Le face pe toate acestea pentru că am refuzat noul ei roman!... *Această dulce cianură!* Vorbesc de un titlu. Își închipuie că de acum înainte cartea va fi smulsă din mîini!

Se întoarse spre Dinah, își împreună mîinile și le frămîntă înaintea figurii ei preocupate și ostile.

— Îți accept romanul! Dar retractează! Te implor! Sticleții ăștia sînt capabili să-ți atribuie realmente asasinatul, dacă nu găsesc pe altcineva! Re-

tractează, te rog. Accept *Această dulce cianură*! Fii rezonabilă, Dinah!

Această promisiune păru s-o mai înduioşeze pe tînăra femeie.

Am văzut că ezită şi că expresia feţei sale se transformă. Privirea ei, fixată asupra lui Finnegan, începu să se îndulcească.

— Prea tîrziu! tranşă Howery.

— Doar n-o credeţi vinovată? urlă Finnegan, întorcîndu-se cu tot corpul către el.

— A trecut faza mărturisirii. A semnat-o. De acum înainte îşi vor spune cuvîntul juraţii. Haideţi, voi ceilalţi, luaţi-o de aici... Cît despre dumneata, tinere (am zîmbit fără voie, pentru că Finnegan era bine trecut de cincizeci de ani!), te rog foarte mult să nu mă-nveţi ce-am de făcut! Dacă nu te potoleşti, te bag la răcoare pentru ultragiu la adresa unui magistrat!

20

La unsprezece şi jumătate, Danton Shipka îşi făcu apariţia în biroul inspectorului. Acesta din urmă considerase probabil că Danton n-ar prezenta suficientă importanţă ca să merite să se meargă la el acasă pentru a i se lua interogatoriul.

Dealtfel, Danton nu păru să se fi formalizat în nici un fel de această lipsă de consideraţie. Înaintă cu o mutră vag insolentă şi flutură numărul din *Clarion* sub nasul lui Howery.

— Deci femela aceasta i-a făcut bucata? rînji el.

 — Luaţi loc! ordonă sec Howery.

Shipka azvîrli jurnalul pe birou, apoi se așeză, își încrucișa picioarele și-și aprinse o țigară.

Inspectorul începu numaidecît să-l interogheze.

— Dar spuneți-mi, vă rog, i-o luă înainte Danton, cam de cîți vinovați aveți dumneavoastră nevoie? De o duzină?

— Ancheta n-a fost încă încheiată, domnule. Deci vă numiți Shipka?

— Danton Shipka, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Howery își îndreptă lent privirea asupra lui. Fruntea i se încreți de așa manieră, încît păru a nu măsura mai mult de o jumătate de centimetru în înălțime.

— Danton? se miră el. Ce fel de prenume mai e și ăsta?

Shipka se foi în fotoliul lui pînă-și găsi un loc potrivit. Apoi declară foarte în largul său:

— Danton a fost un celebru revoluționar francez. Bunicul meu care a trăit la Paris și-i cunoștea istoria . . .

— Un revoluționar, hai? repetă Howery. Un comunist?

— Nu chiar, rectifică Shipka. La vremea aceea al de ăștia nu-și făcuseră încă apariția.

Dar Howery nu dădu ascultare micii sale prelegeri de istorie. Mi-am dat seama că Danton îi făcuse categoric o impresie proastă. Ce idee mai e și asta, să te numești Danton?

— Măi să fie, se minună. Un comunist! Ce să mă mai mir că ați fost condamnat pentru emiterea de cec fără acoperire . . .

— Un păcat de tinerețe pe care l-am regretat amarnic, replică Shipka.

— ...şi că aţi fost urmărit pentru coruperea unei minore, îşi isprăvi inspectorul netulburat gîndul.

— Mă cam îmbătasem atunci.

— Iată două lucruri compromiţătoare pentru tovarăşul nostru Danton!

Shipka îşi ridică mîinile mari şi roşii şi le lăsă apoi să cadă neputincioase pe genunchii săi. Zîmbi.

— Ce-ar fi dacă am reveni la afacerea noastră? propuse.

— Chiar aşa! Ce-ar fi? Ai vrut, aşadar, să te însori cu fata lui Carradine...

— Ba vreau şi acum, replică Danton cu vioiciune. Dar asta este o treabă care mă priveşte direct şi personal.

— Şi tăticu' s-a opus la acest proiect...

— Întocmai, rînji Shipka. Şi atunci — ce să vezi? — i-am administrat recalcitrantului socru niţică otravă, iar acum sînt pe cale să mă însor cu iubita mea. Iar dacă ar fi fost nevoie, le-aş fi făcut de petrecanie şi mamei soacre, şi frăţiorului, şi căţeluşului. *„De l'audace, encore de l'audace, et toujours de l'audace!"* *, cum zicea celălalt.

— Care celălat? urlă Howery, ca scos din sărite.

— Cum cine? Danton!

— Care Danton?

— Comunistul acela francez!

— Ia mai taci din gură! urlă inspectorul.

— Nu trebuia să vă răspund la întrebări?

Conversaţia continuă în felul acesta încă douăzeci şi cinci de minute.

---

* „Îndrăzneală, şi iar îndrăzneală, şi tot mereu îndrăzneală!" (N. tr.).

Cînd Shipka o luă, în sfîrşit, din loc, Howery păru a cădea pradă unei crize acute de colecistită.

21

Pe la trei după-amiază, fu introdus J. Robert-Love care, fără să fi fost solicitat în acest sens de Howery, schiţă şi el o teorie personală.

— După aprecierea mea, nu poate fi vorba decît de o sinucidere. Carradine era pe drojdie. Suficient de inteligent ca să-şi dea seama de acest lucru, a ţinut să dispară, făcînd cît mai multă vîlvă în jurul lui. In felul acesta se răzbună, pe de o parte, pe toţi inamicii săi prezumtivi (era convins că-l urăşte toată lumea!) şi asigură, pe de alta, un nou interes pentru *Sîngele Sudului* care (fie vorba între noi) nu este tocmai terfeloaga lui cea mai bună. Puteţi s-o eliberaţi liniştit pe Miss Voltayre!

Am recunoscut spiritul scorpionic al omului de care mă leagă o prietenie de douăzeci de ani. N-a putut suporta niciodată gloria mea!

— Nu este la mijloc nici o sinucidere! i-o tăie scurt Howery. Este vorba, pur şi simplu, de un asasinat. Iar asasinul se găseşte printre invitaţii la serată. În ceea ce priveşte eliberarea lui Miss Voltayre, te-aş ruga să laşi treaba asta pe seama mea. Cunoşti vreun duşman de al lui Carradine?

— Nu prea...

J. Robert-Love ezită o clipă, apoi îşi dădu probabil seama că s-a ivit o şansă grozavă de a provoca duşmanilor *săi* personali niscaiva necazuri.

Zîmbi.

— Nu prea... Cu excepţia lui van Kesten...

cd. 3970 — col. 11

Acesta se jurase să se răzbune pe Carradine după povestea aceea pe care — sînt sigur — o cunoaşteţi. E un berbec cu ifose. Nici un talent; dealtfel... Îl văd foarte bine manipulînd otravă sau un *kriss* malaiez...

— Ţi se cer fapte, domnule, replică Howery vizibil indispus, şi nu prezumţii. Ai băut cu el în seara aceea?

— Bineînţeles. Ca toată lumea. Noi doi bem împreună de douăzeci de ani.

— Dacă nu mă înşel, îi datorai nişte bani, e adevărat?

— Da, sînteţi bine informat, rînji J.R.L. Şi vă închipuiţi, probabil, că l-am omorît ca să scap de datorii? Nu, scumpe domnule inspector. În mediul nostru nu se comit asasinate pentru o datorie bănească; pentru aşa ceva e mai la îndemînă un articol de ziar.

Zîmbetul lui se lărgi.

— Umblaţi mai degrabă pe la editorii lui, îl sfătui el. Ăştia sînt, într-adevăr, în stare să te omoare numai ca să nu-ţi plătească zece dolari şi jumătate din drepturile tale de autor.

22

La trei şi jumătate, doctorul Siegmund Trauer sosi pentru a-i face o vizită inspectorului.

Încercă, pentru a doua oară, să-l convingă de sinuciderea mea. O jumătate de duzină de complexe redutabile de care eram — chipurile — chinuit ar explica pe larg un asemenea act de disperare.

Howery îl ascultă cu răbdare timp de şase minute, apoi îl conduse pînă la uşă şi-i dădu drumul spre coridor.

Trauer abia mai apucă să-şi ofere serviciile pentru inspector şi familia lui.

23

Cînd Mac Mahon dădu buzna în birou — agitat nevoie mare — pe banca acuzaţilor se afla Lemmy Miller.

— Şefule, am pus mîna pe el! Tocmai cînd a vrut s-o uşchească!... Am pus mîna pe el!

— Pe cine dracu'? bombăni Howery, în timp ce Miller făcu ochii mari.

— Pe Dwight Larrimore! M-am învîrtit, conform dispoziţiei dumitale, pe lîngă hogeacul lui, am trăncănit ceva cu portarul, m-am vînturat prin culoarele casei, ba intrasem chiar în camera dumnealui, să-i zic două vorbe: trebuia să-l cunosc şi eu odată şi să-l previn că va fi chemat în curînd pe la noi, pentru a fi luat la întrebări!... Apoi am coborît şi m-am repezit pînă la *drugstore* din colţ, să-l tapez pe patronul lui de un *koke**. Şi, cînd mă uit pe geam afară, pe cine văd? Pe gagiul meu care o ştergea fain-frumos cu valiza-n mînă. Domnul o lua din loc! Am sărit, bineînţeles, pe el şi l-am adus.

Howery făcu un gest de om descurajat, îl eliberă pe Lemmy, care nu ştia cum să plece mai repede, apoi dispuse să fie introdus Larrimore ca-

* Coca-Kola (N.A.).

re apăru copleşit, cu hainele în dezordine şi părul vîlvoi.

— Da, mărturisi Dwight, mai înainte chiar ca inspectorul să fi deschis gura. Am vrut s-o iau din loc. E o maşinaţie la mijloc... Cecul acela n-a fost decît o maşină perfidă, ca să fiu băgat la apă... Ca să se creadă că l-aş fi omorît pe Carradine, pentru ca să nu vorbească... Dar vă jur...

— A! zise Howery cu un aer parşiv. Cecul! Da, da, faimosul cec!

Habar n-avea de povestea cecului. Dar pentru Dwight Larrimore chestiunea asta nici nu se punea: era convins că poliţia ştie totul! În plus, se vedea cît de colo că nu citise despre arestarea lui Dinah. Astfel stînd lucrurile, îşi dădu cărţile pe faţă.

— N-am măsluit cecul! susţinu el. Mrs. Carradine mi l-a dat, iar eu m-am mulţumit să-l încasez. Jur că n-am făcut nimic. Lester... vreau să zic Mr. Carradine m-a bănuit ulterior, dar s-a înşelat... Cecul o fi fost măsluit după aceea. Ca să fiu agăţat! Acum o să se spună că, întrucît am făcut curte nevestei-si (Howery ridică interesat o sprînceană) şi întrucît am falsificat — chipurile — un cec, l-am omorît... Dar, nu eu, domnule inspector, am făcut-o, v-o jur...

Se agită şi-şi strînse pumnii. Cuvintele sale deveniră uneori incoerente. Howery îl puse să reia de patru ori povestirea lui, apoi telefonă la bancă. Directorul se văzu astfel nevoit să raporteze discuţia pe care o avusese cu mine în legătură cu acest subiect.

— Ea însăşi mi-a remis cecul de cinci sute de dolari! strigă Dwight desperat. N-aveţi decît s-o întrebaţi! Te pomeneşti că a vrut să-mi joace o

...tă sinistră și s-a apucat că imite propria ei semnătură! Mi-aduc aminte că cerneala mi s-a părut și mie cam bizară și că suma și semnătura ar fi fost scrise de două persoane diferite. Dar l-a completat totuși în prezența mea. Întrebați-o! Doar n-o să-i treacă prin cap că, nevinovat fiind, voi fi condamnat pentru asasinarea lui Lester!

— Suspect numărul unu! declară Mac Mahon cu un larg surîs.

— Și de ce ai vrut s-o ștergi, dacă ești nevinovat? întrebă Howery cu finețe.

— Pentru că este la mijloc o mașinație! Am vrut să dispar pînă va fi descoperit vinovatul. Mi-a fost întinsă o cursă.

Se apucă din nou să urle, să tremure și să plîngă și sfîrși cu o veritabilă criză de nervi.

Înainte de a lua o hotărîre, Howery îl trimise la infirmerie și recomandă să i se administreze un calmant puternic. Mac Mahon făcu o figură acră-dulce. Văzîndu-l, ghiceai că în ochii lui toate acestea nu erau decît o cacialma și că mai degrabă o tăbăceală bună i-ar fi priit cetățeanului Dwight Larrimore.

24

Sosirea lui Carter Belloni readuse calmul în birou.

Intră în compania unui efeb blond și zdravăn pe care-l prezentă ca pe secretarul lui, apoi, înainte de a lua loc, înconjură camera, examinînd curios acest loc rău famat și adulmecînd cu o vizibilă neplăcere mirosul de picioare transpirate și de fum

stătut care umple de cînd lumea şi sub toate latitudinile birourile poliţiei.

Se abţinu totuşi de la orice remarcă nepoliticoasă şi se aşeză, foarte demn, înaintea lui Howery care luă cunoştinţă de el cu o teamă îngreţoşată.

— Lester mi-a fost un prieten devotat, declară el în chip de introducere. L-am iubit enorm. Il plîngem. A nutrit în multe privinţe idei dintre cele mai înapoiate, dar — ce să-i faci? — lumea este alcătuită din noi toţi, laolaltă. Nu-i aşa, scumpe inspectore?

Încurcat, Howery îşi scărpină gîtul.

— Ca poliţist, sînteţi un om foarte gentil, reluă cu amabilitate Carter Belloni. Foarte, foarte gentil, într-adevăr ... Ei, dar aţi descoperit persoana care l-a otrăvit pe Lester?

— Dumnezeule ...

Howery se exprimă dintr-o dată cu multă rezervă, iar vocea i se făcuse chiar mieroasă.

— Dumnezeule, avem — într-adevăr — anumite bănuieli ...

— E o femeie la mijloc, nu-i aşa? (Nici Carter nu citise, mi-am zis eu, ziarele).

— Ce vă face să credeţi că-i vorba de o femeie?

Belloni surîse uşor şi-şi legănă capul, apoi îşi ridică degetul arătător şi-l agită, ameninţîndu-l drăgălaş pe inspector.

— Haide, haide, spuse ... Numai o femeie este în stare să facă asemenea lucruri ... Femeia, inamicul nostru al tuturor! Lester avea marele defect de a fi cam dezmăţat în materie de femei. Şi doar l-am avertizat nu o dată la ce se poate aştepta ...

Brusc, Howery păru să depăşească acel soi de indispoziţie care-l paralizase. Faţa i se înăspri, iar el îşi recîştigă accentul profesional.

— Hai să stăm puţin de vorbă despre dumneavoastră, spuse sec. Carradine v-a dat, pare-se, pe uşă afară, aşa este ?

— Domnule inspector! protestă Belloni. Spuneţi mai bine că am avut o mică discuţie, în întregime platonică, asupra modalităţii de a se lua în consideraţie cîteva probleme . . .

— Aiurea! V-a interzis să-l mai frecventaţi pe fiul lui!

— Nu fiţi chiar atît de aspru, inspectore! Am intenţionat să-l iniţiez pe fiul lui în pictura abstractă şi în poezia suprarealistă . . . Lester n-a vrut . . . Era dintr-un alt secol, sărmanul Lester . . . Dar nu ne-am supărat. Dovadă este invitaţia pe care mi-a trimis-o pentru serata lui.

— Şi aţi băut împreună ?

Carter Belloni dădu lent din cap.

— Depinde ce înţelegeţi prin „a bea", domnule inspector. Nu consum niciodată alcool şi sînt vegetarian. M-am dus la serată ca să nu-l indispun, dar n-am stat decît puţină vreme. Şi am băut doar o jumătate de pahar de suc de roşii. Lester a stat în faţa mea şi era, pare-se, deja pilit . . . Eu eram, dealtfel, suferind în seara aceea şi m-am grăbit să mă întorc acasă . . . Nici acum nu sînt complet restabilit . . .

Efebul îi întinse o cutie mică din fildeş, din interiorul căreia Belloni pescui o pastilă pe care o înghiţi în mod delicat.

— Mi-ar plăcea să vă fiu de folos, domnule inspector, reluă el sculîndu-se în picioare. Mai aveţi să-mi puneţi vreo întrebare ?

— Nu, murmură Howery care păru copleşit. Dacă voi mai avea alte probleme de lămurit cu dumneavoastră . . .

— Veţi veni la mine, domnule inspector, nu e aşa ? Am să vă prezint o colecţie de tablouri. Am să vă iniţiez în pictura abstractă . . . Cred că aveţi înclinaţii. (Howery se sufocă probabil). Pe curînd, domnule inspector . . . N-aş fi crezut niciodată că un funcţionar al poliţiei poate fi atît de încîntător . . . Pe curînd !

25

Către sfîrşitul după-amiezei, Howery primi vizita căpitanului Washington Blossom, şeful său imediat superior, căruia îi schiţă un tablou suficient de sumbru al situaţiei.

— Continuăm să nu ştim nimic, mărturisi el. Această Dinah Voltayre care se acuză de a fi săvîrşit crima mi se pare o nebună. Ar fi stupid să opresc ancheta sub pretextul că a mărturisit. Este în stare să retracteze mîine ceea ce a declarat astăzi.

În ceea ce-l priveşte pe Dwight Larrimore, ăsta are în spate o poveste cu un cec fals care nu mi se pare prea clară. Jură că ar fi o maşinaţie a soţiei lui Carradine . . . Susţine că, întrucît el îi făcuse curte, ea însăşi ar fi falsificat cecul . . . Posibil, după toate acestea . . . Am să verific mîine.

— Posibil, repetă maşinal Blossom. Dar pentru ce dracu' i-a dat ea cinci sute de dolari ?

— Nu mi-a spus. Dar e ceva suspect în povestea asta. Cît despre ceilalţi . . . Nu, vorbind deschis, nu văd nici unul care ar avea vreo raţiune seri-

oasă pentru a-l suprima pe Carradine. Totuşi, nu cred nici în ipoteza sinuciderii.

Căpitanul scoase un oftat.

— Trebuie găsit, spuse. Nu te lăsa impresionat de aceşti indivizi. Fac pe grozavii, pe oamenii superiori . . . După umila mea părere, există mai multă minte în craniul unui sticlete amărît decît în capul tuturor acestor gagii !

Am înregistrat această din urmă remarcă drept un afront personal. Că noi ceilalţi, intelectualii, ne criticăm între noi, asta ne priveşte. Dar mă indispune că un curcan de rînd — fie el şi căpitan — îşi permite remarci de acest gen.

Ieşii, deci, de-a dreptul prin uşa încăperii, regretînd amarnic că n-o pot trînti cu toate forţele mele.

PARTEA A V-A

1

Am hoinărit pe străzi, fericit să simt din nou în jurul meu animaţia uimitoare a oraşului. M-am dus să dau tîrcoale prin Madison Square, ceea ce îmi evocă amintiri din tinereţe, de pe vremea cînd nu fusesem decît un ziarist pîrlit, apoi am coborît spre Broadway, cu intenţia de a respira aerul proaspăt din Kosciusko Park.

Dintr-o dată, m-am simţit atras înapoi de o forţă stranie, ceea ce era în contradicţie cu felul nestingherit în care circulasem pînă atunci. Aspirat literalmente de o forţă, împotriva căreia n-aş fi putut lupta, am traversat cu o viteză nebună zgîrie-nori, clopotniţe. În cîteva secunde, m-am trezit într-o cameră scufundată în penumbră.

Abia acolo am recăpătat libera dispoziţie a mişcărilor mele. Mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi potolesc emoţiile, apoi am privit în jurul meu.

Eram la mine acasă, în micul salon. Şi am ghicit că una dintre persoanele prezente dorise puternic venirea mea.

Cinci bărbaţi şi două femei — printre care şi Arabel — se reuniseră în această cameră. Erau acolo Hugo van Kesten, îmbrăcat cu un fel de costum de vînătoare în carouri verzi şi albe, Lemmy Miller, slab şi distins ca întotdeauna, J. Robert-Love, rînjind într-una, Flo Badezimmer, acelaşi mălai mare, Hildegard Pottock, cu pantofii ei bărbăteşti şi coama ei de iapă şi, în sfîrşit, inevitabilul Danton Shipka, a cărui faţă roşie izbutea să strălucească pînă şi în penumbra salonului.

În clipa cînd mi-am revenit, ei se îndepărtau de la o mică masă rotundă, în jurul căreia, se vede treaba, fuseseră grupaţi cu cîteva clipe mai înainte.

— Nu mai suport! se piţigăi Hildegard. Lăsaţi morţii să doarmă în pace! Găsesc aceste practici infame! Nedemne de dumneata, Arabel! Respectă amintirea soţului dumitale. Sărmanul Lester! Nu numai c-a fost omorît, dar nici mort nu este lăsat să se odihnească. Este nedemn, Arabel, m-auzi? N-am să mă mai pretez la o asemenea comedie sinistră.

— Calmează-te! spuse liniştit Flo Badezimmer. Dacă Lester doreşte să ne vorbească...

— Dai crezare unor asemenea baliverne? Că scrii cărţi despre asta, mai treacă, meargă! Dar să poţi crede în aşa ceva! Mă decepţionezi, Flo!

Florentin Badezimmer se supără. Poate dumneavoastră nu ştiţi că este autorul unui număr de patruzeci de tratate despre diverse ştiinţe oculte precum astrologia, cabala, spiritismul şi altele, cărţi care-i asigură venituri confortabile. Îl întrebasem de mai multe ori dacă crede cu adevărat în ele şi nu-mi răspunsese nici da, nici nu. Cinstit

vorbind, trebuie să recunosc că-mi făcuse, cu trei ani în urmă, horoscopul și că tot ceea ce îmi prezisese se verificase punct cu punct.

Cu excepția asasinatului meu.

Rănit în amorul său propriu, încercă s-o pună la punct pe Hildegard, dar aceasta — îi arătasem cîndva horoscopul — i-o tăie scurt :

— Nu i-ai prevăzut că va fi omorît, scumpule ! Cum se explică asta ?

Asemenea tuturor astrologilor și a celorlalți oameni din tagma lor, Flo Badezimmer avea cîte un răspuns pentru orice chestiune.

— N-am prevăzut, poate, omorîrea lui Lester, recunoscu, dar îl avertizasem despre un grav pericol de accident. Or, nu puteți nega că moartea lui a fost accidentală.

Hildegard emise un rînjet.

— Noroc că poliția nu gîndește ca dumneata ! Fără ea, asasinii s-ar lăsa în voia lucrurilor, spunînd despre victimele lor : „Au decedat, sărmanii, urmare unui accident".

Timp de cinci minute continuară să discute, întrebîndu-se dacă am fost omorît sau nu, dacă mă sinucisesem sau nu, cum să afle numele eventualului meu asasin. Hildegard se potoli, în fine, după ce Danton Shipka îi propusese :

— Hai să-ntrebăm spiritul lui Lester cine este ucigașul. El singur poate ști. Reia-ți locul, Hildegard.

Arabel nu se mișcase de la masă. Era calmă și ascultă fără să zică ceva. M-am întrebat, o clipă, dacă nu cumva ea avusese aiurita idee de a pune masa în mișcare ... Și, brusc, îmi spusei : Nu e

chiar aşa de aiurită ideea asta! Nu fusesem, oare, atras de o forţă atotputernică?

Dar ceea ce îmi fu dat s-aud după aceea spulberă numaidecît cîteva din noile mele iluzii.

— Lester a răspuns deja, spuse liniştit Flo Badezimmer. A lovit o dată ca să anunţe că a sosit... (Prima ştire despre mine)... Dacă Hildegard n-ar fi întrerupt vraja cu cuvintele ei necugetate...

— Am spus doar că cineva loveşte cu genunchiul în masă! protestă Hildegard.

— Bine, bine! Hai să începem iarăşi!

— Dar fără să se trişeze!

Flo Badezimmer care era în mod vizibil organizatorul şedinţei rugă pe fiecare din participanţi să jure că nu va face nimic ca să pună masa în mişcare. Consimţiră cu toţii la cererea lui.

— Totuşi n-am încredere! strigă Hildegard.

— Lasă-ne, dragă, să pornim la treabă! replică Badezimmer exasperat. Chiar dacă nu crezi, nu-i enerva pe ceilalţi! Ne-am adunat să aducem, la cererea ei, un serviciu lui Mrs. Carradine!

Am rămas surprins. Cum adică! Arabel se dedase spiritismului? Deplîngeam faptul de a fi dispărut din viaţa ei şi de a n-o putea opri să alunece pe această pantă periculoasă.

Argumentul o convinse în cele din urmă pe Hildegard. Îşi reluară cu toţii locurile din jurul mesei.

Examinai cu curiozitate feţele lor şi mă-ntrebai cîţi dintre ei, cred, oare, cu adevărat, în ceea ce fac.

Dar toţi erau gravi, pînă şi Danton!

2

— Spirite, ești aici ? întrebă Badezimmer, după cîteva minute de tăcere absolută.

Ca și cum m-ar vedea, Danton își întoarse privirea spre mine. De fapt, el contemplă ceasul amplasat în spatele meu.

— Spirite, ești aici ? repetă Badezimmer. Dacă ai sosit, lovește o singură dată !

— Și dacă n-ai sosit, lovește de două ori ! completă ironic Hildegard.

Vraja fu din nou întreruptă. Badezimmer protestă. Shipka rînji. Hildegard promise să nu mai zică nimic, orice s-ar întîmpla. S-a reluat ceremonialul.

— Spirite, ești aici ? începu din nou Badezimmer. Dacă ai sosit . . .

Masa se ridică ușor și lovi o dată, ceea ce se resimți puternic în camera silențioasă.

Tare aș fi vrut să știu cine face treaba asta în locul meu.

— Este, oare, spiritul lui Lester cel care vorbește ? vru să știe Badezimmer, devenit brusc neîncrezător.

M-am apropiat de ei, dar abia ajunsei în dreptul mesei, că aceasta se și ridică violent cel puțin cu opt, dacă nu chiar cu zece centimetri în sus și recăzu apoi, izbind piciorul drept al lui Hildegard Pottock care scoase, pe chestia asta, un țipăt strident.

A urmat un murmur de mirare.

Eu însumi, cu totul mirat de puterea mea, întinsei cele două mîini către masă. Aceasta se ri-

dică de două ori sau trei ori, apoi recăzu, dar fără să izbească, de data asta, vreun deget.

— Răspunde! Răspunde! exultă Badezimmer.

Deodată îmi spusei: „Lester, bătrîne, nu fi tîmpit! Ce cîștigi, oare, din circul ăsta? O distracție de cîteva minute, atîta tot; chiar o dorești?".

Nu! Ceea ce mă interesa era să aflu ce va spune masa *fără concursul meu*, adică sub influența cu totul firească a unui genunchi dornic să producă niscai revelații.

— Ești nefericit în noua ta viață? întrebă Badezimmer. Dacă da, lovește o dată...

Masa lovi o dată.

Ar fi trebuit să intervin, întrucît nu mă simțeam nefericit și țineam chiar să rectific anumite opinii eronate în această privință. Dar socotii preferabil să-l las pe *celălalt* să vorbească.

— E nefericit, comentă Badezimmer. Știți, desigur, că toți aceia care pier de moarte năprasnică trebuie să rătăcească șapte mii de ani pînă își află odihna cea veșnică. Sărmanul Lester!

Lunganul de Badezimmer pe care-l făcusem cîndva, într-un articol, șarlatan nu vorbise în viața lui atît de duios despre mine ca acum. Ba dimpotrivă!

Dar l-am iertat pentru toate grosolăniile sale, întrucît cea ce spunea mă interesa în cel mai înalt grad. Cum adică, să fiu îndemnat să rătăcesc șapte mii de ani pe pămînt? Pe cuvînt că nici nu e așa de rău, mai ales pentru un romancier! Voi avea prilejul să întreprind o bună bucată de vreme fel de fel de studii sociale și de moravuri.

— Aș vrea să fac o verificare! spuse Hildegard, cu o voce gravă. Puneți lui Lester o între-

bare pentru care doar el ar putea da răspunsul. O să vedem atunci !

— Şi cum vom putea verifica autenticitatea acestui răspuns, dacă nu ştim despre ce este vorba ? obiectă Arabel.

Se mai certară între ei o vreme, apoi se restabili liniştea.

— Eşti încă aci, Lester dragă ? vru să ştie Badezimmer.

Masa răspunse afirmativ.

— Cunoşti cauza morţii tale ? insistă Flo. Accident : o lovitură, sinucidere : două, omor : trei. Dacă nu ştii : patru lovituri.

Nici nu apucai să mişc un deget, că masa şi bătu de trei ori în duşumea.

Aş fi vrut să mă reped ca să adaug o a patra, dar Badezimmer trase deja concluzia.

— Ştii, deci, că ai fost asasinat... Poţi să ne spui, dacă cunoşti pe ucigaşul tău ?

— Da, răspunse masa.

— Ai vrea să ni-l numeşti ?

De data aceasta m-am apropiat de mobilă şi am apucat, întinzînd mîinile, s-o determin să zică nu.

— Evident ! oftă Hildegard. Cineva dintre noi nu vrea să se vorbească despre el !

— Linişte ! bombăni Badezimmer.

Apoi vocea lui deveni blîndă şi persuasivă :

— Lester dragă ! Spirite drag al lui Lester ! Nu vrei să ne vorbeşti ?

— De ce nu, la urma urmei ? mă-ntrebai şi eu.

Flo îmi explică, după ce răspunsesem la întrebarea lui printr-un da, că pentru litera *a* este nevoie de o singură lovitură, pentru litera *b* de două lovituri şi aşa mai departe.

 Apoi m-am amuzat şi eu pentru cîteva clipe.

Le-am trimis cît am putut de repede cîteva mesaje. I-am auzit socotind cu glas şoptit, descifrînd cu greu ceea ce le spuneam. Dar ei m-au întrerupt punîndu-mi întrebări care de care mai sucite.

Le-am trîntit pe chestia asta cîteva înjurături. Apoi, cînd a intervenit van Kesten, l-am pus la punct cît ai zice peşte.

— Întoarce-te la croaţii tăi! i-am zis.

In continuare i-am atribuit prin bătăi foarte distincte, literă cu literă, epitetul de „vită încălţată".

— Nemaipomenit! îl auzii mormăind. Croaţii mei — dar de unde pînă unde?

— Aşa ai spus inspectorului! adăugai.

De data aceasta a rămas perplex, nemaisuflînd nici un cuvînt.

Şi astfel am transmis diverse drăgălăşenii mai fiecăruia dintre ei. Am strecurat apoi un mic salut pentru Arabel şi pentru copii.

— Destul! urlă deodată Badezimmer. Să se termine odată cu trişarea!

La început am crezut că mi se adresează mie. Dar am priceput numaidecît că vorbeşte celorlalţi şi m-am apucat să rîd din toată inima. Cînd a început masa asta, în sfîrşit, pe mîinile mele, iată că se vorbeşte de înşelăciune. Perfect! Îi las în plata lor.

— Am să conduc numai eu şedinţa, explică Badezimmer, vexat la culme. Prin mine vine fluxul...

Masa rămase mută o bună bucată de vreme. Cei şapte asistenţi îşi menţinură mîinile lipite de lemnul ei lucios.

d. 3970 — col. 12

— Croaţii mei ! murmură van Kesten care nu digerase încă apropo-ul.

— Linişte ! ceru Badezimmer.

Liniştea se restabili, într-adevăr. Li se auziră foarte clar respiraţiile.

— Spirit al lui Lester ! reluă solemn cel ce se afla în posesia „fluxului". Spirit al lui Lester, nădăjduiesc că aceste glume proaste nu te-au contrariat . . . Vrei să ne răspunzi ?

Replica fu un „da" de toată frumuseţea.

— Ai idee cine te-a ucis ?

Masa începu să izbească. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Apoi se opri.

— D.

M-am aşezat în patru labe pentru a vedea cine „mă" determină să vorbesc.

Mi s-a părut că se mişcă genunchiul lui Badezimmer.

— . . . A, continuă masa, . . . N . . . T . . . O. . . N..

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi Danton Shipka izbucni într-un rîs forţat.

— Dacă aş avea o idee cît de vagă cine este ticălosul care se amuză cu asemenea răspunsuri, i-aş arde două palme peste bot !

— Linişte ! murmură Badezimmer.

De data aceasta eram absolut sigur că văd un genunchi săltînd masa. Dar era — aş fi putut să jur ! — cel al Arabelei. Bănuia şi ea că este Shipka la mijloc ? Eu unul îl consideram printre primii vinovaţi posibili, dar fără prea multă convingere, întrucît nu puteam încă să cred că cineva mă suprimase de bună voie. Asta ar putea să vă mire, poate. Dar aflaţi că un om mort nu simte neapărată nevoie să se răzbune ! Pe de altă parte, îndoielile mele nu se împrăştiaseră . . . Danton să fi făcut una

ca asta... Îi spulberasem, evident, toate planurile... Dar, în ciuda defectelor sale, n-avea apucături de asasin... Iată însă că Arabel era de altă părere... Decît doar dacă nu mă înşelasem în privinţa genunchiului... Strînsese, oare, dovezi pe care nu le cunoşteam? E posibil, în definitiv. Dar ce dovezi? Tare mult aş fi vrut să le cunosc şi eu.

— D... A... N..., reîncepu masa.

— Destul! strigă Shipka, ridicîndu-se dintr-un salt. Nu gust o asemenea glumă! Mi-ajunge!

Îşi părăsi locul, dar ceilalţi se regrupară în consecinţă şi rămaseră lipiţi de masă, de parcă nici n-ar fi observat intervenţia lui.

— De ce a făcut-o? întrebă Badezimmer.

— G... W... E... N... B... A... N... I, răspunse masa.

— Ajunge! urlă Shipka din colţul lui.

Şi eu mă supărai, nu atît împotriva spuselor mesei, cît mai ales împotriva intrigii care — oricine ar fi fost autorul ei — mi se păru periculoasă... M-am ridicat brusc şi m-am învîrtit în jurul meu, cu braţele întinse ca o morişcă.

Masa se ridică, basculă peste Hildegard şi se rostogoli apoi pînă-n fundul camerei, în ţipetele asistenţei.

3

Au urmat cîteva minute de mare agitaţie. Foarte emoţionat de spectacolul mesei zburătoare, Badezimmer dori cu tot dinadinsul să continue. Danton urlă. Hildegard păru tulburată şi nu mai pomeni de şmecherii.

Interveni, în sfîrşit, Arabel, izbutind să-l calmeze pe Danton.

— O fi o glumă de-a lui Lester, îi explică ea. Ii plăcea să te tachineze, doar ştii... Hai, Danton, nu mai fă mutra asta!

— A dracului glumă! bombăni el, privind pe rînd pe toţi cei prezenţi. Dacă aş şti cine este glumeţul...

Îl potoliră totuşi. Arabel îi oferi cel mai bun whisky al meu şi, după ce îngurgită trei sau patru pahare, Danton se calmă numaidecît şi redeveni surîzător.

— Dacă tot am ajuns aici, spuse el dîndu-i lui Badezimmer o amicală lovitură, hai să cerem spiritelor să ne spună şi cum am făcut-o... M-ar interesa să ştiu!

Işi reluară locurile.

Badezimmer invocă din nou spiritul meu. Urmă o tăcere de durată convenabilă, apoi masa îşi reînnoi mişcările.

— De la cine provine otrava? întrebă Flo.

Masa bătu un C.

— Aha! făcu Danton. Acum e altcineva la rînd. Cu atît mai bine pentru mine!

— Acum vine, poate, cea de a patra lovitură, declară Hildegard în surdină.

Shipka mormăi ceva ininteligibil.

— De la cine provine otrava? întrebă din nou Badezimmer.

Şi masa răspunse:

— C...A...R...T...E...R B...E...L...L...O...N...I.

— El este, deci asasinul?

— N...U...

— Aşadar altcineva a luat otrava de la Carter Belloni ca să i-o toarne lui Lester în pahar?

— D...A...

— Cine-i ?

— D...A...N...T...O...N...

Shipka oftă.

— Copii, zise, voi nu v-aţi săturat încă ? Carter Belloni are otravă, e adevărat. Dar o ţine la el în sertar. Un pacheţel intact... Mi l-a arătat chiar azi după-masă.

Nu răspunse nimeni. Danton se ridică, mereu surîzător, dar cu o expresie vag neliniştită întipărită pe faţa-i lată. Am bănuit că fierbe.

— Dragă Badezimmer, spuse el cu o voce mult prea siropoasă. Nu te doare cumva genunchiul ?

— Ce vrei să spui ? protestă lunganul.

—Vreau să spun că trişezi ! urlă Shipka, dînd, în sfîrşit, în vileag firea lui. Ştiu că vrei să mă bagi la fund, dar nu ţine ! Pungaş ce eşti ! Porc ordinar !... Te pomeneşti că dumneata...

Neputînd să se mai stăpînească, Danton îi trimise lui Badezimmer o directă.

Celălalt încercă să riposteze, dar fu smuls de pe scaunul lui de către agresor şi azvîrlit pe covor, nu fără a mai încasa încă doi pumni zdraveni : unul în bărbie şi altul în stomac.

— Ucigaşule ! urlă Hildegard, aruncîndu-se asupra lui Shipka, cu degetele răşchirate.

Interveniră ceilalţi. Lovituri, urlete, învălmăşeală, apoi Danton se dădu bătut.

4

— Bravo, bravo ! spuse Howery, stînd în pragul uşii. Am impresia că se discută aprig pe la dumneavoastră !

Nimeni — nici eu — nu-l auzise sunînd, nici deschizînd uşa micului salon. Şi iată-l pe Howery aici! Gwendolyn era lîngă el, iar în spatele lui îl văzui pe Mac Mahon şi încă doi poliţişti, aceştia însă în uniformă.

Arabel înaintă spre el plină de demnitate, ca şi cum casa ei n-ar fi fost decît teatrul unei dispute cavalereşti.

— Bună seara, domnule inspector, declară ea. Cu ce vă pot fi de folos?

Howery stoarse un zîmbet, apoi se-ndreptă spre Danton care se ridică jalnic, frecîndu-şi coatele.

— Danton Shipka! spuse, te arestez sub inculpare de omor săvîrşit asupra lui Lester M. Carradine... Umflaţi-l, băieţi!

PARTEA A VI-A

1

Cîteva săptămîni mai tîrziu, am asistat la procesul ucigaşului meu şi am avut satisfacţia, cu totul firească, să aflu că a fost condamnat la moarte.

El susţinuse sus şi tare că este nevinovat, iar avocatul lui făcuse imposibilul ca să obţină dacă nu achitarea, măcar o pedeapsă mai uşoară. În zadar însă: mărturiile se strînseră toate, asemenea unui fascicul, împotriva lui. Mobilul fusese clar, trecutul lui — mai puţin, iar culpabilitatea lui nu stîrni nici un dubiu printre membrii juriului.

Depoziţia care-l zdrobi definitiv a fost cea a lui Carter Belloni. Sprijinindu-se în timpul mersului pe un baston de fildeş, acesta se instalase cu precauţie în fotoliul martorilor şi răspunsese cu deosebită graţie la interogatoriul la care îl supusese District Attorney. Blîndeţea comportării sale, preocuparea de a nu-l copleşi peste măsură pe acuzat — toate acestea au fost în favoarea lui şi l-au pus pe Shipka într-o lumină şi mai detestabilă.

— Sînteţi artist ? a vrut să ştie D.A.

— Artist, recunoscu Belloni. Poet, actor, scriitor şi pictor în orele mele libere.

— Aţi cunoscut-o pe victimă ?

— Mi-a fost un prieten deosebit de scump.

— L-aţi cunoscut şi pe inculpat ?

Carter Belloni lăsă capul în jos, îşi trecu mîna prelungă şi albă peste faţa palidă, îl privi visător pe Danton căruia răgazul celor şase săptămîni de închisoare nu izbutise să-i altereze rumeneala feţei.

— Şi de el mă leagă o prietenie deosebit de scumpă... Am încercat să-l iniţiez într-ale artei avangardiste ... Fără prea mult succes, dealtminteri... E poate prea întreg şi prea firesc tînărul nostru...

— Onorată instanţă ! protestă Farrell, avocatul lui Shipka, martorul n-a fost convocat în faţa noastră ca să comenteze caracterul inculpatului. Ceea ce i se cere sînt faptele !

— Intervenţie valabilă, decise judecătorul.

— I-aţi spus inculpatului aici de faţă că aţi intrat în posesia otrăvii ? întrebă D.A.

— Da.

— În ce scop aţi obţinut această otravă ?

Carter Belloni oftă, iar ochii lui palizi priviră incinta tribunalului. Părea a fi confuz.

Judecătorul îl privi insistent.

— Martorul poate să nu răspundă la această întrebare, dacă consideră că este de natură să declanşeze o urmărire judiciară, declară el.

— Onorată instanţă, interveni D.A., Ministerul Public renunţă din capul locului la orice urmărire a martorului în legătură cu această afacere. Colaboratorii mei şi cu mine cunoaştem motivele pentru care a deţinut această otravă. Sîntem

în posesia depoziţiei sale scrise. Dar aş vrea s-o expună în faţa Curţii prin viu grai.

— Răspundeţi la întrebarea procurorului, ordonă judecătorul.

— Într-adevăr... (Belloni îşi trecu limba peste buze). Mă bătuse gîndul să-mi pun capăt zilelor. Mi-am procurat otravă, dar am avut după aceea parte de cîteva bucurii care mi-au înseninat... pentru o clipă existenţa.

— Aţi constatat, aşadar, dispariţia otrăvii pe care o conţinea pliculeţul acela de hîrtie albă, lat de două degete şi lung de trei, nepurtînd aparent nici un fel de indicaţie ?

— Nu, replică martorul.

— Aţi declarat totuşi în depoziţia dumneavoastră că pacheţelul v-a fost sustras din sertar şi înlocuit cu unul asemănător. Aţi putea relata Curţii în ce mod anume a fost efectuată această substituire ?

Faţa lui Belloni dădu la iveală un sincer regret. Îl privi pe Shipka dintr-o parte, îşi ridică mîinile acelea albe şi prelungi şi le lăsă să cadă de parcă şi-ar fi cerut scuze că nu-i este dat să ocolească adevărul.

— Ei, bine ! Shipka... adică inculpatul... a venit să mă vadă la două zile după ce murise Carradine. Îmi adusese la cunoştinţă că-mi sustrăsese pacheţelul acela cu vreo opt, zece zile mai înainte, pentru a mă împiedica să comit un act funest... Îl înlocuise cu un pacheţel identic care — zicea el — nu conţinea decît bicarbonat... M-a şi supărat, dealtfel : ca să mă convingă că spunea adevărul, înghiţise cîteva fire de praf scoase din ultimul pliculeţ. Mi-a restituit apoi primul plic, punîndu-l

înapoi în sertar, unde a rămas pînă-n ziua cînd a venit poliţia ca să-mi percheziţioneze casa.

În sală se auzi un murmur reţinut, pe care însă judecătorul îl reprimă cu cîteva energice lovituri de ciocan. D.A. adresă lui Belloni un zîmbet încurajator. Păru încîntat de-a binelea.

— Pliculeţul pe care vi-l adusese Shipka era asemănător celui pe care vi-l luase?

— Nu l-am privit de aproape, dar de la distanţă aş fi spus că da. Era şi acela un pliculeţ obişnuit, din hîrtie albă.

— Pliculeţul confiscat în locuinţa martorului a fost adus aici, onorată instanţă, declară D.A. Este vorba de piesa doveditoare numărul treisprezece.

Apoi se întoarse spre Belloni.

— Ce v-a mai spus, dealtfel, inculpatul?

Belloni păru din nou dezolat.

— Ei bine! Danton m-a rugat să nu spun nimănui nimic. Se temuse grozav că ar putea fi bănuit, dacă s-ar afla că intrase în posesia otrăvii.

O nouă rumoare în sală. Noi lovituri de ciocan.

Sprijinindu-se cu coatele de masa de şedinţă, Danton mormăi, dădu din umeri şi aruncă o privire furioasă către avocatul său.

— Aşadar, urmă procurorul, eraţi convins că fusese vorba de acelaşi pacheţel, da?

Farrel ar fi vrut să intervină, dar nu mai avu răgazul necesar.

— Da, răspunse Belloni.

—Aţi ştiut, da sau nu, tună D.A., că plicul pe care vi-l adusese Shipka — vorbesc de cel de al doilea — nu conţinea nici el decît bicarbonat de sodiu?

— Da' de unde! exclamă Carter Belloni. Cum era să fi știut? Doar nu m-am apucat să gust din el!

*

* *

Pentru că lucrurile stăteau, într-adevăr, astfel! In plicul pe care-l descoperise poliția în cursul descinderii la Belloni analiza nu relevase decît un conținut de bicarbonat de sodiu; în schimb, percheziționîndu-se domiciliul lui Shipka, urmare a unei scrisori anonime prin care se adusese la cunoștință că acesta sustrăsese otravă de la amicul său Belloni, s-a descoperit în buzunarul unui pardesiu vechi un mic plic alb ce conținea urme de florură de sodiu.

Faptele fuseseră stabilite cu rigoare științifica, excluzînd orice eroare: sub pretexul de a-l împiedica pe Carter Belloni să se sinucidă, Danton furase otrava și o înlocuise cu bicarbonat. Mă otrăvise. Apoi, simțind că bănuielile cad asupra lui, îi adusese lui Belloni un alt pliculeț.

De ce neglijase însă să distrugă restul de otravă?

Chestiunea nu fusese pusă. Ucigașii au uneori lapsusuri care se dovedesc pînă la urmă supărătoare pentru ei înșiși.

2

Cînd veni rîndul lui Danton Shipka să ia locul în fotoliul martorilor, el reuși să indispună auditoriul și juriul cu vorbirea lui arțăgoasă și cu obrăzniciile lui.

— Ați știut că Belloni a avut intenția să se sinucidă ? vru să știe zelosul District Attorney.

— Bineînțeles că am știut! exclamă Shipka. A povestit-o doar la toată lumea și a răspovestit-o.

— Ați făcut ceva pentru a-l împiedica să facă acest lucru ?

— Am fost atît de prost inspirat. I-am sustras pachețelul cu otravă și l-am substituit cu un altul, umplut cu bicarbonat.

— Ce-ați făcut cu pliculețul furat ?

— L-am păstrat cîteva zile în buzunarul meu, apoi i l-am restituit.

— Ați povestit altor persoane despre această sustragere ?

— La vreo cinci sau șase inși, cel puțin...

— V-aduceți aminte cui anume ?

— Celor pe care-i frecventez de obicei... Este vorba de Larrimore, de miss Voltayre, de Mrs. Carradine, de Badezimmer...

— Atunci, cînd i-ați restituit plicul lui Carter Belloni, l-ați rugat să nu vorbească nimănui despre acest incident ?

— Bineînțeles... Curioși cum sînt sticleții, s-ar fi apucat să mă bănuiască... Dacă Belloni n-ar fi fost un om cu două fețe...

Izbucni un scandal întreg. Belloni, șezînd în rîndul întîi al publicului, își ascunse fața.

— Chem martorul la ordine, declară judecătorul cu severitate, și-l avertizez că la prima jignire îl voi amenda.

Shipka se apucă să rîdă.

— Eu îmi pun capul la bătaie, onorată instanță, declară. Cînd voi fi achitat, am să plătesc cu multă plăcere toate amenzile pe care intenționați să mi le dați !

Judecătorul tuşi, în timp ce publicul făcu zgomote din cele mai diverse. În sfîrşit, ordinea fu restabilită.

— Puteţi să ne explicaţi prezenţa otrăvii în casa dumneavoastră ? întrebă D.A.

— Da, răspunse Shipka. Este un ticălos la mijloc care a vrut să mă înfunde. Sau, mai degrabă, este mîna sticleţilor cărora le trebuie un vinovat cu orice preţ... De ! dacă Carradine n-ar fi fost decît un gazetăraş de mîna a cincea, ca mine...

Prin replici de genul acesta, Danton se apucase să înoate împotriva curentului.

3

Cînd veni rîndul Arabelei — era foarte palidă şi vizibil emoţionată — , procurorul dădu dovadă de o atenţie înduioşătoare.

— Aţi ştiut, Mrs. Carradine, spuse, că acuzatul luase otrava lui Carter Belloni ca să-l împiedice să se sinucidă ?

— Da, răspunse Arabel. Danton ne-a povestit-o într-o zi cînd ne reunisem vreo zece sau douăsprezece persoane. Ne-a relatat-o rîzînd şi bătîndu-şi joc de Carter...

D.A. nu insistă.

— Acuzatul a cerut mîna fiicei dumneavoastră ?

— Da.

— Aţi fost de acord?

— La început, nu. Apoi Shipka m-a căutat şi mi-a spus că soţul meu este de acord în această privinţă. L-am întrebat. Lester a negat. Aflase că Danton avea un trecut dubios... Dealtfel, a vrut

să se debaraseze de el. Se săturase să-i împrumute bani ...

— Pentru care motiv îi împrumuta Mr. Carradine bani ?

— N-a vrut să-mi spună, pe moment ... Acum am ajuns la convingerea că Shipka îl șantaja ... Lună de lună, soțul meu îi dădea sume mari ... În ajunul morții sale, mi-a spus: „Am lămurit toate socotelile mele cu Danton", fără a-mi furniza alte precizări. Cred că găsise un mijloc să pună capăt șantajului.

— Obiectez! protestă Farrell. Martorul n-a fost chemat să emită presupuneri.

I se dădu satisfacție din punct de vedere procedural, dar opinia juriului era deja făcută.

Arabel a mai fost întrebată în ce condiții a stat de vorbă Danton cu mine la sfîrșitul seratei.

Răspunse foarte deschis, raportînd cu mare exactitate scena.

— Danton propusese să se bea în cinstea logodnicei, spuse. Soțul meu a declarat, deodată, că vrea să stea singur de vorbă cu el. Au plecat amîndoi în biroul lui Lester ... Cîteva minute după aceea, l-am văzut pe Lester în pragul ușii. I-a făcut semn lui Wesley, fiului nostru. L-am văzut pe Wes îndepărtîndu-se spre hol și pe bărbatul meu reintrînd în birou. După vreo zece minute, Danton ieși plouat.

— Obiectez! încercă Farrell.

4

Ultimul martor (poate mai puțin așteptat, dar prin apariția lui dînd lovitura de grație lui Danton) a fost Clifford Jordan.

După ce depuse jurămîntul, el relată despre întrevederea pe care o avusese cu mine.

— Carradine, declară, mi-a spus că Shipka îl șantajează cu o hîrtie compromițătoare, pe care o deținea. M-a angajat să i-o regăsesc. Fără ea, mi-a precizat el, ar fi constrîns la un act desperat care ar avea consecințe nefaste pentru întreaga lui familie.

Am putut recupera hîrtia și joi seara, la douăsprezece fără cinci, i-am telefonat lui Carradine, ca să-i transmit vestea cea bună.

Îl privii pe Danton. Acesta păru a fi gata să sară în sus. Avocatul său pusese mîna pe brațul lui pentru a-l potoli.

— Despre ce fel de hîrtie era vorba? întrebă D.A.

— Un fel de scrisoare.

— O aveți asupra dumneavoastră?

— Nu, aflînd de moartea lui Carradine am distrus-o.

— Nu prea e în ordine, domnule Jordan, interveni judecătorul.

— Onorată instanță, replică detectivul particular, inițial, cînd moartea lui Carradine a fost adusă la cunoștința publică, nu s-a vorbit despre un asasinat. Natura cu totul aparte a relațiilor unui detectiv cu clientul său m-a determinat să distrug documentul. N-aș fi putut să-l transmit familiei, de vreme ce Mr. Carradine nu dorise, după toate aparențele, ca nici măcar existența lui să fie cunoscută.

— Puteți să ne spuneți care era conținutul scrisorii? întrebă D.A.

— Onorată instanță, vă rog să mă autorizați să nu răspund la întrebarea pusă de District Attorney.

Este o chestiune de secret profesional... Dacă Curtea insistă, voi explica, evident, despre ce este vorba, dar o rog respectuos să mă dispenseze de acest lucru.

Judecătorul reflectă.

— Scrisoarea conţinea ceva grav, domnule Jordan ?

— Aş spune mai degrabă că avea un conţinut jenant, onorată instanţă, fără să implice în nici un fel vreo responsabilitate penală posibilă din partea defunctului, dacă despre asta este vorba.

— În asemenea condiţii, Curtea vă scuteşte să dezvăluiţi conţinutul scrisorii, decretă judecătorul.

— Onorată instanţă ! strigă Farrell.

— Da, domnule Farrell.

Tonul judecătorului fu glacial.

De pe scaunul său, Danton făcu semn avocatului să tacă. Acesta se aşeză la loc.

Contrainterogatoriul martorului de către apărare nu adusese nici un element nou în favoarea lui Shipka. Dimpotrivă, toate se explicau acum perfect în ochii celor doisprezece cetăţeni însărcinaţi să facă dreptate: furios de a fi eşuat atît de aproape de scop, Danton aruncase otrava în paharul meu, în timp ce mă dusesem să-l chem pe Wesley din micul salon. Suprimase astfel singura persoană care se opusese în mod serios căsătoriei sale cu Gwendolyn. Mai mult, întrebuinţînd o otravă care, pentru a mă exprima astfel, nu lăsa urme, încercase să acrediteze părerea că n-ar fi fost decît o simplă embolie la mijloc. Fără vigilenţa extremă a medicului curent, cum explicase mai înainte doctorul Rodenbach, victima ar fi murit şi ar fi fost înmormîntată fără nici un fel de proces...

Găsit vinovat de a fi administrat de bună voie scriitorului Lester M. Carradine florură de sodiu în intenția de a-l omorî, Danton Shipka fu condamnat la moarte prin gazare într-o închisoare a statului California. Deliberarea juriului dură exact șase minute.

5

Execuția avu loc cincisprezece zile mai tîrziu. Primul său apel fiind respins, Danton îl înștiințase pe avocat că nu înțelege să meargă mai departe, deși Farrell îi evocase perspectiva de a se tărăgăna lucrurile la nesfîrșit.

— Aiurea! spuse, chestia e terminată; hai să nu mai vorbim de ea.

Farrell insistase, arătînd că un negru, condamnat pe undeva în sud-est, reușise să caseze patru condamnări și ar avea chiar toate șansele să scape.

— De cît timp e în pușcărie? întrebă Shipka.

— De cincisprezece ani!

— Atunci prefer cu atît mai mult să isprăvesc, declară Danton cu fermitate.

Farrell nu răspunse, dar în ajunul zilei fixate pentru execuție se duse să-l caute pe guvernator. Am asistat la ceea ce trebuia să constituie cu siguranță cea mai frumoasă pledoarie a carierei sale. În zadar însă. Guvernatorul mă cunoștea. (Îi dedicasem *Stele pe firmament* și fusese foarte mîndru pe chestia asta).

Decizia lui fu luată într-un timp record. După ce ascultase argumentele lui Farrell (patruzeci de minute de monolog), se întoarse către avocat și îi spuse cu răceală:

— Îmi parte rău, domnule Farrell. Este cu foarte mare certitudine singurul caz cînd nu încerc nici un regret trimițînd un om la moarte . . . Circumstanțe atenuante ? Nu văd nici una . . . Nu mai insistați, domnule Farrell, mi-am luat deja toate responsabilitățile.

*

* *

Ideea de a privi cum moare un om îmi este odioasă. Dar în cazul lui Danton lucrurile stăteau altfel. M-a ucis cu sînge rece, ca un laș. A asista la execuția lui nu era, pentru mine unul, o chestiune de triumf, ci de simplă dreptate. Și totuși n-am avut nici un chef să privesc cum funcționează o cameră de gazare. Guvernatorul îmi propusese odată cu multă amabilitate să asist la execuția unui gangster. Refuzasem, deși avusesem intenția să descriu într-unul din viitoarele mele romane o asemenea scenă. Proiectul rămăsese ca atare.

De data aceasta însă era cu totul altceva.

La zece dimineața mă amestecai în mulțimea gazetarilor veniți la închisoare ca să-și facă datoria. Glumiră în șoaptă, sub privirea severă a paznicilor.

Îl remarcai într-un colț pe căpitanul Blossom care se întreținu cu Howery. Inspectorul avu o mină de hîrtie mototolită și privirea dusă undeva, departe. Blossom, la rîndul lui, mestecă *chewing-gum*. Neobținînd decît răspunsuri monosilabice din partea subalternului său, o luă din loc și-l agăță în tăcere pe directorul închisorii. Dispărură amîndoi numaidecît.

Deodată, se făcu linişte mare. O uşă se deschise în fund. Precedat de doi gardieni în uniformă, Danton Shipka apăru în pragul ei, avînd cîteva broboane de sudoare pe frunte şi mîinile legate. În spatele lui îl văzui pe preot, alături de directorul închisorii. Alţi doi gardieni în uniformă încheiau cortegiul.

Cînd acesta se apropie de grupul nostru (ziariştii şi cu mine), tipul de la *Clarion* strigă :

— Curaj, Danton !

— „De l'audace ! encore de l'audace, et toujours de l'audace !" răspunse Shipka care se oprise pentru o clipă.

— Ce-a zis ? se nelinişti omul de la *Clarion*, grijuliu să prindă-n scris ultimele cuvinte ale condamnatului.

— S-a ţăcănit, nu vezi ? îi suflă colegul de la *Star*.

Apoi strigă :

— Ce ai de declarat cititorilor noştri, Shipka ?

— Mă... pe cititorii dumitale ! răspunse Danton fără să se întoarcă. Acum, dacă vrei să se strice de rîs, n-ai decît să le spui că mor nevinovat !

Văzui cîteva zîmbete pe buzele gazetarilor. În colţul său, Howery dădu la iveală un aer mai încruntat ca niciodată.

Aş fi vrut să pătrund în camera de gazare, ca să asist la agonia ucigaşului meu. Dar n-am avut destul curaj şi am preferat să părăsesc închisoarea.

PARTEA A VII-A

1

— Dragul meu, îmi spuse Danton liniştit, nu te-am omorît.

Se ivise a doua zi de dimineaţă în hol şi am avut un şoc văzîndu-l. În ciuda ipostazei sale fantomatice, nu se schimbase în nici un fel, faţa lui fiind aureolată de aceeaşi lumină roşietică.

Întrucît am pornit spre el, furios din cale-afară pe chestia acestei prea îndrăzneţe strecurări în casă, întinse mîna de parcă ar fi vrut să se ferească :

— Nu te-am omorît, Lester ! Calmează-te !

— Vii la mine, hai ? Vii în casa mea ! exclamai. Asta e curată nesimţire ! Cred că ajunge, Shipka. S-a terminat : între noi nu mai e nimic !

— Dar nu te-am omorît, omule. Lasă-mă să-ţi explic . . .

— Absolut inutil. Am urmărit ancheta şi am asistat la proces. Toate depoziţiile erau convingătoare. Te-aş ruga s-o ici din loc.

Dădu trist din cap.

— Bătrîne Les, îmi dau seama că nu te-ai schimbat deloc . . . Dar lasă-mă măcar să discut chestiunea asta între noi doi !

— Nu e nimic de discutat! strigai. Sînt convins de vinovăţia dumitale. Mi-ajunge!

— Doamne, Dumnezeule! spuse cu iritare. Ai rămas acelaşi încăpăţînat şi încuiat dintotdeauna!... Dar după toate cîte mi s-au întîmplat, mă doare-n...

Se-ntoarse, porni spre uşă, dar se opri apoi.

— Lester! spuse. În numele vechii noastre amiciţii, lasă-mă să-ţi spun măcar două cuvinte...

— Vechea noastră amiciţie? Şantaj luni de-a rîndul şi, pentru a sfîrşi, otravă! Mersi...

— Nu este adevărat! M-ai ajutat pentru că mă simpatizai... Jur că sînt nevinovat, Les! Ce interes aş mai avea să te mint?

Era, fără îndoială, un argument cu greutate; dar eram, cum zicea, un catîr incorigibil.

— Judecă şi dumneata, spuse Shipka. Să umbli şapte mii de ani brambura pe pămînt! E cam mult!... Dacă n-am fi supăraţi, am putea să ne distrăm împreună, să punem fel de fel de năzbîtii la cale... Lasă-mă să-ţi explic!

Ceva din mine mă făcu să cedez.

— Ai vreo dovadă a nevinovăţiei dumitale? vorbii pe un ton pe care-l dorii cît mai rece.

— Dumnezeule, Les! răspunse rîzînd. Dacă aveam, nu eram aici. Este o lovitură dată de la spate, o combinaţie a dracului de reuşită... Da, da, a dracului de reuşită, dacă nici dumneata habar n-ai cine te-a curăţat... Şi totuşi, de cînd eşti mort, trebuie să fi umblat peste tot!

— Combinaţie! Combinaţie! mormăii. Uşor de zis... Şi cine m-a ucis atunci, după părerea dumitale?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar asta nu constituie dovada că eu aş fi acela!

M-am gîndit o clipă la toate aceste lucruri năstrușnice, apoi dădui din umeri.

— Cum vrei, dragă, să mă convingi de nevinovăția dumitale, dacă nu-mi aduci nici o dovadă în acest sens?

— Dă-mi un răgaz, te rog! O să hoinărim amîndoi peste tot și o să căutăm urmele lăsate...

— Pînă acum exact asta am făcut. Și?... zero!

Rînji.

— De! Poate că eu mă descurc totuși ceva mai bine decît dumneata.

Pînă la urmă animalul ăsta reuși să mă convingă. I-am oferit un răgaz, dar i-am dat totodată a înțelege că voi rupe toate relațiile cu el, dacă în cincisprezece zile nu-mi demonstrează că a fost victima unei erori judiciare.

— În regulă, zise, bucurîndu-se din toată inima. Dar să nu-mi cînți de fiecare dată marea arie a actului trei, ne-am înțeles? Timp de cincisprezece zile ai să mă tratezi ca pe un om nevinovat. Fără aluzii jignitoare. Mi-o promiți?

I-am promis-o.

Am părăsit casa. Danton avea chef să se plimbe puțin prin oraș, după lungile săptămîni petrecute în închisoare.

— Puțin aer, of, Doamne! Nu-i deloc hazliu să te țină închis, așa cum m-au ținut pe mine, și să isprăvești pînă la urmă într-o cameră de gazare.

M-am înfiorat ușor și m-am bucurat că n-avusesem cruzimea să asist la execuția lui.

— E chinuitor? l-am întrebat.

— Mai mult! Ticăloșii ăștia susțin că ar fi o moarte instantanee, dar adevărul este că am mai avut încă cinci minute de clănțănit... E mai degrabă o barbarie, această cameră de gazare a lor.

omonimul meu ancestral a avut norocul să fie ghilotinat...

Încetul cu încetul, își regăsi antrenul și în cele din urmă m-am simțit și eu cucerit de buna lui dispoziție. Nu eram chiar necăjit ținîndu-i companie.

— Bine, bine, i-am spus, ia povestește-mi, cum s-ar fi putut petrece lucrurile, din punctul dumitale de vedere.

— S-a oprit la o întretăiere de străzi. A privit circulația intensă cu mîinile încrucișate pe piept și a zîmbit.

— Ah! Fir-ar să fie! a izbucnit deodată. Simt că renasc.

2

— Două lucruri au fost omise cu bună știință în procesul meu, îmi spuse ceva mai tîrziu, cînd rătăcirăm pe aleile parcului Kosciuko. Cel dintîi: dacă aș fi luat otrava de la Carter Belloni ca să te omor, ce nevoie aș fi avut să aduc treaba asta la cunoștința generală? I-aș fi strecurat celuilalt bicarbonatul meu și totul ar fi fost în regulă. Dar am vorbit despre asta. Ba, am avut chiar proasta inspirație să-i aduc pliculețul îndărăt. Or, un vinovat cu schepsis — și nu mă consider chiar atît de prost — n-ar fi procedat în felul acesta! Dealtminteri, ce interes aș fi avut să te omor cu zece zile mai înainte? Treburile îmi mergeau strună.

— Da, replicai eu, ai luat poate otrava de la Carter Belloni ca să-l împiedici să se sinucidă. E plauzibil. Ai păstrat pachețelul în buzunarul dumitale. Te-am dat pe ușă afară, ai pierdut-o pe Gwendolyn și pe deasupra și alocațiile mele lunare...

Am ieşit un minut din cameră pentru a-l chema pe Wesley... Plicul era în buzunarul dumitale... Atunci, furios, ai turnat otravă în paharul meu...

Dădu din cap.

— Să admitem, spuse. Şi apoi? Iată cel de al doilea punct neglijat la proces, întrucît juraţii, preveniţi în defavoarea mea, nu s-au simţit datori să-mi atribuie nici un dram de inteligenţă: aş fi fost chiar aşa de idiot să păstrez mai departe otrava asupra mea. Şi, colac peste pupăză, să mă las reperat, ducînd bicarbonatul lui Belloni? E prea de tot!

— O scăpare, poate. Un moment de neatenţie. O reacţie de panicat.

— Ba nu, nu sînt un distrat. Sînt un om cu cap. Dar mai sînt şi alte lucruri... Cine a trimis poliţiei scrisoarea cea anonimă prin care se aducea la cunoştinţă că aş avea otrava la mine?

— Într-adevăr... Dar dacă dumneata te-ai apucat să povesteşti la o grămadă de lume povestea aceea despre Carter Belloni...

— S-o admitem şi pe asta! Dar cine naiba mi-a băgat otrava în buzunar ca să mi-o găsească poliţia, hai?

Cum nu-i răspunsei, se puse pe un zîmbet şăgalnic.

— Cine naiba a făcut-o? repetă el. Nu încape îndoială; asasinul dumitale! Poate nu ştii că mi se furase una din chei, a doua zi după moartea dumitale? Avusesem două şi n-am regăsit decît una... Totul se explică. Asasinul mi-a umflat cheia. Îmi căptuşeşte haina cu puţină otravă. Apoi mai trimite şi o scrisoare poliţiei. Sticleţii îmi percheziţionează casa în absenţa mea (ceea ce e perfect ilegal, dar du-te şi le-o spune!), află apoi că

mă găsesc la o mică şedinţă de spiritism, năvălesc în casa dumitale şi mă arestează.

Toate acestea mă zăpăciseră şi am început să mă gîndesc la spusele sale.

— Da, răspunsei, am asistat şi eu la această mică şedinţă.

— Zău? spuse. Va să zică ai fost acolo?

— Da. Am intervenit în două, trei rînduri ca să mă amuz. Dar Badezimmer s-a supărat. În momentul cînd a spus că se trişează, m-am retras din joc.

— Deci dumneata l-ai făcut pe van Kesten vită încălţată?

— Eu.

Rise şi el pe chestia asta, apoi se încruntă deodată.

— Şi tot dumneata le-ai spus că eu sînt vinovatul?

I-am spus că nu eu fusesem acela şi n-a ezitat să-mi dea crezare.

— Atunci, spuse, altcineva pusese masa în mişcare... N-ai observat nimic?

Îmi fu greu să-i spun că o bănuisem pe Arabel de a fi fabricat majoritatea răspunsurilor „mele" şi de aceea am pretins că nu văzusem nimic.

— E Hildegard! spuse. Sau croatul acela bătrîn de van Kesten... sau chiar J.R.L.... E suficient de ticălos ca să-mi joace o asemenea festă.

3

Am petrecut toată după-amiaza în parcul Kosciusko.

Foarte impresionat de argumentele lui Danton, am sfîrşit prin a lua în consideraţie posibilitatea

unei maşinaţii îndreptate împotriva lui ca urmare a uciderii mele.

— Dar cine ar putea fi asasinul? întrebai a tunci.

Fericit din cale-afară că reuşise să mă convingă, îşi frecă mîinile.

— Bătrîne, tocmai asta este sarcina noastră: să-l regăsim. La treabă!

Dar începusem să mă îndoiesc, acum, de talentele mele de detectiv. Am înşirat suspecţii posibili şi i-am cerut avizul.

— Ceea ce restrînge cîmpul cercetărilor noastre, îmi răspunse, este otrava lui Carter Belloni. Pentru că florura lui de sodiu te-a dat gata! Ancheta a stabilit-o de o manieră irefutabilă. Aşadar, ca să şi-o procure, asasinul mi-a umblat prin buzunare şi mi-a strecurat un pliculeţ de bicarbonat în locul ei. Putem elimina, deci, pe toţi aceia pe care nu i-am întîlnit în cele zece zile ce au precedat decesul dumitale. Dinah Voltayre, în primul rînd...

— E deja eliminată! am replicat.

Şi cum el nu părea a fi la curent — în închisoare eşti totuşi mai puţin informat decît în afara ei — i-am relatat ultimele întîmplări ale scriitoarei noastre.

După mărturisirile sale senzaţionale, Dinah a retractat, bineînţeles. Adusă înapoi la ea acasă cu o ambulanţă particulară graţie grijei părinteşti a lui Finnegan, a fost zguduită de o criză teribilă. A distrus şi restul mobilierului ei. În încăierarea ce s-a produs, fostului meu editor i s-a rupt o ureche şi i s-a spart nasul. A fost necesar să se facă apel la spitalul de nebuni din Bellegarde care

a trimis de urgență patru infirmieri robuști, înarmați cu o cămașă de forță.

Mai mulți psihiatri și vreo șase psihanaliști s-au ocupat de cazul ei. Siegmund Trauer a sărit, bineînțeles, și el în ajutor. Sesizat de ziare, am asistat și eu la una din ședințe.

— În copilăria dumneavoastră, întrebase cu blîndețe Trauer, la vreo cinci ani, n-ați încercat o durere teribilă cînd v-ați dat seama că mama dumneavoastră așteaptă să sosească un frățior?... N-ați suferit atroce cînd tatăl dumneavoastră a primit în cap un castron cu cafea cu lapte expediat de mama dumneavoastră ? . . . Mi-ați spus ieri că atunci cînd tatăl dumneavoastră vă bătea la fund...

Mărturisise și recunoscuse, sărmana, fără să-și dea seama că Trauer jubila.

— Vă place, fără îndoială, să vedeți sînge curgînd, nu-i așa ? reluase el cu regularitatea implacabilă a unei mașini vorbitoare.

Toate acestea au durat opt zile.

Pe scurt, Dinah înnebunise de-a binelea. Se acuza din nou că mă omorîse, dar de data aceasta lumea se mulțumea să zîmbească. Vorbea de mine, evoca nopțile noastre mexicane, gemea, urla și încerca să-l sugrume pe psihanalistul ei.

Sărmana Dinah ! M-am simțit vinovat. Oare nu eu îi insuflasem virusul literaturii ? Cîte parale mai făceau acum petițiile ce circulau prin Paris Village și reclamau eliberarea ei imediată ? Ce importanță mai avea pentru ea faptul că lamentabilele sale *Voluptăți mexicane* depășiseră tirajul de cinci sute de mii de exemplare ? Devenise, sărmana, nebună de legat.

Psihiatrii o rînduiră în categoria celor incurabili și îndreptară activitatea lor debordantă asupra altor bolnavi.

4

— Tîmpită afacere! constată Shipka. Şi Dwight? Ştii, cit am stat la pîrnaie, am cam pierdut din vedere viaţa literară! A fost ţinut multă vreme la arest?

— Aşi! protestai eu. I s-a dat drumul a doua zi. Pînă la urmă totul s-a aranjat.

S-a aranjat, într-adevăr. Povestea cu cecul a fost elucidată. Insăşi Arabel „falsificase" cecul pe care îl trimisese băncii sub presiunea şantajului său discret. Crezuse că ar putea recupera „poemul" ei amoros, ameninţîndu-l că-l va da în judecată pentru cec. Explicase afacerea lui Howery şi Dwight a fost absolvit de orice bănuială. Cîteva zile mai tîrziu, Mrs. Le Sueur i-a plătit o călătorie pînă la Paris. A rămas acolo o lună de zile şi vorbea, după ce s-a întors, o engleză cu un foarte puternic accent francez, arbora nişte cămăşi cum nu se văd la noi decît prin *westerns* şi, odată cu bagajele sale, adusese o poezie suprarealistă ce apăru în cel puţin o duzină de jurnale literare.

Snobii noştri se entuziasmară pentru ultimele găselniţe ale snobilor de dincolo de Atlantic şi Dwight era pe cale de a deveni un poet naţional.

Dinah Voltayre şi Dwight Larrimore au fost deci eliminaţi din lista suspecţilor, de vreme ce Danton nu se întîlnise nici cu ea, nici cu el, în răstimpul dintre moartea mea şi arestarea lui. N-ar fi putut sustrage în nici un caz cheia apartamentului său.

 — Dar cu *cine* te-ai întîlnit? l-am întrebat.

Reflectase îndelung la toată treaba asta. Lista sa se încheiase, dar cuprindea — vai! — peste douăzeci de nume.

— Hai să-i punem în paralel, sugeră, cu cei care aveau pică pe dumneata. E totuşi o verificare...

Procedeul acesta ne dădu posibilitatea să mai eliminăm încă douăsprezece persoane pe care nu le cunoşteam aproape deloc sau care n-aveau nici un motiv să-mi dorească moartea.

— Ne rămîn deci, am conchis, Bill Rooney, Hildegard Pottock, J. Robert Love...

— Apropo de Love, remarcă el, n-ar strica să stăm puţin de vorbă despre el. Nimic nu m-ar putea ului, din partea lui. Ce s-o mai fi întîmplat, între timp, cu el?

— Ei bine, profitînd de permisiunea lui Arabel şi, chipurile, pentru a-mi consacra un articol necrologic, domnul a binevoit să răsfoiască hîrtiile mele şi să-mi fure ideea unui roman pe care aveam de gînd să-l încep imediat după *Coral din Hudson*: L-a terminat de scris acum cîteva zile, iar un editor, dibăcit dinainte, a şi făcut o opţiune în acest sens. Articolul necrologic, dacă tot a venit vorba despre el, n-a ieşit cine ştie ce. Bine lustruit, dar...

— Porcul dracului! bombăni Shipka. Măcar dacă m-ar fi lăsat sticleţii să-l termin pe al meu, acela scris la închisoare... Dar au fost nemaipomenit de grăbiţi. Ehe, ce complimente îţi mai aduceam eu acolo!

I-am mulţumit. Dar nu mai eram cine ştie ce receptiv la nivelul unor asemenea mici vanităţi ale amorului propriu. Adevărul este că, după ce murisem, gloria mea creştea fără încetare. Era vorba să mi se ridice o statuie în oraşul meu natal,

Caledonia. Scrierea *Coral din Hudson* apăruse, între timp, sub titlul *Tragedie neterminată* (era într-adevăr neterminată, întrucît lipsea ultimul articol, cel mai frumos din toate) şi se bucura de un succes fără precedent. Ediţia în limba franceză a *Sîngelui Sudului*, cuprinzînd — graţie strădaniilor unui traducător plin de imaginaţie — un surplus de două sute douăzeci şi patru de pagini, atinsese un tiraj de o sută cincizeci de mii exemplare. Un profesor savant de la Sorbona îmi consacrase un curs public. Eram tradus în italieneşte, în englezeşte (da, da: în englezeşte!), în suedeză, în chineză, în vietnameză şi într-o grămadă de idiomuri. Două ediţii ale operelor mele văzură lumina tiparului în limba germană. Cea dintîi, publicată la Stuttgart, mă prezentase drept un corifeu al culturii occidentale. Cealaltă, imprimată la Leipzig, descoperise în mine un aprig sfidător al capitalismului şi al imperialismului american. Mi-ar fi peste putinţă să enumăr miile de dovezi de admiraţie care parveneau zi de zi din toate unghiurile lumii pe adresa editorilor mei şi a familiei mele. La început mi-a venit să zîmbesc cu oarecare amărăciune. Ulterior însă mi-am spus că tot mai mult valorează o glorie postumă decit nici una.

Dealtminteri, Arabel m-a surprins în mod plăcut cu energia ei. L-a înnebunit pur şi simplu pe Finnegan, iar, pe de altă parte, i-a zăpăcit pe Nagy şi Gyornagy şi mărturisesc că demersuri ca ale ei, aşa banale cum erau, n-aş fi putut întreprinde în ruptul capului. Ducea tratative cu agenţii literari, cu producători ai Hollywood-ului, descoperea scrieri inedite ale mele pe care le vindea pe nişte preţuri uluitoare, de parcă ar fi fost de aur.

— Ce articol aş mai fi scris despre dumneatal spuse Danton visător. Pentru că eu unul cel puţin aş fi fost sincer ...

Apoi reveni la problema care-l preocupa în primul rînd.

Îl plasarăm pe Bill Rooney pe lista noastră de ucigaşi posibili ca suspect nr. 1.

— Şi vita încălţată ? mă întrebă Danton. Am fost cu el, a doua zi după ce ai murit, să bem împreună un pahar cu vin.

Ca să-i fac plăcere, l-am autorizat să adauge numele lui van Kesten pe listă, apoi şi pe cel al lui J.R.L.

— Şi Hildegard ? vru să ştie Shipka.

Examinarăm cazul lui Hildegard Pottock, această vicleană fată bătrînă, cu faţa dreasă în repetate rînduri, scriitoare de cărţi pseudo-ştiinţifice. Mă acuzase odată, mai demult, că i-aş fi furat subiectul unei cărţi a ei, ceea ce, în paranteză fie spus, era perfect adevărat. Dar ideile nu aparţin, în fond, lumii întregi ? Ceea ce contează, finalmente, este modul în care sînt prezentate. Numai că nu vedeam, în nici un fel, pe autoarea *Sexului inferior şi victorios* turnîndu-mi otravă.

— Hai s-o trecem totuşi pe listă, insistă Danton cu îndărătnicie. A doua zi după moartea dumitale, am petrecut o seară întreagă cu ea ... la mine acasă !

— Sărmane Danton ! zisei.

— Da, recunoscu el, a fost mai degrabă penibil. Şi-a desfăşurat, săraca, toate graţiile ca să mă seducă ... Am trimis-o la plimbare ... Să mă culc cu o filozoafă, eu ? Cînd am văzut că-şi aruncă ţoalele de pe ea ca să-mi explice teoriile lui Heidegger,

n-am mai rezistat şi am dat-o afară ... Nu este exclus ca ea să fi depus otrava la mine acasă!

— Ar fi a patra la număr, spusei oftînd. Mai vezi pe cineva?

— Pe Lemmy Miller?

— M-aş mira. La nouă seara era deja turtă. Wesley a trebuit să-l ducă în camera lui ca să-şi facă porţia de somn. Dealtfel, nici n-am ciocnit cu el, dacă nu mă-nşeală memoria.

— Cu atît mai rău, spuse Shipka. Şi Badezimmer? Un taler cu două feţe, caraghiosul ăsta cu mesele lui mişcătoare. M-am întîlnit şi cu el a doua zi după moartea dumitale ...

— Nu. Badezimmer nu intră-n socoteală. Prea i ar fi fost teamă, dacă m-ar fi omorît, c-aş veni noaptea, în timpul somnului, să-i gîdil tălpile.

— Aşa, îşi dădu cu părerea Danton.

Pînă la urmă l-am trecut totuşi şi pe Badezimmer pe listă, dar l-am eliminat pe Beloni, dat fiind că schimbarea succesivă a pliculeţelor presupunea o energie şi un spirit de iniţiativă pe care i le tăgăduirăm în unanimitate.

5

Danton a ţinut cu tot dinadinsul să facem un mic tur prin biroul lui Howery.

— Dacă tot facem această mică anchetă, îmi spuse, am putea trece şi pe la el ... Poate că găsim vreun pont pe acolo, ce zici? ... Să ştii că nu e chiar atît de agasant acest Howery al nostru. M-a cam strîns cu uşa, dar cu toate dovezile acelea care s-au strîns împotriva mea, nici nu e de mirare că a procedat în felul acesta. Am totuşi impresia că omul nu-i chiar atît de convins de vinovăţia mea, pe cît pare. Hai la el!

Hai! În momentul cînd ne apropiarăm de imobilul poliției, Danton marcă o ușoară ezitare — ca orice om de treabă — ceea ce l-a făcut să crească în ochii mei. I-am transmis remarca mea, dar se apucă să rîdă.

— Cu alde ăștia nu știi niciodată cum stai, constată rînjind. Ar fi în stare să ne cotonogească cu bastoanele lor ca să ne facă să ciripim... Și apoi să revezi mutrele astea acre, zău că...

Intrarăm totuși în locul acesta atît de rău famat. Prin coridoare roiau fel de fel de sticleți. Un miros greu de țigări se filtra pe sub uși. Se auzeau izbucniri de strigăte și rîsete grosolane. Într-un soi de chichineață, situată la subsol, se înregistrau mărturiile așa-zise spontane ale unei cămătărese.

— Pe dumneata te-au maltratat? l-am întrebat pe Danton.

— Nu peste măsură... Howery le spusese să nu mă ia chiar tare de tot... M-au ținut totuși douăzeci și șase de ore la interogatoriu, fără să-mi dea de băut și de fumat... Înaintea ochilor mei ardea un bec de cinci sute de lumini... Dar nu mi-au atins mutra, pentru că se grăbeau să mă ducă în fața judecății și s-ar fi cunoscut. Mi-au dat doar cîteva lovituri de prosoape ude pe cap și pe umeri... O nimica toată... Dar pe chestia asta a trebuit să spun tot ce am pe suflet, vrute și nevrute...

Am luat ascensorul care ne-a urcat pînă la etajul unsprezece și am pornit pe un coridor lung care ducea direct spre biroul lui Howery.

— Ale naibii amintiri! oftă Danton. Și uite, nu le poți da ăstora nici măcar un picior în fund!

În chip de răzbunare derizorie, se amuză să treacă prin toți sticleții pe care-i întîlnirăm.

Grași, greoi și indiferenți, ei își văzură însă ne stingheriți de treburile lor.

— Ah! izbucni Danton cu scîrbă, ăștia nu-s tulburați în digestia lor nici măcar de apariția unei fantome.

6

Howery nu era în biroul lui. Din discuții aflarăm pînă la urmă că plecase cu zece minute înaintea sosirii noastre la șeful lui, căpitanul Blossom.

Cînd am intrat la Blossom, Howery primea tocmai din partea căpitanului o săpuneală de toată frumusețea.

— ... Ești complet trăsnit! urlă acela. Cu asemenea idei ai face mai bine să te duci la Armata Mîntuirii, decît să mai rămîi la poliție! Te-am prevenit doar că e stupid. Pe chestia asta am fost făcut de D.A. cu ou și cu oțet! Mi-a zis și el că ești trăsnit. A mai adăugat că, dacă unui inspector îi vine pe chelie să revizuiască propriile sale anchete, apoi acela n-are decît să-și dea demisia și să deschidă o agenție particulară! Toanele lui nu vor mai fi — cel puțin în acest caz — plătite din impozitele contribuabililor... Și apoi a mai vrut să știe care-ți sînt opiniile politice! E clar, nu?

Blossom împinse scaunul lui înapoi cu un gest neașteptat și porni furios în lungul și în latul camerei. Părea scos din sărite și mi-am spus că, pentru a ajunge într-un asemenea hal, fusese probabil morcovit grozav de către procuror.

— Va să zică e o eroare judiciară la mijloc, hai? urmă el, fără a-și încetini plimbarea prin ca-

meră. Nu zău! Şi mai ce? Nu cumva vrei să se facă lui Shipka funeralii naţionale, să fie înmormîntat la Arlington, da?

— Să mor dacă mi-ar displace, murmură Danton.

— Un minut! interveni Howery, cu vocea lui spartă.

— Cum? Un minut? urlă celălalt. Am un chef teribil să te cotonogesc şi să te trimit să reglementezi circulaţia într-unul din cartierele împuţite ale oraşului!

Howery îşi agită blind mîna, pentru a-l calma pe interlocutorul său.

— Ascultaţi-mă, totuşi...

Blossom bombăni încă un minut, două, apoi se reaşeză pe scaun.

— În noaptea asta, spuse Howery, n-am închis un ochi. Execuţia lui Danton a fost un şoc pentru mine! Da, da, un şoc!... Am sperat pînă-n ultimul moment că va fi graţiat, ceea ce mi-ar fi permis să reiau ancheta. N-am fost convins, în fond niciodată de vinovăţia lui şi, dacă aş fi făcut parte din juriu, procurorul ar fi fost nevoit să-l trimită pe amăritul acesta în faţa unui alt tribunal, pentru că, eu fiind de faţă, n-ar fi obţinut niciodată unanimitatea.

Lăsîndu-l pe Blossom să urle, reluă cu încăpăţînare:

— A fost un şoc pentru mine.

— Atunci eşti grav bolnav. Vrei un concediu de boală? Cu soldă, cu tot? Îţi dau unul de şase luni, chiar de un an, dacă vrei, dar revino-ţi în fire! Eşti cel mai bun colaborator pe care-l am şi...

— Să zicem c-aş fi bolnav, spuse inspectorul.

Refuz însă concediul, cu sau fără soldă. Şi-apoi nu vă solicit revizuirea procesului. Ceea ce doresc eu este să mi se dea voie să continui această anchetă, să zicem cu titlu oficios.

— Şi dacă Shipka este cu adevărat nevinovat? Dacă găseşti adevăratul vinovat, presupunînd că ar exista unul? Să vezi atunci hap! Eu, unul, de cîte ori pun mîna pe un vinovat, simt grozav nevoia s-arunc pe spinarea lui toate crimele ai căror autori n-au putut fi descoperiţi.

— Dacă Shipka este nevinovat şi dacă există un vinovat autentic, putem oricînd să-l trecem drept complice... Asta nu-l va face pe celălalt să învie, dar ar împuţina măcar cu încă unul numărul adevăraţilor criminali aflaţi în libertate.

— Şi ce anume te face să crezi că Shipka ar fi nevinovat?

— N-am spus că este nevinovat, rectifică Howery. Am emis doar opinia că *poate* nu este vinovat. Am avut impresia, din felul cum s-a condus procesul, că s-a acordat prea multă importanţă dovezilor ce i s-au pus în sarcină şi prea puţin altora... Presupuneţi totuşi că ar fi spus adevărul! Presupuneţi că s-ar fi dezlănţuit o maşinaţie împotriva sa! În fond, de ce nu? Pretindea că s-ar fi sustras otrava lui Carter Belloni din buzunarul lui şi că aceasta ar fi fost înlocuită cu un pacheţel de bicarbonat... Pretindea că asasinul i-ar fi furat cea de a doua cheie şi i-ar fi strecurat în buzunarul hainei otrava, pentru a trimite apoi scrisoarea aceea anonimă... Fapt este că scrisoarea am primit-o... Aşadar, ea a fost expediată de cineva care era perfect informat în privinţa mediului şi în mod special despre locuinţa lui Shipka.

— Nu s-a găsit nimic care să coroboreze aceste afirmaţii, îndrăzni să spună Blossom.

— Dar nici ceva care să le infirme, insistă Howery.

Căpitanul scoase un oftat prelung, apoi îşi privi subalternul cu un aer duios.

— Chiar dacă ai avea dreptate, Shipka rămîne executat.

— Da, dar o persoană care a ticluit moartea a doi oameni de o manieră atît de abilă este un pericol public şi-mi face rău s-o ştiu în libertate. Cînd cineva a omorît doi oameni, nu se mulţumeşte cu atît. Iar cînd omul va fi arestat la cea de a cincea sau a şasea crimă serviciile noastre se vor găsi la grea ananghie.

Howery găsise, în fine, argumentul necesar. Blossom reflectă o clipă, apoi dădu din cap.

— N-ar fi trebuit să te faci sticlete, Howery, spuse cu o voce devenită parcă mai plăcută la auz. Ai fi putut fi un pastor excelent. Eşti un tip original, zău că da !

— Deci sînteţi de acord ?

Blossom mai reflectă.

— Ei drăcie ! spuse, în sfîrşit. Ai măcar nişte indicii ?

— Dacă pornim de la punctul de vedere că Shipka spune adevărul, toată istoria aceasta suferă o schimbare radicală, spuse inspectorul. Lovitura n-ar fi putut s-o dea în acest caz decît o persoană care l-ar fi întîlnit pe el între decesul lui Carradine şi arestarea lui. Shipka mi-a spus şi el acelaşi lucru. Mi-a dat numele tuturor acelora care împlinesc această condiţie, vreo douăsprezece la număr. Am eliminat din ei pe cîţiva pe care Carradine nu-i cunoscuse mai deloc sau care n-ar fi

avut nici un motiv să-i poarte pică. Procedînd astfel, numele suspecţilor se restrînge la cinci sau şase...

— Ca să vezi! exclamă Shipka, bucuros nevoie mare. Nu e prost sticletele!

— O să-l desfiinţeze, n-ai nici o grijă! replicai eu.

Ca şi cum ar fi vrut să-mi dea dreptate, Blossom declară:

— Fără complicaţii, s-a auzit? În caz de supărare, află că dezmint totul şi te las baltă. Pentru poliţie, afacerea Carradine e închisă. Urmare condamnării ce i-a fost dată, vinovatul a fost trimis pe lumea cealaltă. Descurcă-te cum poţi, eu nu ştiu nimic despre toate aceste intenţii ale dumitale, ai înţeles?

Şi cum Howery dădu să explice din nou, căpitanul adăugă:

— Nu vreau să ştiu de nimic şi nici nu vreau să aud! Îţi dau un concediu oficial de cincisprezece zile şi atîta tot!

Howery plecă fără să spună un cuvînt. Avea doar un zîmbet pe buze.

* * *

M-am întors tîrziu la mine acasă. Aş fi vrut să mă debarasez de Danton, dar s-a ţinut scai de mine şi mă simţeam mult prea obosit ca să-l mai bruschez. Cînd am intrat în hol, i-am spus totuşi pe un ton amical, dar ferm:

— Vreau să cred că vei da dovadă de discreţie, Danton. Ai să te duci să te culci în camera musafirilor, fără să pătrunzi în cea a Arabelei sau a lui Gwendolyn. Nu profita de starea asta nouă în care te afli.

Surise.

— E-n regulă, spuse. Am să fiu discret... Ca o umbră!

7

Timp de două sau trei zile l-am urmărit pe Howey în noua sa anchetă, dar rezultatele păreau mai degrabă dezamăgitoare. A fost nevoit să dea dovadă de o şiretenie de piele roşie, întrucît n-avea o calitate oficială şi nici nu voia să rişte declanşarea unei plîngeri îndreptate împotriva lui care i-ar fi putut fi fatală.

Aranjă de aşa manieră lucrurile, ca să se întîlnească cu cutare sau cutare dintre suspecţi, sub pretextul că ar avea de lămurit o afacere oarecare care l-ar privi pe respectivul în cauză.

La capătul a trei zile, reuşise să micşoreze doar cu o singură persoană lista culpabililor posibili. Hildegard Pottock îi demonstrase că n-ar fi avut posibilitatea materială să sustragă otrava din buzunarul lui Danton, de vreme ce petrecuse opt zile în Oregon şi nu revenise decît cu cîteva ore înaintea seratei fatale.

*
* *

A doua zi m-am decis să las ancheta baltă. Slopka încercă să mă convingă să revin asupra hotărîrii mele, dar în zadar. Înghiţisem prea multe interogatorii ce nu serveau celor suspecţi decît ca pretext pentru a debita noi orori în contul meu.

Danton, cu ardoarea lui de neofit, se mai interesa încă de faptele şi gesturile muritorilor; cu

însă care eram fantomă de mai multă vreme decît el îi găseam pe cei în viață din ce în ce mai fastidioși.

— Sînt cu toți o apă și-un pămînt! Mint fără excepție. Văzuți din unghiul nostru, îmi par într-adevăr demni de milă. Să-i dăm dracului! Am să continui să-mi frecventez familia — încolo nu mă mai interesează nimic.

— Și deci nu mai vrei să-l descoperi pe asasin? întrebă Shipka.

— Dacă-l descoperă și-l execută, mai vine și ăsta alături de noi. Ai să vezi.

— Dar dumneata mai continui să mă suspectezi...

— Nu, am terminat. Și chiar dacă te-aș suspecta, nu ți-aș purta pică. În starea asta în care ne aflăm devii filozof!

— Ai luat-o rău! exclamă. Pînă la urmă am să cred că n-ai sînge în vine!

— Chiar așa și este, scumpule, declarai surîzînd. Nu mai am sînge. Dealtminteri nici dumneata nu mai ai. Ca să fiu sincer, n-am de gînd să irosesc acești șapte mii de ani care mi-au mai rămas, spărgîndu-mi capul cu o afacere care n-o să mă reînvie. Hai, mai bine să ne plimbăm.

— A, nu! Am de lucru! Dacă nu vrei să vii cu mine, ne întîlnim deseară la dumneata acasă.

Ne-am despărțit.

Vremea era superbă și nu te îmbia în nici un fel să-ți faci de lucru în localul acela sinistru al poliției.

M-am îndreptat spre parcul Kosciuko.

Eram fericit.

8

Poate că vă miră faptul că pînă acum nu m-am întîlnit cu alți tovarăși de suferință, denumiți altminteri și fantome. Sînt nevoit să vă spun că nu mi-am dat nici o osteneală în acest sens. Fusesem de așa manieră absorbit de anchetă, încît — ținîndu-mă după urmele celor în viață — neglijasem să discern în masa enormă a oamenilor ce se revărsau prin străzi prezența celor de teapa mea. Nu se distingeau de ceilalți decît doar prin aptitudinea lor de a traversa nestingheriți zidurile. Dealtfel, puțini dintre ei ar fi riscat să traverseze străzile cînd semaforul indica lumina roșie : obișnuința te urmărește pînă și dincolo de moarte. Ca să-i reperez, ar fi trebuit să-i interpelez și să văd cum reacționează. Dar pînă acum n-avusesem timp de astfel de lucruri.

Or, în această după-amiază am simțit că se naște brusc un anume interes pentru confrații mei. Îndreptîndu-mă pe jos spre parcul Kosciuko, am întîlnit pe străzi o grămadă de fete drăguțe. Uneori lăsam să se audă un fluierat, alteori făceam o reflecție galantă.

Ele treceau nepăsătoare.

Deodată am zărit pe o peluză, lîngă lacul parcului, o frumusețe blondă în costum de baie. Hoinărea melancolică și nimeni nu părea a o remarca.

La fluieratul meu admirativ, întoarse brusc capul către mine.

— Ia te uită ! spusei. Te-ai ajuns, domnișoară !

— Imbecilule ! replică dînsa. Ia-o din loc !

Mă luase, fără îndoială, drept un muribund oarecare și se îndreptă furioasă către mine cu vizi-

bila intenție de a mă traversa. Spectrele noastre se atinseră, se confundară, apoi se aflară spate-n spate. M-am întors și m-am înclinat.

— Sînt fericit că mi-a fost dată ocazia să fac cunoștință cu dumneavoastră!

De data aceasta pricepuse că facem parte din aceeași categorie. Am văzut că pe fața ei apăruse un surîs abia schițat.

— Vă rog să mă scuzați, declară... Am crezut că... Asta pentru că nu sînt încă obișnuită...

— De curind vi s-a întîmplat?

— Aseară, răspunse dînsa oftînd. Ne aflam cu toții într-o barcă pe lac. La un moment dat, s-a răsturnat. Cei doi amici care mă-nsoțeau s-au salvat prin înot, eu însă am căzut la fund și m-am regăsit apoi... în starea asta...

Am examinat-o amănunțit.

— Dar sînteți de-a dreptul încîntătoare, i-am declarat.

Ne-am prezentat. Se numea Winnie Martin și era de profesiune secretară. Avea douăzeci și doi de ani. Îi părea grozav de rău după viață.

— O să vă consolați repede, domnișoară! am asigurat-o. Și eu am regretat la început, dar acum mi-e mult mai bine. Veți vedea: în mai puțin de opt zile veți ajunge și dumneavoastră la aceeași concluzie.

Coborî capul și își atinse delicat cu mîna șoldul atît de frumos mulat de costumul de baie.

— Da, spuse ezitînd. Dar pentru o femeie e totuși jenant să n-aibă ce pune pe ea.

— Veți avea astfel ocazia să rămîneți tot timpul în pas cu moda — hai, să zicem, aproape tot timpul, cel puțin cît nu se vor micșora încă și mai

nit cele două piese componente ale acestui gen costum. Închipuiţi-vă că aţi fi decedat purtînd rochie stil 1925.

— O! aş fi fost la modă în anul ce vine!

Logica ei mă dezarma. Am convins-o totuşi că anatomie atît de perfectă ca a ei va fi oricînd upra extravaganţelor modei.

— Şi dumneavoastră veţi fi încîntată de noua tuaţie, am adăugat. N-o să aveţi decît de cîştigul de pe urma ei : nu mai plătiţi taxiul, nici autobuzul, vă duceţi gratis la orice spectacol, nu mai puteţi busculată... Cînd deveniţi curioasă, puteţi intra la oricine în casă... Cînd vi se face de dor, plecaţi numaidecît în voiaj. Ce-aţi spune, spre exemplu, de vizitarea unui castel scoţian de renume? Vedeţi? Vă surîde? E o viaţă ca în basme. Nici plictiseală, nici impozite, nici trezitul cu noaptea-n cap, nici muncă...

— Nici dragoste!

Mi s-a părut din ce în ce mai seducătoare.

— Cum adică: nici dragoste? Din contră! Vă debarasaţi de toate sîcîielile dragostei... E adevărat, şi de cîteva mici plăceri pasagere, dar ce contează acestea în raport cu restul? Umblaţi puţin prin casele oamenilor, prin hoteluri şi-n altă parte: o să vedeţi singură cît de trecător este amorul carnal... În starea în care vă aflaţi acum, puteţi, în schimb, să vă dedaţi plăcerilor amorului pur... Nu veţi îmbătrîni niciodată...

Nu prea eram nici eu convins de spusele mele, dar trebuia să-i ridic într-un fel moralul, nu-i aşa?

— Haideţi, i-am spus, să mergem în seara aceasta la un spectacol.

— Îşi duse înspăimîntată mîna spre sutien.

— În ţinuta aceasta?

— N-are nici o importanţă. Ce-aţi spune de o piesă scrisă de subsemnatul? Se joacă la Globe Theatre.

A fost de acord.

9

Am dus-o deci, să vadă piesa, ticluită după *Sîngele Sudului*. Dacă aţi văzut-o cumva, precizez numaidecît că adaptarea romanului meu, realizată după moartea mea de către Bill Rooney, nu face nici două parale.

In roman, Mexicul — aşa cum îl despieptănasem — arăta ca o marfă de duzină. Rooney izbutise să-l deformeze şi mai şi! Modificase intriga, dialogul, îngroşînd totul într-o manieră la care n-aş fi făcut niciodată apel şi lipind un *happy end* de o atît de crasă platitudine, încît îţi venea rău, nu altceva.

Cît timp a durat vizionarea spectacolului, am urlat împotriva acestui sacrilegiu. Cu toate acestea, publicul a fost de cu totul altă părere. Winnie părea şi ea emoţionată. Mi-am înghiţit, în cele din urmă, indignarea şi m-am lăsat cuprins de entuziasmul însoţitoarei mele şi de aclamaţiile nesfîrşite ale spectatorilor care salutară sfîrşitul primului act.

La terminarea pauzei, mai înainte de a se ridica cortina, am văzut apărînd din partea dinainte a scenei pe amărîtul acela care-l încarna pe eroul principal din *Sîngele Sudului*, un pîrlit ce răspundea la numele de Markgraf Burg, un pisălog şi un pretenţios fără pereche, tocmai bun pentru roluri de mîna a doua într-un turneu de provincie. Cu

doi ani în urmă, îl dădusem afară în chip rușinos dintr-o trupă ce monta *Castelul fără turn*, ceea ce nu l-a împiedicat să facă totuși carieră în cinematografie, unde — după cum se știe — majorității vedetelor nu li se cere nici un pic de talent, ci doar smerenie în fața regizorului. Devenit stea la Hollywood, tipul căpătase, pare-se, mania grandorii și se lăuda că-l va juca pe Napoleon, pe Hamlet, pe Cezar, pe Don Juan... și pe nu mai știu cine. Inutil să adaug că masacrase cu desăvîrșire personalitatea lui Antonio.

Apăru deci pe avanscenă, desfăcu un pergament și anunță cu o voce emoționată că va da citire unui poem de Carter Belloni consacrat memoriei mele. Dar înainte de a-și începe lectura, mai adaugă că eu aș fi fost acela care-i călăuzise primii pași în carieră și că cea mai mare cinste ce-i putea reveni în viață era aceea de a juca acest rol al lui Antonio. Dealtminteri, la el mă gîndisem, preciza cu modestie, cînd scrisesem romanul.

Poemul lui Carter Belloni nimeri într-o tăcere respectuoasă. Se vede că publicul era mai inteligent decît mine: pricepea niște amestecuri de cuvinte care mie unuia nu-mi spuneau absolut nimic, de vreme ce la sfîrșitul lecturii izbucni în aplauze.

Eram gata să sar în sus de indignare, cînd Winnie se apropie de mine și-mi spuse cu admirație:

— Ați fost într-adevăr un om mare, mare de tot!

— *Sînt*, i-am replicat eu cu amărăciune, dar *n-am fost*.

Nu pricepu nuanța. Și mi-am spus numaidecît că aș face mai bine dacă aș tăcea. De ce să mai insist? Nu cumva eram eu cel ce greșește? Opera

mea literară fusese prelucrată, fărîmițată, interpretată... Dar, în definitiv, nu la fel se întîmpla ș cu Shakespeare, cu Gogol, cu Flaubert?

10

Am dus-o pe Winnie, după spectacol, într-u bar de noapte, unde am petrecut tot restul seri Nu ne-a fost tocmai ușor să dansăm împreuna pentru că uneori pătrundeam unul într-altul, d parcă am fi fost doi nori încărcați de ploaie.. Dar asta m-a întinerit cu douăzeci de ani.

Winnie era fermecătoare în costumul ei de baie. Acum rîdea, părea complet consolată, mă-ntreba despre trecutul meu, despre scrierile mele, manifestîndu-și dorința de a le cunoaște îndeaproape. A trebuit să-i promit c-am s-o duc la reluarea pieselor mele scrise mai demult și la cele extrase din romanele mele, precum și la filmele făcute după ele.

— Cînd mă gîndesc că ați fost omorît! spuse ea oftînd, amețită pe jumătate de ambianța barului. Sînteți totuși atît de gentil, atît de fermecător.

— Nu regret. Am petrecut împreună o zi minunată.

Și fiindcă am continuat să-i fac complimente, zîmbi:

— Atenție! Sînteți căsătorit, nu uitați!

— Pardon, am replicat. Dacă mi-aduc bine aminte, nevastă-mea și cu mine ne-am jurat fidelitate „pînă cînd moartea ne va despărți". Ceea ce înseamnă că acum sînt liber!

— Ați iubit-o, deci?

Am recunoscut deschis că am iubit-o pe Arabel.

— Aş vrea s-o cunosc, oftă Winnie.

— Nimic mai simplu! Veniţi cu mine chiar acum... Voiam tocmai să vă propun... Puteţi locui la mine.

— Nu ştiu, zău...

În cele din urmă, acceptă totuşi.

11

Danton mă primi în hol. Se vede că mă aşteptase cam de multă vreme, pentru că mutra lui arăta că e tare prost dispus.

Tresări cînd o văzu pe Winnie.

— Ah! exclamă, asta-i culmea. Eu lucrez, îţi caut ucigaşul şi dumneata culegi *pin-ups* îmbrăcate în costume de baie! Să mor dacă eşti serios, Les!

— Lasă-l dracului pe ucigaş!

Făcui respectivele prezentări. Shipka abia se înclină în faţa lui Winnie şi izbucni iritat:

— N-ai de gînd să te mai schimbi odată, pentru numele lui Dumnezeu? Nu ţi-ajunge povestea cu Bethsabe?

— Bine, bine! am replicat sec. Dacă nu eşti mulţumit, n-ai decît să te duci la dumneata acasă.

— El e asasinul dumneavoastră, murmură Winnie, uşor înspăimîntată.

Danton se îndreptă spre mine furios de-a binelea.

— Ce i-ai povestit fetei? bombăni. N-ai încredere în mine, hai? Şi eu care mă omor să-l caut pe cel vinovat!

L-am liniştit.

— O să vedem numaidecît. Pentru moment, mă ocup de această ființă încintătoare. Are nevoie să se odihnească.

— Uite că eşti în stare să aduci femei în căminul dumitale conjugal! rînji Shipka.

M-am mulțumit să dau din umeri şi am condus-o pe Winnie pînă la primul etaj. Am instalat-o în cea de a doua cameră de oaspeţi şi i-am promis că voi reveni ceva mai tîrziu, pentru a veghea asupra ei.

Întinsă în pat, îmi zîmbi.

— Somn uşor! i-am spus.

Eram deja în dreptul uşii, cînd Winnie mă întrebă:

— Nu mă săruţi?

— Ba da! Cu multă plăcere!

Am revenit la patul ei şi m-am aplecat asupră-i. Fețele noastre se contopiră pentru o clipă şi mi se păru că simt pielea ei proaspătă. Miracole ale aducerii aminte!

— Mai vreau o dată! murmură, văzînd că sînt gata să mă ridic.

Aşadar şi la ea intervenise amintirea.

„De ce nu, în fond?" m-am gîndit, în timp ce o sărutam din nou. „Nu sălăşluiesc, oare, toate bucuriile noastre în spiritul nostru nemuritor?"

Aş fi vrut să notez o asemenea gîndire profundă, dar această plăcere îmi era refuzată.

12

— Treaba nu înaintează deloc, bombăni Danton cînd am revenit. Howery se zbate ca un drac...

face ce poate... Dar îi scapă toţi suspecţii. Îţi vine să crezi că nici nu există un vinovat. Eşti sigur că nu te-ai otrăvit singur ?

— Absolut sigur. Dar dacă aş fi ştiut ce plăceri există în viaţa de dincolo, n-aş fi ezitat s-o fac.

Oftă.

— Asta e ! Fetişcana aceea te-a zăpăcit de cum ai zărit-o. M-aş mira să nu fie aşa.

— Dar nu e fermecătoare ?

— Nu e tocmai genul meu. Dacă ţii să mai aduci asemenea lume la dumneata acasă, nu vei mai avea în curînd nici un loc liber. Dar hai să revenim la Howery...

Îl urmărise pe inspector toată ziulica. Acesta discutase mai întîi cîteva clipe cu Mac Mahon, încredinţîndu-l că apucase o pistă serioasă.

Mac Mahon ar fi vrut să ştie şi el care ar fi această pistă, dar Howery refuzase să-i spună ceva în plus.

— Mîine, zisese. Cînd am să mă angajez pe ea, am să te previn. Dar nu mai înainte. Nu ţin deloc să-mi iei suspectul în primire.

Apoi s-a dus la van Kesten. O infirmieră îi barase intrarea. Van Kesten se îmbolnăvise foarte rău.

— Întrucît m-am cam îndoit de spusele ei, continuă Danton, m-am dus să arunc o privire în cameră. Doi doctori discutau cazul. Nasol de tot. Criză fulgerătoare de uremie...

Mi-am îndreptat privirea cu îngrijorare către uşă.

— O ! mă asigură Danton, nu există nici un risc. Chiar dacă moare, ceea ce este probabil, ăsta n-o să vină pe aici. Numai cei decedaţi de moarte

C-da 3970 Col 15

violentă continuă să rătăcească pe pămînt. Ailalți nimeresc sau în cer, sau în iad.

Asta mă făcu să devin visător.

— Sîntem, dacă mă gîndesc bine, niște privilegiați, declarai.

— Dacă ții neapărat! Ni se cuvine oarecum această compensație.

Apoi își continuă povestirea. Se dusese cu Howery la Bill Rooney.

— Aha! exclamai. Ăsta chiar dacă nu m-a omorît, mi-a schilodit, în schimb, opera!

M-am apucat să-i relatez lui Danton reflecțiile mele cu privire la adaptarea pentru scenă a *Sîngelui Sudului*, dar el nu-mi dădu răgazul necesar.

— Un ticălos, îmi spuse. A ghicit repede de tot unde vrea s-ajungă Howery, și l-a atacat frontal. Fără să nege că ar fi avut posibilitatea să comită crima, a examinat împreună cu inspectorul mobilele pe care le-ar fi putut avea. Nu există nici unul. Dimpotrivă.

— Cum nici unul? Dar diferendul nostru cu *Porumbelul de foc*?

Danton avu un gest de iritare.

— Îți faci idei greșite, bătrîne. A explicat afacerea lui Howery cu piesele în mînă. Ți-ai închipuit poate că l-ai tras pe sfoară. Ei bine, este exact pe dos: *el* te-a păcălit pe dumneata!

— Hai, hai, am replicat cam vexat. Dacă mi-aduc bine aminte...

— Nu mă-ndoiesc că ai memoria bună, dar *el* te-a tras pe sfoară. Adu-ți aminte! Cînd ai publicat *Porumbelul de foc*, pretinsese că i-ai șterpelit subiectul din scenariul lui de film... N-ai prea avut conștiința împăcată, pentru că ai fost de acord cu el ca să-mpărțiți drepturile. Și ai considerat pro-

babil că-l ai la mînă. Or, nu dumneata, ci *el* te-a avut la mînă!

Am stat o clipă să mă gîndesc, fără să-mi dau prea bine seama în ce măsură m-ar fi putut avea Rooney la mînă. În momentul în care m-am apucat să scriu *Porumbelul de foc*, îmi vorbise de un scenariu pe care tocmai îl isprăvise: o femeie își părăsește bărbatul, trăiește cîteva aventuri și se întoarce apoi la soțul ei legitim. Nu este exclus să fi citat chiar și numele eroinei, Lauren.

Să mă fi frapat chiar așa de mult „puternica originalitate" a subiectului? Mă inspirasem din el, cred, involuntar. Sau, mai degrabă, el corespundea pur și simplu cu ceea ce avusesem de gînd să scriu. N-aș putea să precizez. Fapt este că, după ce mi-am publicat cartea, Bill mă căutase cu furie și-mi pusese sub nas scenariul lui pe care-l trimisese cu două luni mai devreme la Hollywood. Era exact romanul meu. Am fost constrîns să recunosc că mă inspirasem din povestirea lui. Sub amenințarea unui proces, am acceptat ca scenariul lui să poarte mențiunea: După romanul lui Lester M. Carradine. Firma producătoare îl achiziționă și împărțirăm drepturile. În această afacere mi se păruse că eu îl trăsesem pe Rooney pe sfoară, nu el pe mine și că o scosesem destul de bine la capăt.

— Ești prea cinstit! exclamă Danton. Mult prea cinstit, Les! Rooney i-a povestit lui Howery totul. N-a scos în viața lui un scenariu. Avea o idee vagă despre subiectul romanului pe care aveai de gînd să-l scrii. Îl știa datorită unei indiscreții a Arabelei. Ți-a vorbit ceva despre el, fără a cita numele lui Lauren. Dumneata n-ai dat prea multă importanță spuselor sale: Bill era, în fond, un moft

care se învîrtea în jurul dumitale. Te-ai gîndit, probabil, că scenariul său n-o să fie acceptat în veci. Sau, mai degrabă, nici nu l-ai ascultat pînă la capăt... Pe scurt, gîndul îţi era la romanul dumitale. Iar un an mai tîrziu ai avut impresia că ţi-o fi vorbit mult mai mult despre aşa-zisul lui scenariu...

L-am întrerupt.

— Perfect, zisei, dar lucrarea trimisă la Hollywood ? A fost doar înregistrată cu două luni mai devreme.

Danton oftă, privindu-mă cu compătimire.

—Mare fleţ mai eşti ! Rooney avea un tip la tipografie unde ţi s-a tipărit romanul. Ăla a pus mîna pe un andruc, ăsta construieşte numaidecît pe baza lui scenariul şi-l trimite la Hollywood... Apoi vine ameninţarea cu procesul, iar dumneata consimţi să-ţi împarţi drepturile... Ia zi, cine pe cine a tras pe sfoară, hai ?

Devenisem confuz.

— Şi eu care eram ferm convins că omul are pică pe mine !

— Ăsta ? Aiurea, e mort după dumneata . . .

— Arabel zicea totuşi . . .

— Ei ! se vede treaba că şi-a schimbat părerea după moartea dumitale. Rooney este astăzi micul ei protejat !

— Cum adică ? exclamai.

— A, nimic dezonorant. Dar Arabel îşi închipuie că Rooney se apropie cel mai bine de geniul dumitale. I-a încredinţat lui adaptarea scrierilor dumitale pentru scenă şi pentru ecran...

 — Aşadar, am constatat, un suspect în minus.

— Aşa cred. Howery şi-a cerut şi el scuze. Oricum ai lua-o, rău te-ai mai lăsat păcălit, Lester. Noroc că acum îţi conduce Arabel treburile!

13

Howery s-a dus apoi la J. Robert-Love. Din primele cuvinte ale lui Danton, am înţeles că şi acesta ne scăpase din mînă.

— J.R.L.? se miră. E sarcastic şi cinic, e adevărat! Îţi închipui că nu te poate suferi, că e invidios. Dar, în fond, de ce ar fi?

— Ei bine, omul mă critica ori de cîte ori putea, nu-i plăceau deloc scrierile mele...

— Eroare grosolană! declară Shipka. Te-a apreciat enorm, dar aşa e firea lui: trebuie să scrîşnească, să-nţepe tot timpul. El, nimeni altcineva, te-a propus pentru premiul Nobel...

— Cum? Premiul Nobel?

— Da, Les. Ţi-a spus, ciocnind paharul său cu al dumitale: „Pentru încoronarea dumitale!" Ca de obicei, ai interpretat urarea lui pe dos. Se referea la o coroană de lauri. A doua zi dimineaţa, mai înainte de a afla despre moartea dumitale, s-a întîlnit la Waldorf cu profesorul Lindolm-Kunzquist, omul din marii cerberi ai premiului căruia i-a sugerat să susţină candidatura dumitale. Întors în Suedia, Lindolm-Kunzquist i-a şi scris ceva în legătură cu această propunere... Lui Howery i s-a dat scrisoarea şi a citit-o.

Urmă o tăcere prelungă. În cele din urmă, am dat şi eu din umeri.

— Deci nu există suspecţi?

— Exceptîndu-l pe van Kesten, spuse Danton, fără nici o urmă de vanitate în glas, nu prea văd

pe cineva. Şi încă un lucru : dacă există un vinovat, el nu se mai află în rîndurile celor vii, să ştii!

Se scărpină în creştet şi zîmbi.

— Auzi, Lester, întrebă pe un ton uşor jenat, nu cumva ai început să mă bănuieşti din nou ?

— Dar Howery avea parcă şi o ultimă pistă...

— N-aş putea să-ţi spun ceva în privinţa asta. Cînd o să iasă mîine în cercetare, am să-l urmăresc din nou şi apoi se va vedea ce se mai întîmplă. Mac Mahon a vrut să-i pună cîteva întrebări, dar el s-a mulţumit să bombăne şi s-o ia din loc, trîntind uşa după el...

14

Timp de trei zile am continuat s-o plimb pe Winnie prin Jefferson City. La rîndul său, Danton s-a încăpăţînat să-l urmărească pe Howery. Ne regăseam în fiecare seară ; arţăgos, nemulţumit şi pornit împotriva inspectorului, îmi spunea că acesta îşi pierduse, pare-se, capul.

— Ia spune, dragă, l-am luat în cea de a treia seară în primire, cum mai merge ancheta ?

— Ce-ţi pasă, bombăni, te distrezi. Ai murit în plină glorie... Eu însă aveam viitorul abia înaintea mea... Şi uite, mi se pune o crimă în spinare şi sînt aruncat în cuptorul cu gaze. Mersi ! Trebuie *neapărat* să mă reabilitez !

— Sărmane Danton ! Şi crezi că mai există vreo şansă ?

Nu răspunse.

La capătul a trei sau patru minute de tăcere, spuse :

— Se va vedea.

Se aşeză jos. Eu, în schimb, m-am ridicat în picioare.

Deodată, ciuli urechile.

— N-auzi nimic ? spuse.

Ascultai.

— Nimic, răspunsei. Dar de ce ? Ai auzit ceva ?

— Nu ştiu, spuse. Mi s-a părut că...

Mi-am zis că aşteaptă, probabil, întoarcerea lui Gwen. Ea ieşise cu cîteva ore mai înainte cu nişte prieteni. Deşi mort, Danton nu-şi schimbase sentimentele şi pentru întîia oară mi-am spus că o iubeşte cu adevărat.

—Lester, îmi spuse, să ştii că e cineva într-una din camerele de alături !

Arabel ieşise şi ea, Wesley lucra în camera lui de la etaj, iar Winnie se odihnea în camera de oaspeţi.

— Lester !

Mă înfiora gîndul că în casă se auzeau zgomote, în timp ce eu n-auzeam nimic.

— Mă lămuresc numaidecît, am spus făcînd doi paşi în direcţia uşii.

Chiar în acea clipă, l-am văzut pe Howery în pragul ei.

— Asta e bună ! am exclamat, întorcîndu-mă spre Danton. Ce caută aici sticletele la ora asta ?

Şi Howery îmi răspunse cu o voce pe care n-aş putea s-o calific decît ca ieşită din mormînt :

— Aţi putea fi ceva mai amabil, pentru numele lui Dumnezeu ! Doar nu vă închipuiţi că vin la dumneavoastră pentru propria mea plăcere.

Am rămas, cîteva secunde, tablou. Apoi am priceput.

— Doamne ! am strigat. E mort şi el ! Mort !

PARTEA A VIII-A

1

Danton se sculă şi se îndreptă spre Howery care rămase nemişcat.

— Cum adică ? întrebă cu un aer uşor glumeţ. Otrăvit şi dumneata ?

— Şi încă cum ! oftă inspectorul.

— Nu e cam neplăcut ?

Howery îşi trecu maşinal mîna peste şuviţele rebele.

— Chiar bine n-a fost, constată. Mr. Carradine are idee despre ce este vorba, de vreme ce am băut amîndoi aceeaşi tizană.

Se îndreptă lent către mine şi spuse, dînd dovadă de o curtoazie cu totul neobişnuită pentru un poliţist !

— Sînt oricum fericit să fac cunoştinţă cu dumneavoastră. Pînă-n prezent nu mi-a fost dat să văd decît cadavrul dumneavoastră... Foarte fericit...

— Încîntat, replicai. Dar ce vi s-a întîmplat ?

— Nu ghiciţi ?

Danton interveni :

— Spune, inspectore, eşti acum convins de nevinovăţia mea ?

— Şi încă cum ! ofta Howery. Dar pentru sănătatea mea ar fi fost mult mai indicat să te consider vinovat. Iată unde m-au adus marile sentimente !

— Aşi ! spuse Shipka, se aranjează şi asta ! Nu e chiar aşa de rău. Nu-i aşa, Lester ?

Am aprobat. Pentru a-l consola pe Howery, l-am felicitat călduros pentru că dăduse dovadă de o conştiinţă atît de înaltă şi că luptase pînă la ultima suflare ca să-mi descopere ucigaşul.

— Cred că nu încape îndoială că tot el v-a lichidat şi pe dumneavoastră, m-am hazardat eu la sfîrşitul micului meu *speach*.

Mă privi cu vădită mirare.

— Doar nu vă închipuiţi că am alunecat pe o coajă de banană, spuse îmbufnat.

— Cine-i tipul ?

— Cum ? Nu-l ştiţi ?

— Habar n-are ! urlă Danton. Preferă să-şi petreacă zilele cu o gagică pescuită în parcul Kosciuko. Doi bani n-a dat pe ancheta dumneavoastră.

— In timp ce eu îmi riscam viaţa pentru dumneavoastră ! bombăni inspectorul. Mă cam dezgustă treaba asta !

M-am supărat pentru această reflecţie.

— Asta e treaba dumneavoastră, declarai sec. Personal mă lasă complet rece dacă se descoperă sau nu asasinul meu. Pînă-n prezent, văd că n-aţi prea reuşit. În privinţa asta, Danton mai ştie şi el cîteva lucruri.

Cu asta i-am astupat gura. Luă un aer vexat şi se îndepărtă de mine.

Shipka îl apucă de braț, îl trase într-un colț al camerei și începu să discute cu el la un moment dat cu jumătate de glas.

— Și fără secrete! am strigat. Nu uitați că sînteți la mine acasă.

Mai schimbară cîteva cuvinte, apoi se întoarseră către mine.

— Nu vă mai certați! ne rugă Danton. Dacă tot trebuie să vă suportați unul pe altul, timp de șapte mii de ani...

— Nici vorbă de așa ceva! am spus cu multă demnitate. O să-mi aleg singur societatea în care-mi voi petrece timpul!

Întrucît Howery era pe punctul să-mi dea o replică, Danton se interpuse din nou.

— Hai, Lester, nu fă pe grozavul! El n-a ajuns încă în starea lui normală. Fii caritabil. Ai milă pentru sticleți.

Howery sfîrși prin a se scuza. Am fost mărinimos.

— În regulă, am spus, hai să uităm disputa. Dar trebuie să recunoașteți că ați trimis zeci de tipi în camera de gazare, e adevărat?... Să nu vă mirați atunci de ceea ce vi s-a întîmplat. E corect ceea ce spun?

Admise că acestea erau, într-adevăr, riscurile meseriei.

— Cum v-a lichidat? am vrut să știu.

— Veți afla mîine, răspunse.

— De ce nu astăzi?

— Pentru că veți asista mîine la arestarea „lui". Dealtfel totul era prevăzut pentru mîine. Ceea ce mi s-a întîmplat mie nu este decît rezultatul unui moment de neatenție. La naiba! Gloria va reveni acum lui Mac Mahon! Mîine dimineață îl va ares-

ta, conform înțelegerii, pe asasinul nostru. Și acum ce-ați zice dacă ne-am duce totuși la culcare ? Sînt cam obosit după toate emoțiile trăite. Aveți o cameră de oaspeți ?

2

Casa mea devenise, hotărît lucru, suprapopulată. N-am îndrăznit să-l rog pe Danton și nici pe Howery să meargă să doarmă în altă parte. Singura soluție era să plec eu din casă.

Winnie, dealtminteri, se jena să mai locuiască la mine acasă. De fiecare dată cînd se întîlnea cu Arabel, încerca niște remușcări grozave și zicea că mă va părăsi. Întrucît ochiserăm în ajun, în cursul unei plimbări, o căsuță nostimă nelocuită în Park Lane, ne hotărîserăm să ne instalăm acolo la noapte.

— Și mai ales, l-am avertizat pe Howery, nu uitați să mă treziți mîine dimineață. Vreau să fiu și eu de față cînd se arestează, în sfîrșit, criminalul acesta atît de abil.

Îmi promisese că așa va face.

Danton se retrăsese în camera lui. Howery se pregăti să facă același lucru în camera pe care Winnie o abandonase.

— Nu mă uitați ! i-am reamintit înainte de a pleca de acasă.

3

Inutil să adaug că a uitat. A doua zi, cînd a ajuns gîfîind la căsuța mea din Lane Park, era deja unsprezece. Era singur. Danton se afla deja în biroul central al poliției.

Howery se scuză. El însuşi abia reuşise să se scoale, după ce petrecuse o noapte cumplită.

N-am pierdut timpul cu reproşuri inutile. Lăsînd-o pe Winnie în cameră, Howery şi cu mine sărirăm numaidecît într-un auto care trecea pe acolo.

Ajunserăm la destinaţie după un sfert de oră.

Pe coridor am dat de Danton care ieşise tocmai din biroul lui Mac Mahon. Avea o figură palidă şi descompusă.

— Asta e! spuse el, adresîndu-se mai degrabă lui Howery decît mie. Au pus mîna pe ucigaş!

Se dădu la o parte ca să mă lase să trec.

Am traversat uşa urmat de Danton şi de inspector, apoi m-am oprit brusc.

În cameră se aflau un grup de oameni aplecaţi peste cineva aşezat într-un fotoliu adînc.

Acel cineva era Arabel.

PARTEA A IX-A

1

— A, nu! am strigat fără să acord vreo atenție spuselor Arabelei și ale polițiștilor. A, nu! Eu n-am fost omorît de nevastă-mea! (M-am întors către Howery). Încă una din combinațiile dumneavoastră murdare. Mă dezgustați!

— Ascultați mai bine, murmură inspectorul.

— Nu! Nu vreau s-ascult! Cunosc îndeajuns metodele dumneavoastră! Danton le știe încă și mai bine! Ați torturat-o, probabil, ore de-a rîndul. Dumneavoastră vreți un vinovat cu orice preț... Lepădături ce sînteți!

— Dar taci din gură, omule! strigă Danton exasperat. Uite-te, a mărturisit totul!

— N-a mărturisit nimic! Arabel m-a iubit. N-ar fi făcut așa ceva! Pentru nimic în lume! Astea nu-s decît insinuările dumneavoastră nedemne...

— Ho, ajunge! urlă Howery supărat foc.

Continuînd să proferez amenințări, m-am apropiat de grup și mi-am ascuțit urechea.

— S-o luăm de la început, spuse un sticlete. Recunoașteți, așadar, pentru a vă debarasa de Danton Shipka...

— Asta e o altă poveste! am protestat. Ea o fi îndreptat bănuiala asupra lui Danton, admit... Atunci, în timpul şedinţei de spiritism, ea a fost aceea care a pus masa în mişcare. E adevărat! Dar asta nu mă priveşte. Era dreptul ei să bănuiască pe cine avea pică.

Dar Arabel vorbi mai departe şi am fost nevoit, împotriva voinţei mele, s-o ascult.

— Da, spune ea. Am vrut să mă debarasez de Danton Shipka. Soţul meu făcuse cunoştinţă cu el cu doi ani în urmă la San Francisco, cu prilejul unui turneu de conferinţe. Danton îl antrenase într-un traftir, îl îmbătase şi-i strecurase o fată în pat...

— Eroare! protestă Danton, cam jenat. Dumneata...

— Taci din gură, fu acum rîndul meu să spun.

— ...Lester a fost un naiv, continuă Arabel, Danton era în combinaţie cu nişte şantajişti şi l-a strîns cu uşa în momentul cînd el s-a trezit. Sub ameninţarea unui revolver, agitat de către aşa-zisul tată al tinerei fete, Lester a redactat o spovedanie. Danton a luat-o de la bătrîn, a venit apoi la Jefferson City şi l-a obligat pe soţul meu să-l ajute. Graţie lui, a fost introdus numaidecît la diverse ziare; apoi, după ce a fost gonit de acolo, a început să pretindă bani... În cele din urmă, a avut tupeul să ceară să se căsătorească cu fiica noastră, Gwendolyn...

Stenografii abia pridideră să urmeze debitul precipitat al nevesti-mi. Sticleţii ascultau în tăcere.

— ...Ceruse deci mîna lui Gwendolyn. De data aceasta Lester s-a revoltat. Mi-a destăinuit întreaga poveste. Bănuisem şi eu pînă atunci că Shipka

îl șantajează ; spusele lui n-au fost decît o confirmare a unor bănuieli de ale mele. Mi-am spus că trebuie făcut ceva pentru a-l salva pe Lester, pentru a o salva pe Gwen de prezența acestui individ infect...

— A luat-o rău ! protestă Danton.

— ...Soțul meu pretinse că ar avea un plan. Din nefericire, n-am avut încredere în el și m-am decis să acționez și eu la rîndul meu. A doua zi, în timpul după-amiezei, Shipka trece pe la noi și ne relatează că-i sustrăsese lui Carter Belloni un pliculeț cu otravă... În timp ce trăncănea cu Gwen, m-am dus în anticameră și am cotrobăit în buzunarele pardesiului lui... Am dat de un pliculeț. L-am înlocuit cu un pliculeț de bicarbonat și am păstrat otrava, spunîndu-mi că ar putea să vină o zi cînd voi avea nevoie de ea...

Cîteva zile mai tîrziu, Danton a devenit mai îndrăzneț. Pretindea să fie anunțată logodna lui cu Gwen în timpul seratei pe care tocmai o pregăteam... De data aceasta n-am mai ezitat.

Către miezul nopții l-am atras pe Danton în micul salon, chipurile pentru a bea cu el în cinstea logodnei sale. Gwendolyn era de față. Am vărsat otrava în pahar, l-am umplut apoi cu alcool și l-am întins lui Danton. Fu gata să-l deșerte, dar își aduse aminte de Lester. Acesta veni și el, își umplu de asemenea un pahar... Am crezut că vom bea cu toții, dar în acel moment soțul meu ne-a rugat, pe fiica mea și pe mine, să-i lăsăm singuri. I-am văzut pe amîndoi intrînd în biroul lui Lester, cu paharele în mînă. Nu știu ce s-a-ntîmplat după aceea, dar presupun că, discutînd cu Danton, soțul meu a greșit paharul și l-a golit pe cel al lui Danton . . .

2

Pentru mine asta a fost ca o lovitură de măciucă. Iată-mă, aşadar, victima unei erori! Şi aşa s-au nimerit, pînă la urmă, lucrurile ca asasinul meu să fie tocmai singura femeie în care aveam încredere, singura femeie pe care o iubeam şi care mă iubea.

M-am întors spre Shipka. N-o slăbi pe Arabel din ochi. Howery se mulţumi să dea din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Se întîmplă şi în cele mai bune familii".

Arabel s-a oprit totuşi pentru un moment şi cei doi stenografi profitară de acest scurt răgaz pentru a mai răsufla.

— Şi a doua zi? vru să ştie Mac Mahon.

— A doua zi, continuă, am avut un şoc teribil. Lester murise. ... Am ghicit imediat ce se întîmplase, dar — în ciuda durerii pe care o încercam — nu mi-am pierdut capul. Încă în ajun spălasem paharul din care crezusem că băuse Danton. Nu mă pîndea nici un risc din această parte. Am ţinut însă să-l fac pe mizerabilul să plătească această eroare fatală, de care el răspundea în primul rînd... Individul continua, dealtminteri, să constituie un pericol pentru familia mea ... Ştiam că nu-i displăcea lui Gwendolyn ... În sfîrşit, era vorba de o ocazie unică, întrucît ştiam că poliţia îl caută pe vinovat printre amicii soţului meu. L-am îmboldit deci, în mod discret, pe inspectorul Howery pe urmele sale, fără a omite să citez şi alţi vinovaţi posibili. Dar Howery nu pricepuse, se vede treaba.

Atunci i-am sustras lui Danton o cheie a apartamentului său ... N-a bănuit nimic. Îi spusesem

că privesc favorabil o căsătorie cu Gwendolyn... Venise a doua zi la noi și i-am luat pur și simplu cheia din buzunar. M-am dus la el acasă în timpul absenței sale, am ascuns puțină otravă într-unul din buzunarele unui vechi pardesiu al lui — păstrasem pliculețul cu o urmă de florură — apoi am trimis poliției o scrisoare anonimă prin care am relatat că el furase otrava lui Carter Belloni și că este, după toate aparențele, cel vinovat... Urmarea vă este cunoscută...

Se opri din povestit și privi liniștită pe sticleții din jurul ei. Îi admiram calmul și sîngele rece.

— Ați lăsat deci, mormăi deodată Mac Mahon, să fie executat un nevinovat?

— Un nevinovat? protestă ea cu indignare tipic feminină. El este cum nu se poate mai vinovat! E un găinar ordinar, un șantajist... Ăștia merită să fie gazați fără nici un fel de judecată!

— A luat-o rău! oftă din nou Danton.

— Nu te mai supăra, i-am suflat la ureche. Ai fost și dumneata îndeajuns de josnic!

— Poate! Dar nu într-atît, încît să-mi fi dat să beau otravă. Nici chiar așa! Să mă trimită într-o cameră de gazare!

— Așa-s femeile!

— Să le ia dracu'! Niște otrăvi, nu altceva!

Sticleții se apucară să-i pună întrebări Arabelei și ea făcea tot ce-i stătea în putere pentru a le satisface curiozitatea.

— Ce v-a venit să-l omorîți pe Howery? urlă dintr-o dată Mac Mahon.

— N-am avut încotro, spuse dînsa, de parcă întrebarea ar fi mirat-o profund. Am aflat de la Bill Rooney că reluase ancheta și mi-a fost frică...

Totul risca să fie compromis de el și atunci m-am decis să-l fac și pe el să dispară... M-am dus și am cumpărat florură de la o farmacie. Se dă și fără rețetă... Ce-ați fi făcut în locul meu? întrebă ea, brusc, pe Mac Mahon.

Acesta sări literalmente în sus și-și înghiți trabucul. Colegii lui făcură să se audă ceea ce se cheamă, în mod obișnuit, zgomote diverse.

— Ce-ați fi făcut în locul meu? repetă ea, adresîndu-se de data aceasta tuturor celor prezenți.

Noi urlete. Apoi unul din sticleți izbucni.

— Nu v-a fost îndeajuns că ați avut două crime pe conștiință? Mai era nevoie să-l dați gata și pe inspector?

— O! pardon! protestă Arabel. În ceea ce-l privește pe Lester, nu eu l-am omorît. A fost o greșeală. Iar despre Shipka, ce pot să spun? Doar nu eu l-am declarat vinovat de omor și nici nu l-am trimis la gazare. În sfîrșit, nu merita Howery, din punct de vedere legal, să fie ucis de vreme ce trimisese un nevinovat la execuție?

— Ce logică! am exclamat admirativ.

— Cam prea multă logică, mîrîi Danton.

Vedeam însă pe fața lui că nu era departe să împărtășească admirația mea pentru nevastă-mea.

Numai Howery nu părea deloc să guste aceste argumente. Se postase mașinal în spatele biroului său și s-ar fi putut spune că el conducea interogatoriul.

Arabel își reluă relatarea.

— Am aflat, așadar, de la Rooney că inspectorul continuă ancheta cu titlul oficios. Mi-am spus că va sfîrși prin a descoperi adevărul. Rooney

îmi spusese că Howery își ducea investigațiile fără știrea superiorilor săi. Nu puteam însă să știu că el consemna rezultatele cercetărilor sale într-un carnet și că notase pînă și faptul că băuse la mine acasă. Cînd Howery a venit, nu mă-ntorsesem încă. M-a așteptat în biroul lui Lester. Casa era goală. Doar Wesley era sus la etaj. Cînd am sosit, Henderson îmi spusese că mă așteaptă un polițist. Am simțit catastrofa. Ascunsesem cheia lui Danton într-unul din sertarele mesei de scris. Tot vorbind cu Howery, am deschis pe furiș sertarul respectiv. Cheia nu mai era acolo. Se vede că o descoperise ...

— Da de unde! protestă Howery dezolat. N-am găsit nimic din toate astea. O bănuiam, ce e drept, dar ...

Arabel continuă nestingherită.

— Dacă a descoperit-o, mi-am spus, sînt pierdută. Nu mai aveam nici un minut de pierdut. I-am oferit un pahar. L-a acceptat. Am profitat de acest prilej ca să-i torn otrava în whisky.

— Mrs. Carradine, declară Mac Mahon, luîndu-și un aer important. Dacă povestea cu cheia este adevărată, cum se explică că n-am găsit-o în lucrurile inspectorului și că el nu menționează în carnetul său că a descoperit-o?

— Stați puțin, n-am terminat încă, continuă Arabel. După ce a plecat Howery, am vrut să iau ceva din sertar. Am dat o hîrtie la o parte și ce văd? Cheia! ... Mă-nșelasem, așadar. Sărmanul inspector nu găsise nimic!

M-am uitat pe furiș la Howery.

Se scufundase în fotoliul lui și gemea ușor.

Pentru că și el decedase urmare unei „erori" ...

EPILOG

S-au scurs cîteva săptămîni.

Recursul în favoarea Arabelei a fost respins și ea urmează să fie executată astăzi. M-am dus cu avocatul ei la guvernator. Întrevederea a fost patetică.

— Dacă s-ar fi mulțumit să-l otrăvească pe bărbatul ei și să provoace moartea lui Shipka, aș fi putut s-o grațiez, declară Excelența Sa. Nu ne place, în statul acesta, să omorîm femeile... Numai că a considerat oportun să lichideze și un inspector de poliție. Asta e foarte grav! Unde am ajunge dacă aș grația pe ucigașii apărătorilor ordinei publice?...

Apoi îl apucă pe avocat de braț și-l duse lîngă fereastră.

— Fără să mai punem la socoteală că alegerile se apropie și că adversarii noștri politici, ai dumitale și ai mei desfășoară o activitate febrilă... Vezi bine, chestia asta mă agasează. Am cunoscut personal pe Mrs. Carradine, dar interesele comunității trebuie să treacă înaintea celor ale indivizilor... Unde să găsească poporul un guvernator mai bun? În nici un caz nu-i trebuie acest neno-

rocit de Leonard Z. Ferrand... Trebuie să ne gîndim la misiunea noastră!

Soarta Arabelei fiind astfel pecetluită, m-am dus acasă.

— Un sticlete valorează deci mai mult decît noi? l-am întrebat pe Howery, în chip de comentariu.

Mi-a răspuns, cu vocea lui spartă:

— Noi... vedeţi dumneavoastră, noi sîntem societatea.

Mi s-a părut că această remarcă ar fi creat o anumită răceală în relaţiile voastre, dar mi-am dat apoi seama de eroarea mea. Howery se calmase cu totul şi era bucuros de noua lui stare care-i îngăduia să urmărească tot felul de anchete, să treacă prin uşi încuiate şi să afle secretele oamenilor pe care-i tracasase toată viaţa lui.

Ne-am petrecut toţi patru dimineaţa pe malul lacului din parcul Kosciuko, pentru a mai schimba cîteva păreri. Danton este sub impresia încercării prin care va trebui să treacă Arabel. Chiar şi eu sînt îngrijorat pentru ea, dar pe de altă parte mă bucur c-am s-o revăd în curînd. Winnie încercase în ultimele zile de cîteva ori să mă părăsească, dar am ştiut s-o reţin. După bucata pe care ne-a făcut-o, Arabel va trebui să se arate maleabilă şi conciliantă şi nu va putea obiecta împotriva dorinţei mele de a avea o secretară încîntătoare lîngă mine.

Dacă-i va face lui Winnie dificultăţi, sînt hotărît să nu mă las încălecat!

N-am putut să mă reţin şi să nu le fac celorlalţi cîteva ultime recomandări.

— Mai ales, le-am spus, nici un fel de reflecții neîndatoritoare! N-o primiți cu reproșuri! S-ar putea s-o jigniți...

— Da' de unde? a replicat Danton în zeflemea. O s-o felicităm pe buna noastră Arabel pentru isprăvile ei! Fără ea n-am fi cunoscut toate aceste bucurii de dincolo!

— Chiar așa! am constatat eu atunci. Nici nu sîntem atît de nefericiți!

Danton nu s-a mai putut abține.

— Vorbești în numele dumitale!... Domnul o duce bine. E tratat cu glorie pe pămînt, și-a găsit o copilă încîntătoare, iar acum e pe cale să-și recupereze și nevasta... Domnul n-are, într-adevăr, nici un motiv să se plîngă... Dar eu? Aveam un viitor strălucit înaintea mea... N-am apucat să trăiesc.

E tema obișnuită a acestor crize. Poate că are și el, în felul lui, dreptate. Nu sînt nefericit, dimpotrivă. Toate dorințele mi-au fost împlinite și n-aș mai avea-o decît pe aceea de a-l inspira pe un scriitor pentru a relata această teribilă poveste a mea. Am să-ncerc. Poate că voi acționa prin intermediul visului sau, și mai bine, mă voi așeza în fața lui, atunci cînd își va frămînta creierii, stînd înaintea mașinii de scris. Da, am să-ncerc!

Howery se leagă de ultima frază a lui Danton. Și el este deseori enervat de văicărelile lui.

— Pe pămînt ai fi stat neîndoielnic prin pușcării, susține. Ai mai fost condamnat... Iar pe chestia șantajului îndreptat împotriva lui Lester cu ajutorul acelei scrisori împuțite ai fi căpătat cel puțin cinci ani... Ai început-o prost, amice!

Danton înlătură cu un simplu gest această obiecție.

— Aş fi izbutit, răspunde. O simt.

— Las-o moartă! replică inspectorul. În fond, dacă sîntem aici, o datorăm greşelii dumitale. Dacă nu l-ai fi sîcîit pe Lester cu scrisoarea aceea blestemată, nu s-ar fi întîmplat nimic şi n-ar fi fost omorît nici unul dintre noi!

Ca de obicei, Danton s-a supărat. S-a îndepărtat de noi, s-a dus pînă la malul lacului şi a rămas acolo nemişcat, contemplînd luciul apei.

Îmbufnarea asta a lui, nici vorbă, ne cam agasează, dar îl înţelegem. Eu, cel puţin, am murit la momentul oportun şi n-aş fi putut găsi ceva mai potrivit pentru a-mi asigura un maximum de glorie literară. În ceea ce îl priveşte pe Howery, el cunoaşte riscurile meseriei sale şi — chiar dacă regretă uneori că nu i-a fost dat să se retragă din poliţie cu grad de căpitan — admite totuşi fără dificultate că a trimis destulă lume la puşcărie şi chiar în camera de gazare, pentru a nu mai deplînge o asemenea întorsătură a lucrurilor.

Iar Winnie a acceptat aventura cu vesela nepăsare a tinereţii.

Dar Danton nu s-a resemnat încă. Deşi puşlama — sau poate tocmai pentru că este — îşi închipuie că ar fi putut să reuşească în viaţă, să apuce o vîrstă înaintată, să dispună de o avere frumoasă şi să sfîrşească într-un mod mai puţin stupid.

Da, îl înţelegem, deşi uneori ne mai irită cu capriciile sale. Îl înţelegem ca nişte fantome ce sîntem.

Dar, *voi, care n-aţi fost ucişi niciodată,* puteţi înţelege, oare, aceste sentimente ale noastre?

SFÎRŞIT